

Tiêu Dao Bá Vương

Contents

Tiêu Dao Bá Vương	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	48
20. Chương 20	50
21. Chương 21	52
22. Chương 22	56
23. Chương 23	59
24. Chương 24	61
25. Chương 25	63
26. Chương 26	66
27. Chương 27	68
28. Chương 28	71
29. Chương 29	74
30. Chương 30	76
31. Chương 31	78
32. Chương 32: Kết Thúc	82

Tiêu Dao Bá Vương

Giới thiệu

Nói về Trữ Tiểu Mộng này từ khi được hắt “mời” về hoàng cung rồi không giỏi mà làm Hoàng hậu, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-dao-ba-vuong>

1. Chương 1: Tiết Tử

Ngồi trên long ỷ cao cao tại thượng, Tề Tranh — Không, hẳn sắm vai là thánh long hoàng Tề Hạo, mặc kệ là quá khứ, hiện tại hay tương lai, cái tên Tề Tranh sẽ không bao giờ xuất hiện trong sử sách Đại Tề

Ở đây, hẳn chỉ là một kẻ qua đường, chẳng để lại dấu vết gì

Nhưng cho dù thế, ở vị trí cao cao tại thượng này vẫn luôn khiến hẳn thấy vô cùng cô độc.

Tề Tranh lạnh lùng nhìn đám đông đang ồn ỹ phía dưới tranh luận xem khi nào hẳn nên lập hậu, lập thiên kim nhà ai. Trong đầu hẳn đột nhiên hiện ra muôn khuôn mặt thanh thanh, tú nhâ

Trữ Tiểu Mộng, một nữ tử vì bảo vệ hẳn mà cải nam trang. Muội muội Tề Tuyên đăng cơ không lâu thì vào cung làm hoàng hậu, cũng chẳng được xếp vào tông miếu. Khi tất cả mọi người nghĩ Tề Tuyên đã chết nên cũng chẳng ai để ý nàng lưu lạc ở đâu. Vì thế nàng thoải mái trở về sư môn, quý tộc nổi tiếng Đại Tề – Vân Mộng Sơn.

Hắn còn nhớ rõ ngày đầu tiên nàng vào cung, không có khí độ đẹp đẽ, hoa mỹ nhưng lại như ánh trăng lạnh lùng mà thoát tục

Chỉ một lần nhìn thoáng qua hẳn đã biết nàng là chủ nhân duy nhất của Phượng Nghi cung.

Từ đó về sau, hẳn thường tìm cơ đến gần Phượng Nghi cung đây dư. Đến tốt cùng là để nàng chú ý hay là vì mê luyến ánh mắt lạnh lùng đó? Chính hẳn cũng không rõ, chỉ biết một lần nhìn nàng, bóng dáng nàng đã in vào tim

Hắn muốn lập hậu ư? Không, hẳn không phải để vương, không cần hoàng hậu, nhưng ở vị trí lạnh lùng cao cao tại thượng này, hẳn lại khát khao có nàng bầu bạn. Hẳn muốn chỉ cần quay người sẽ nhìn được bóng dáng u nhâ như ánh trăng của nàng

– Việc này để sau sẽ bàn, bãi triều

Hắn chán không muốn nghe mấy đại thần này sắp xếp vị trí tam cung lục viện của hẳn, vẫy vẫy tay áo rồi đi khỏi Kim Loan điện.

Những văn võ bá quan ở lại vô cùng kinh ngạc. Hoàng thượng tính tình luôn vô cùng tốt, sáng nay làm sao vậy? Tự dưng bực bội hay là long thể có bệnh?

Mấy trăm con mắt đổ dồn về phía tể tướng Lí Hữu Hợp, đáng tiếc hẳn cũng không biết nguyên do.

Tề Tranh ọi người lui, một mình đi trong thâm cung hoa lệ, phóng tầm mắt nhìn ra, long các phượng hiên, quỳnh lâu điện ngọc, nhìn vô cùng phần hoa nhưng lại càng cô độc

Vô ý bước tới Phượng Nghi cung, bóng dáng linh động ấy lại hiện lên trước mặt,

Trong đoạn thời gian này, nàng có chú ý đến hắn không? Hắn là không rồi. Nàng là người si mê võ công, mặc kệ khi nào hắn đến cũng đều thấy nàng đang luyện võ, vô cùng chuyên chú, dường như ngoài bí kíp võ công thì không gì có thể lọt vào mắt nàng

Dù sau đó hai người biết nhau nhưng nàng vẫn chỉ đối xử với hắn rất lạnh nhạt

Thật sự khiến người nghiêng răng nghiêng lợi... Hắn chẳng lẽ hoàn toàn không thể khiến nàng chú ý sao?

Nhiều năm ở chung như vậy nhưng hắn chưa từng được nàng nhớ đến một cách cẩn thận. Bất mãn, oán hận và nhớ nhung nhất thời tràn ngập trong lòng.

Nếu không phải từng cùng nàng đến Vân Mộng Sơn, đi thăm Tề Tuyên và Bộ Kinh Vân bị tập kích thì hắn thật sự nghĩ Trữ Tiểu Mộng chính là kẻ cuồng võ học mà không tim không phổi.

Nhưng thật ra nàng không phải vậy, nhìn nàng quan tâm sư huynh và Tề Tuyên, hắn biết trong lòng nàng cũng có sự dịu dàng

Đáng giận! Hay là đã từng gặp người khác rất tốt cho nên nàng nhìn thấy hắn thường xuyên lui tới Phượng Nghi cung cũng chẳng buồn nhìn hắn

Buồn cười cho đám đại thần hao hết tâm tư muốn đem thiên kim của mình đẩy vào Phượng Nghi cung, dường như họ nghĩ chỉ cần thiên kim của họ ngồi lên hậu vị thì có thể nắm được một nửa giang sơn. Thật quá ngu xuẩn.

Nếu Phượng Nghi cung này thực sự cần chủ nhân... hắn bắt giác khẽ cười. Dù sao hắn cũng không làm được Hoàng đế ngoan ngoãn chỉ để trang trí, dù sao muốn trở mặt với Lí Hữu Hợp và Chu Bằng thì chẳng bằng tìm nàng về, vừa giải nổi tương tư cho hắn cũng làm tấm mộc cho việc hắn thay tâm đổi tính

– Lại còn đi trêu chọc nàng. Hắn khẽ nói

Trở về ngự thư phòng, truyền tổng quản đại nội đến, dặn dò Hoàng đế bị bệnh phải tĩnh dưỡng, bãi triều một tháng rồi hắn một mình đến Vân Mộng Sơn

Trữ Tiểu Mộng hắn là rất kinh ngạc. Nghe hắn nói muốn nàng một lần nữa làm chủ Phượng Nghi cung thì càng giật mình.

– Ta đã không phải là Hoàng hậu

Trên thực tế, nàng chưa bao giờ là Hoàng hậu.

– Nhiệm vụ của ta sớm đã kết thúc, không muốn tham gia chuyện hoàng cung

Tề Tranh không tranh cãi với nàng, lạnh lùng nói:

– Không phải tham gia mà nàng vốn nên làm. Năm đó Bộ Kinh Vân, Lí Hữu Hợp, Chu Bằng tổ chức ra Nghĩa Dũng quân, ổn định Đại Tề lại đưa Tuyên Nhi lên ngôi đế. Chuyện đó nàng có tham gia. Sau này triều đình không chấp nhận Tuyên Nhi làm Hoàng đế khiến nàng phải trả tử bỏ trốn, Tiểu Hạo Tử thế chỗ lại khiến cuộc sống của dân chúng khốn khổ. Vì thế sư muội nàng là Tần Khả Tâm ép hắn ra cung, để ta dịch dung thành Tiểu Hạo Tử. Chuyện này người ở giữa liên lạc là nàng, mà nay ta bị vây khốn cảnh nàng có thể mặc kệ?

– Thế lực của người trong hoàng cung lớn như vậy ai có thể hại người?

Đừng tưởng rằng nàng không biết, Tề Tranh nắm giữ năm đại binh đoàn mạnh nhất nước Tề, chỉ cần thế thôi đã đủ cho hắn tung hoành khắp thiên hạ

– Ta chuẩn bị diệt trừ Lí Hữu Hợp và Chu Bằng, bọn họ tất sẽ cử tử sĩ ra ám sát ta, những âm mưu đó ta không ứng phó được, chỉ đành nhờ nàng

Lí do gì kì quái vậy?

– Chẳng lẽ ta phải bảo vệ cho tất cả thể hệ của Tề gia nhà các người

– Cái đó thì không cần nhưng nể tình từng quen biết, mạng nhỏ của ta nàng coi chừng giùm được không

- Thực sự có người muốn giết người?
- Dựa vào tính tình của ta, dù biết là đang diễn trò cũng không thể nào chuyện gì cũng nghe Lí Hữu Hợp và Chu Bằng. Ta luôn đối nghịch với bọn họ, nàg nghĩ bọn họ sẽ bỏ qua cho ta?
- Có chút đạo lý. Nhưng là.....
- Bọn họ nhiều lần làm khó ngươi nhưng cũng không đến mức hành thích vua chứ?
- Tính mạng có lẽ không lo nhưng có tàn phế hay không thì khó nói lắm
- Dù nói chuyện nghiêm túc nhưng hấn vẫn cười thông dong.
- Nàng lại nhú mày:
- Chuyện nghiêm trọng thế sao?
- Sao hấn còn cười được?
- Ta không phải Lí Hữu Hợp và Chu Bằng, cho nên không trả lời được nàng. Phàm là chuyện gì cũng nên dự tính đến một số trường hợp xấu nhất đúng không? Hơn nữa, ta mời nàng về cung cũng chẳng phải làm không công, ta tích được khá nhiều bí kíp võ công, toàn những thứ được cất dấu mấy trăm năm gì gì đó, nàng không có hứng thú xem sao?
- Vừa nghe đến bí kíp võ công, mặt nàng giãn ra, trong mắt ánh lên sự si mê. Đối với một kẻ cuồng võ mà nói, trên đời không có gì có thể hấp dẫn bằng bí kíp võ công.
- Trong lòng hấn cười thầm, chỉ biết cái này có thể khiến nàng chú ý. Hấn sớm biết...
- ng. Phàm là chuyện gì cũng nên dự tính đến một số trường hợp xấu nhất đúng không? Hơn nữa, ta mời nàng về cung cũng chẳng phải làm không công, ta tích được khá nhiều bí kíp võ công, toàn những thứ được cất dấu mấy trăm năm gì gì đó, nàng không có hứng thú xem sao?
- Vừa nghe đến bí kíp võ công, mặt nàng giãn ra, trong mắt ánh lên sự si mê. Đối với một kẻ cuồng võ mà nói, trên đời không có gì có thể hấp dẫn bằng bí kíp võ công.
- Trong lòng hấn cười thầm, chỉ biết cái này có thể khiến nàng chú ý. Hấn sớm biết...

2. Chương 2

Một năm hai tháng sau

Tề Tranh chịu không nổi sự cổ hủ của văn võ bá quan, chạy đến Phượng Nghi cung, tố khổ với Hoàng hậu Trữ Tiểu Mộng.

- Quy củ, quy củ, quy củ... Ta thật sự chẳng hiểu, những người đó ngoài quy củ thì có nói được gì nữa không? Rõ ràng là một chuyện rất đơn giản, mở kho lúa để chẩn tãi bọn họ cũng có thể nói tới gia pháp tổ tông, tranh cãi có phải phải quan khâm sai tuần tra, rồi xem những nhà buôn bán không được quan phủ cho phép đã nấu cháo cho người nghèo thì có phải là loại tham cầu danh lợi không?
- Không làm Hoàng đế không sao, ngồi xuống vị trí đó rồi, hấn càng ngày càng thấy mình chán ghét mấy lão quan già nua cổ hủ kia đến chết
- Ta dám khẳng định... tuy rằng lúc sinh ta ra, phụ hoàng đã qua đời, ta chưa từng thấy người nhưng phụ hoàng thà thống lĩnh binh lính chinh chiến tứ phương cũng không muốn hồi cung nhất định là vì cực chán ghét đám hủ nho này
- Theo hấn thấy, cứu người như cứu hỏa, chẩn tãi phải nhanh chóng tiến hành, so với việc tranh cãi đến phun nước bọt ở triều đình thì chẳng bằng trực tiếp làm.
- Nhất là lão thất phu Lí Hữu Hợp, ngồi ngời tề tướng nhưng lại chẳng có tí độ lượng nào, lại nói những người buôn bán nấu cháo cứu người nghèo kia đang thu phục lòng người, mưu đồ gây rối, phải xử trí. Ta thấy hấn là trong lòng có quỷ nên mới không dung nổi ai!

Hắn ngồi đây tức giận đến đập bàn.

Bên phòng kia, Hoàng hậu trước Trữ Tiểu Mộng lại thi triển khinh công tuyệt thế Tiêu dao du, bay từ đông sang tây, từ nam qua bắc, thần sắc trầm tĩnh, tựa như ánh trăng trong đêm tối.

– Toàn là một lũ chỉ biết nói, nghe bọn họ âm ỷ không ngừng, ba hoa chích chòe nhưng kế hoạch đâu? Đê lớn ở Hoài Nam vỡ đến hơn 1 năm, dân chết không biết bao nhiêu mà còn không chịu mở kho để chẩn tai. Thật đáng chết

Nói đến chỗ kích động, hắn vung tay lên, mấy chiếc chén ngọc rơi xuống vỡ tan.

Trữ Tiểu Mộng vẫn coi như chẳng thấy, chỉ bay qua bay lại

Nhưng thực ra Tề Tranh lại bị tiếng đổ vỡ đó dọa hoảng

– Thật xin lỗi.

Hắn không cố ý nổi cáu với nàng nhưng... dường như nàng cũng chẳng để ý đến hắn hỉ nộ ái ố.

Hắn hoàn toàn bị xem thường, tự tôn khó mà không bức bối.

– Tiểu Mộng!

Đáng giận, từ khi mời nàng xuống núi, bọn họ ở chung cũng hơn một năm nhưng sao hắn vẫn chẳng có tí giá trị nào trong lòng nàng?

– Nàng không thể ngừng bay, dừng lại nghe ta nói mấy câu sao?

– Ta vẫn đang nghe

Nàng vốn thanh đạm như cúc, giọng nói cũng thanh nhã như gió trong u cốc vậy

– Ta biết nàng có nghe nhưng nàng bay tới bay lui như thế ta rất khó chuyên tâm bàn bạc với nàng?

– Cần bàn bạc sao?

Nàng tiếp tục bay. Khinh công Tiêu dao du này thật kì lạ, trông thì chậm nhưng rất nhanh, chỉ thấy bóng nàng yếu diệu rõ ràng ngay trước mặt nhưng chớp một cái nàng đã bay vút đi tận đâu.

– Tiểu Mộng. Hắn đuổi theo: __ nói rõ xem vì sao không cần bàn...

Hắn chưa nói xong nàng lại bay vào

– Tiểu Mộng!

Hắn sẽ không buông tay, tiếp tục đuổi. Tuy rằng võ công nàng giỏi, nội lực thâm hậu nhưng trời sinh nam nữ khác nhau, hắn không tin sức của nữ nhi có thể thắng được nam nhi

Trong Phượng Nghi cung, chỉ thấy hai bóng người thoát đến thoát đi.

Thời gian trôi nhanh, bất tri bất giác mặt trời đã xuống núi

Trữ Tiểu Mộng ra lệnh rồi, thái giám nhận lệnh mà làm. Nàng xoay người đi vào phòng, thiếu chút nữa đụng phải Tề Tranh đang chạy tới

– Người làm gì thế?

Có quỷ đang đuổi theo hắn sao? Nhìn hắn chạy thử không ra hơi

Tề Tranh trừng mắt nhìn nàng, ngực phập phồng thở dốc

– Đang yên đang lành tức giận cái gì? Nàng buồn bực.

Thần sắc hắn bình thường, trông có vẻ sâu xa khó hiểu, thật ra là chạy rất mệt, tạm thời không có sức nói chuyện

Trữ Tiểu Mộng đi vòng quanh hắn, nhíu mày:

– Rốt cuộc người xảy ra chuyện gì thế?

Hắn vẫn yên lặng, cố gắng ổn định lại hơi thở hỗn loạn vì chạy suốt một canh giờ. Đánh chết cũng không thể để nàng phát hiện sức chịu đựng của hắn không bằng nàng nếu không chỉ có nước đem mặt đi quét rác.

Mãi qua nửa khắc, hắn mới thở bình thường, mở miệng nói:

– Sao nàng không chạy?

Nàng chỉ vào bầu trời:

– Tối rồi, ta đói bụng, muốn ăn cơm

Từ bao giờ mà trăng đã mọc? Khó trách tay chân hắn bủn rủn thế này

– Ăn cơm? Được, ta cũng ăn ở đây, bảo bọn họ chuẩn bị hai phần đi

Nàng hơi sững sốt rồi cười cười nhìn hắn

Hắn nhìn lại mình từ trên xuống dưới một lần, vẫn anh minh thần võ như thường, sao nàng lại nhìn hắn như vậy.

– Ta có gì lạ sao?

Nàng chỉ thản nhiên cười, ánh cười nhẹ nhàng mơ màng, nhìn xa nhìn gần đều có một phong thái khác lạ nhưng lại đoan chính khiến người nhìn như thất thần.

Trong đầu hắn hiện lên một câu “mỹ nhân đa kiêu my, anh hùng tẫn khom lưng”

Đột nhiên, một câu nói nhẹ như gió thổi tới bên tai:

– Người rất thương yêu đệ đệ, muội muội.

Thần sắc ngả ngớn của hắn thu liễm hết lại, một cỗ sát khí từ trong cơ thể dâng trào, dần dần khuếch tán, những nụ hoa trong vườn bị luồng sát khí này bức tới mà héo rũ

Người duy nhất không bị ảnh hưởng chỉ có Trữ Tiểu Mộng, nàng vẫn cười đầy thanh nhã mà như trên tấc, giống như ngàn vạn năm cũng chỉ là như thế.

Tề Tranh nhìn ánh mắt bình thản của nàng, không hiểu vì sao, con sóng trong lòng đột nhiên bình ổn lại.

Cũng chẳng che dấu gì, hắn dùng tay áo lau mấy vệt mồ hôi khi nãy chạy quá sức:

– Nàng biết cả

Nàng nhún vai:

– Năm đó người đặc biệt lên núi mời ta trở về Phượng Nghi cung bảo vệ người, ta đã đoán chuyện không đơn giản như thế. Quả nhiên người không chỉ cần bảo tiêu mà còn muốn lợi dụng thân phận hoàng hậu trước của ta để làm mấy chuyện người khác chán ghét. Ta thật ra chỉ là tấm mộc cho người thôi.

Hắn chỉ coi như không biết, nhượng mảy kiếm:

– Đối phó với đám loạn thần tặc tử sao phải nhân từ?

Tề Tranh sinh ra trong lãnh cung, lúc ấy Tề quốc náo loạn, loạn quân đánh cả vào hoàng cung, đốt cả tông miếu. Hoàng hậu được nội thị bảo vệ tránh xuống nơi kín đáo, sinh hạ hắn rồi qua đời. Đường đường là hoàng tử trưởng nhưng phải nương tựa vào một lão thái giám mà sống

Bởi vậy Tề Tranh vô cùng cảm kích Lí Hữu Hợp, Chu Bằng, Bộ Kinh Vân – những người có công với nước Tề

Nhưng hắn là người trong nhà nên biết chuyện nhà mình, từ nhỏ đã đam mê binh trận, để cho hắn làm tướng quân, chinh chiến tứ phương, chắc chắn hắn làm tốt nhưng nếu là Hoàng đế chỉ sợ nước Tề bại trong tay hắn.

Cho nên hắn luôn luôn không lộ diện tranh ngôi vị, chỉ ngầm thu thập binh lính mong chờ một ngày kia lại mở mang bờ cõi đất nước

Năm tháng vội vàng, mười năm trôi qua, Tề Tranh hao hết tâm huyết mới tổ chức lại được quân đội, đang định thi triển quyền cước

Nhưng quyền thế, tiền tài cũng ăn mòn Lí Hữu Hợp và Chu Bằng vốn quen hưởng thụ vinh hoa phú quý. Bọn họ dần dần tự cao tự đại, nghĩ trên đời này chỉ có bọn họ là đúng, phàm những người có ý kiến trái ngược đều là sai lầm, kể cả là đế vương.

Tề Tuyên đã nhần nhịn nhưng vẫn không thể chịu đựng được sự chèn ép của bọn họ, rốt cục đi theo tình lang, vứt bỏ ngôi đế, cùng Bộ Kinh Vân lưu lạc giang hồ. Thế nhưng Lí Hữu Hợp và Chu Bằng cũng chẳng vì thế mà bỏ qua. Bọn mai phục ở Vân Mộng Sơn, mưu hại Tề Tuyên và Bộ Kinh Vân, đến nỗi Bộ Kinh Vân trọng thương gần chết, điều dưỡng mấy năm mới hoàn toàn khỏe lại.

Khi đó, Tề Tranh có ý truy sát Lí Hữu Hợp và Chu Bằng nhưng niệm tình bọn họ có công lớn, cũng không tham ngôi vua, lập đệ đệ của hắn là Tề Hạo lên làm vua, tận tâm phụ tá nên hắn từ bỏ ý định

Ai ngờ, bọn họ bề ngoài lập Tề Hạo lên làm vua nhưng lại tự ý sửa chủ trương, sửa chữa chính sách, pháp luật để thỏa mãn tư tâm. Tề Tranh đã nhiều lần ám chỉ đệ đệ phải đề phòng hai người này nhưng Tề Hạo lại rất nghe lời bọn họ. Chỉ trong năm năm ngắn ngủi đã khiến Tề Quốc lao đao, dân chúng lầm than, sắp rơi vào cảnh nội loạn.

3. Chương 3

Tề Tranh không chịu để mặc như thế, xin sư muội của Trữ Tiểu Mộng là Tần Khả Tâm giúp đỡ, bắt cóc Tề Hạo ra cung mà Tề Tranh tự mình đích dung thành Tề Hạo, là để vương không chịu nghe theo sự sắp đặt của Lí Hữu Hợp và Chu Bằng.

Lí Hữu Hợp và Chu Bằng tức giận Tề Tuyên, dùng lí do là đã gả cho thần tử, sẽ làm nước mất nhà tan, cho rằng đất nước dù gian nguy cỡ nào cũng không được để nữ nhân làm chủ, nếu không nước Tề sẽ bị diệt vong.

Tề Tranh có phần khinh thường ý nghĩ này. Khi còn bé, sự cực khổ khiến cho hắn nhận thức được, nữ tử có năng lực, mưu trí trên đời này chẳng ít hơn nam nhân là mấy. Tỷ như người trước mắt này, nhị sư muội Trữ Tiểu Mộng của Bộ Kinh Vân, luận võ nghệ hay mưu trí đều không thua kém gì bách quan trong triều. Lí Hữu Hợp và Chu Bằng không thể dung được một nữ tử tài giỏi thì chỉ có thể nói bọn họ lòng dạ quá hẹp hòi.

Sau khi Tề Tuyên và Bộ Kinh Vân bỏ trốn, Trữ Tiểu Mộng cũng rời khỏi hoàng cung nhưng hắn lại mời nàng quay về, ở lại Phượng Nghi cung, cho nên nàng không thể không để ý đến hắn.

Sau đó, hắn cũng định nhờ nàng thử Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng, xem lòng tham của bọn họ tột cùng đã bành trướng đến mức nào? Tốt nhất có thể để bọn họ động thủ trước thì hắn hạ lệnh giết người mới không mang tiếng.

Nhưng Trữ Tiểu Mộng không thích biến mình thành cái cớ chém giết người, không hiểu tâm tư của hắn.

– Mười mấy năm nay, Lí Hữu Hợp và Chu Bằng đều giả mạo ý chỉ, kết bè kết đảng, chuyện gì cũng làm, tùy tiện lấy một lí do cũng đủ để chém đầu bọn họ, sao phải đẩy cả ta xuống nước?

Hắn bĩu môi, vì nàng không hiểu nên cũng chẳng nói rõ, chỉ hàm hồ:

– Dù sao nàng cũng muốn báo thù cho Bộ Kinh Vân, chúng ta hợp tác, không được sao?

Nàng xì một tiếng:

– Không bằng nói người không muốn dùng danh nghĩa của Tề Hạo mà giết người nên tìm ta hỏi cung, bác bỏ chính sách của bọn họ, để bọn họ nghĩ ta xúi giục người, ép bọn họ động thủ với ta, sau đó người phản kích, bảo vệ thanh danh cho Tề Hạo, cũng thỏa mãn ý muốn thanh lọc triều đình. Hừ, người thương đệ đệ, nghĩ mọi chuyện cho hắn nhưng lại muốn ta gánh tiếng bất trạch, tính hay lắm.

Thần sắc hắn phức tạp, hồi lâu sau, khàn khàn nói:

– Đã có ai nói với nàng, nữ nhân quá thông minh không phải là chuyện tốt

– Ta nghĩ người là nam nhân có thể thưởng thức tài năng của nữ nhi

Nàng cao ngạo nhìn hắn rồi nhẹ nhàng đi vào phòng.

Hắn không khỏi bật mình, hơi nghĩ nghĩ rồi đột nhiên mỉm cười. Sớm biết nàng thông minh thì tâm kế này cũng chẳng cần giấu diếm nàng, sao khi bị vạch trần thì hắn ngược lại lại tức giận?

Bởi vì hắn cũng phạm phải lỗi của đại đa số nam nhân, cho rằng nữ tử không bằng nam tử. Nữ nhân coi nam tử là trời, cho nên trước mặt nam tử, nữ nhân phải vô cùng cung kính, nếu không đó là tội thất lễ.

Thứ hắn để ý đến chính là sự “thất lễ” của nàng

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến lễ nghi đâu? Có bản lĩnh thì là có bản lĩnh, trâm châu dù có bị vùi dập cũng sẽ có ngày được tỏa sáng

Nếu hắn không thể tự thừa nhận thiếu sót của bản thân thì có khác gì đám Lí Hữu Hợp và Chu Bằng luôn tự cao tự đại?

Ai! Vì sao nàng mãi cảm với chính trị, mưu lược như thế mà lại chẳng có tí cảm nhận nào với hắn? Là hắn làm còn ít hay căn bản nàng không có cảm giác gì với hắn?

Nếu ngay cả một nữ tử nhỏ nhỏ cũng không chinh phục được thì dựa vào cái gì mà đòi tranh thiên hạ?

Một lần không được thì tiếp lần thứ hai, hắn tin tưởng, sẽ có ngày, sắt rèn thành kim

Ý nghĩ xoay chuyển trong đầu, buồn bực tiêu tan, hắn cười lớn, đi vào trong phòng

Trữ Tiểu Mộng thoải mái dựa vào thành ghế, đôi đũa gấp gấp điểm tâm vào bát.

Tề Tranh sững sốt:

– Chẳng phải nàng sai người chuẩn bị bữa tối sao? Sao chỉ có điểm tâm, không có đồ ăn?

– Ta không thích ăn cơm.

Nàng cắn một miếng bánh phừ dung rồi lại cắn bánh mai côi

– Nàng là trẻ con sao?

Chỉ thích ăn quà vặt

– Bất luận là người lớn hay trẻ con, ăn đồ ăn ngon đều là bản năng.

Nàng lại gắp đũa về đĩa điểm tâm khác:

– Người không thể phủ nhận, điểm tâm ăn ngon hơn đồ ăn.

– Như vậy không tốt cho sức khỏe

– Ăn những thứ không thể ăn, tâm tình bực bội mới hại cho sức khỏe

Nàng bĩu môi, thần thái vừa cao ngạo lại vừa đáng yêu, dung hợp lại thành khí chất khiến người khác vô cùng thương tiếc. Người nào nhìn thấy cũng không nhịn được mà muốn ôm vào lòng

Tề Hạo không khỏi có chút bất ngờ, đây chính là Trữ Tiểu Mộng luôn khôn khéo, thông minh?

Nhưng nhìn nàng chọn tới chọn lui mấy món điểm tâm, hắn lại có chút vui mừng. Hắn đã có cách để đến gần nàng rồi...

4. Chương 4

Thơm quá!

Trữ Tiểu Mộng đang vui đầu vào một quyển bí kíp võ công ngẩng đầu lên, hít hít mũi.

Sức ăn của nàng không lớn, một ngày có thể ăn mười chiếc bánh đã là quá nhiều

Nửa canh giờ trước, nàng mới ăn ba chiếc bánh nhưng ngửi mùi hương này không ngờ lại có cảm giác đói

– Cái gì thế?

Không nhận được, nàng buông bí kíp, đi về phía mùi hương phát ra

Đi ra ngoài, phía sau là một mảnh vườn nho nhỏ, nguyên bản là nơi cỏ mọc rậm rạp, rừng trúc vây quanh, chính giữa có một cái bếp đất nhỏ, mùi hương truyền từ đó mà ra

Là ai có gan lớn như thế, dám làm loạn trong hoàng cung đại nội?

Nàng tò mò đi tới, còn chưa thấy gì đã nghe thấy có tiếng vang

Khẽ động thân, nàng như tơ liễu bay bay đến bên bếp, chỉ thấy bóng người màu vàng ngồi xồm ở đó, như con chuột đang ăn cái gì đó

– Tề Tranh!

Khuôn mặt trắng nõn tuấn tú, đôi mắt đen láy nhìn nàng:

– Là Trữ Tiểu Mộng à!

Vừa nói Tề Tranh vừa bốc đồ ăn cho vào miệng:

– Bình thường nàng nghiên cứu bí kíp chưa được hai, ba canh giờ chưa xong hôm nay sao luyện nhanh như thế? Còn đến đây nữa?

Nói cái gì thế? Đang châm chọc nàng sao? Hơn nữa nhìn hấn ăn như quỷ chết đói dầu thai khiến nàng bực bội, chẳng lẽ hấn sợ nàng cướp đồ ăn của hấn

– Sao ngươi lại trốn ở đây ăn gì thế?

– Nàng chỉ thích ăn điểm tâm, ta sợ ăn đồ ăn trước mặt nàng nàng sẽ tức giận

Giọng nói của hấn rất vô tội nhưng ăn càng lúc càng ngấu nghiến

– Ta là người nhỏ mọn như thế sao?

Nhưng thứ này thơm như thế, nàng cảm giác nước miếng của mình sắp rớt

– Ta cũng không nói nàng keo kiệt nhưng ở chỗ của nàng thì phải tôn trọng nàng mấy phần

Hấn cười, cầm bát canh cuối cùng uống sạch, thỏa mãn nói:

– Vẫn là cơm canh bình thường tốt, điểm tâm tuy là mỹ vị nhưng không lấp đầy bụng được.

Nàng tức giận nhìn cái bát trống rỗng kia, không nhìn thấy tia giả hoạt trong mắt hấn.

Người này, rõ ràng nhân khi nàng không chịu ăn cơm mà làm cái gì đó, mùi thơm tràn ngập Phượng Nghi cung, câu dẫn khiến nàng thêm ăn.

Càng đáng giận là, rõ ràng nàng thấy hấn đã ăn hết nhưng sao mùi hương mê người đó vẫn chưa tiêu tan đi?

Rốt cuộc hấn còn che dấu điều gì?

Nàng muốn hỏi nhưng vừa thấy khóe môi cong cong của hấn thì cố gắng kiềm chế lại.

Đôi mắt đẹp nhìn khuôn mặt thanh nhã của hấn và chiếc bếp nhỏ kia, lí trí cuối cùng chiến thắng dục vọng, nàng khẽ dậm chân, xoay người rời đi.

– Ai! Hấn khê hô lên: – thiếu chút nữa quên mất canh thịt bò thập cẩm, may mà chưa muộn

Canh thịt bò thập cẩm? Là gan bò sao? Sao lại có người ăn thứ ghê tởm như thế? Nàng không khỏi nghi hoặc, tai lại nghe thấy tiếng bát đĩa lách cách

Chỉ chốc lát sau, trong không khí lại dậy lên mùi hương nồng đậm.

Nàng không khống chế được cơn tò mò, nhìn hấn đang loay hoay lấy ra một cái nồi đất nhỏ. Cái nồi thoát nhìn trông vừa đen vừa bẩn nhưng lại tỏa ra mùi hương thần kì.

Tề Tranh cẩn thận lau đi tro bụi trên nồi, một mùi hương khó tin xông tới, Trữ Tiểu Mộng cảm giác mình đói đến hoa mắt.

Chết tiệt, thứ ghê tởm như thế nấu thành canh lại thơm thế sao?

Tề Tranh múc một thìa canh rồi uống, say mê nhắm mắt lại, tán thưởng không dứt.

– Mùi thơm, ăn ngon, cực phẩm, nhân gian cực phẩm a!

Trữ Tiểu Mộng cắn môi, nhìn hấn bưng nồi như vậy thì biết hấn sẽ không dễ dàng chia đồ ngon với ai

– Đáng tiếc không có rượu, nếu không càng tuyệt diệu

Hấn tuy rằng cảm thán không ngừng, nhưng không hề ngừng ăn.

Nghe vậy, Trữ Tiểu Mộng đảo mắt, bằng động tác nhanh nhất mà chạy về phòng.

Tề Tranh kinh ngạc vô cùng, thìa rơi xuống đất. Sao khinh công của nàng càng ngày càng lợi hại, chỉ sợ tên bẩn cũng chẳng kịp nàng

Nhưng vừa nghĩ nghĩ, hấn lại đắc ý cười lớn:

– Dù khinh công của nàng lợi hại gấp bội thì có làm sao? Năm đó, tài nghệ nấu ăn của ta cũng khiến Tuyên Nhi dù bệnh cũng phải đến ngự trù phòng đòi ăn đồ ta nấu. Ta không tin bằng bản lĩnh của mình không trị được nàng.

Quả nhiên, chỉ lát sau, Trữ Tiểu Mộng mang theo một vò rượu và hai chén rượu đi vào

– Rượu Phần cát trăm năm, có hứng thú uống không?

– Oa, đây đúng là hiếm có! Nhưng...

Hấn không hề che giấu thêm muốn:

– Không có công không hưởng lộc, sao ta có thể vô duyên vô cớ nhận ý tốt của nàng

– Không sao, ta mời người

Khóe mắt nàng không ngừng liếc về cái nồi đất trên tay hấn

Hấn biết, chỉ cần có đồ ngon thì có thể hấp dẫn người khác. Ai, có chút hối hận, sao không sớm nghĩ đến việc dùng cách này để trêu chọc nàng.

Kì lạ, năm đó hấn dễ dàng nghĩ ra cách dùng đồ ăn để dụ Tề Tuyên mà sao khi đối phó với Trữ Tiểu Mộng, đầu óc hấn chậm nửa nhịp, quên thể hiện bản lĩnh của mình

Thôi, giờ nhớ ra cũng chưa muộn

– Nàng mời ta uống rượu, ta xin mời nàng ăn canh

Hấn lấy ra một cái bát to, không hề keo kiệt, múc cho nàng một bát

Trữ Tiểu Mộng ngây người. Nàng bị mùi hương này kích thích nhưng sức ăn của nàng không lớn, bát canh to thế này sao uống được hết?

– Lại đây đi!

Hấn am hiểu ý người, một chút trắc trở sẽ khiến nàng động tâm nhưng nếu quá đáng thì chắc chắn sẽ chẳng được gì.

– Bát canh này ta đúng 12 canh giờ đó, rất ngon.

Nàng nhìn cái bát to kia, thật sự rất thơm, nhưng nhiều quá, nàng ăn không hết mà.

Trong lòng nàng do dự nhưng hai chân bắt giác cũng đi đến bên hấn, đón lấy cái bát.

– Một ngum canh, một chén rượu, nhân sinh vui vẻ cùng lắm cũng chỉ đến thế mà thôi

Hắn cười to, rất tự nhiên rót rượu uống

Nhìn vẻ mặt say mê như tham dự tiệc bàn đào trên thiên đình vậy, ăn quả tiên, uống rượu tiên.

Giờ, nàng không chỉ thấy đói khát mà còn có cảm giác vui sướng từ đáy lòng dâng lên.

Nhẹ nhàng uống một ngum canh, mỹ vị khiến tinh thần nàng hoảng hốt

Cái này thật sự là... trời ạ! Ăn quá ngon. Nàng không nhịn được mà uống hết ngum này sang ngum khác.

– Uống thêm rượu đi, sẽ càng ngon

Hắn rót rượu rồi đưa tới trước mặt nàng

– Ừm.

Miệng nàng đầy đồ ăn, không rảnh đáp lời. Một tay cầm bát, tay kia đón lấy chén rượu, một hơi cạn sạch

Rượu thơm, thịt ngon... thật say lòng người

Nàng quên hết tất cả ngồi xuống bên cạnh hắn, tiện tay đẩy chén rượu không qua chỗ hắn. Hắn lập tức rót đầy. Nàng hết ăn rồi uống, bắt tri bắt giác, cả bát canh to cũng xơi tái, thậm chí vò rượu phần mười cân thì nàng cũng uống hết nữa.

Vỗ vỗ cái bụng phồng lên, nàng có chút giật mình, đây là lần đầu tiên ăn uống nhiều như thế.

Tề Tranh cười thâm trong lòng. Chỉ cần nàng ăn thử đồ hắn làm, về sau có muốn chống đối cũng khó.

Nàng lấy lại tinh thần, mơ hồ biết mình bị lừa, nhưng cạm bẫy là tự nàng nhảy xuống, chẳng trách được ai

Thản nhiên tức giận lườm hắn, nàng vội nói:

– Lúc đầu ngươi ăn cái gì vậy

Hắn thực sự thích nàng vừa lí trí lại vừa mơ hồ, thật cá tính.

Rất nhiều nữ nhân vừa khóc, vừa làm loạn, suốt ngày dọa thất cổ, coi đó là vũ khí lớn nhất. Nhưng trong mắt loại người lẫn lộn trong sống chết này, loại người như thế chết cũng đáng

– Mì xào. Hầm xương bò thật lâu, cẩn thận lọc váng, đem nước cốt đó và mì trắng xào đến săn lại, để lạnh. Lúc muốn ăn thì lấy ra, nấu với thịt bò, vô cùng thơm ngon.

– Cái gì mà kì quái như thế, sao ta chưa từng nghe nói qua?

Nhưng nếu canh bò thập cẩm đã ngon như thế thì mì xào hắn cũng không tệ. Không thể tưởng tượng được khả năng nấu nướng của hắn giỏi như vậy.

– Trên đời này có rất nhiều món ngon! Nếu nàng thích, ngày khác ta sẽ lại làm món khác mời nàng

Nàng nhìn hắn, khuôn mặt tuấn nhã, mày kiếm dương dương tự đắc, xem ra hắn rất đắc ý khi có thể dẫn dụ nàng ăn đồ ăn. Nhưng nàng là loại người hiểu rõ vấn đề, còn phải giả ngơ sao?

Nhưng nàng giống cái loại này biết rõ có vấn đề, còn ngơ ngác thượng làm cái loại này người sao?

Vạn nhất bị hắn điều khiển khẩu vị, về sau chỉ có thể ăn đồ hắn làm, cả đời này chẳng phải sẽ bị hắn quản chế sao?

– Đa tạ, nhưng mà ta cũng không quá thích ăn uống, đồ ngon này ngươi tự ăn đi

Nói rồi bay vút đi như thiểm điện.

Hắn nhìn cái bát to nàng để lại, môi cong cong cười lớn.

– Vịt đã nấu chín... còn có thể bay lên trời sao?

Hắn có thể câu dẫn nàng một lần, thì sẽ còn lần hai, nàng trốn không thoát đâu

5. Chương 5

Trữ Tiểu Mộng là kẻ mê võ công, ngoài học võ ra, hiếm có thứ gì có thể khiến nàng động lòng. Nhưng sau khi theo Tề Tranh vào hoàng cung, chuyện này nhanh chóng thay đổi

Không biết hẳn nghĩ sao, ngày nào cũng tìm nàng dây dưa, đùa bỡn nàng, nhìn nàng bị mắc bẫy, như vậy rất thú vị sao?

– Sớm biết thế đã không hồi cung theo hẳn...

Nàng tự nói với mình. Buông bí kíp trong tay, đôi mắt đẹp liếc sang những đồ ăn mà thái giám bưng lên. Đó là một thái giám khoảng hơn 10 tuổi nhưng ngôn hành, cử chỉ không phù hợp với tuổi thực của hẳn.

– Tướng gia sai nô tài chuyển lời đến cô nương, đến thế nào thì đi như thế, đừng tham phú quý mà làm hại quốc sự cũng sẽ hại đời cô nương

Giọng nói lạnh lùng, không lẫn nửa điểm cảm xúc.

– Lí Hữu Hợp là cái gì, hẳn mà cũng đòi cảnh cáo ta

Bàn tay trắng nõn vung lên, đẹp tựa hồ điệp xuyên qua vườn hoa nhưng lại toát ra hàn khí lạnh đến cốt tủy

Trữ Tiểu Mộng tiện tay vút bát canh điểm tâm thái giám bưng tới xuống đất. Thoáng chốc, một đợt khói trắng bốc lên, chén bạch ngọc rơi xuống đất vỡ tan, sàn nhà có những lỗ nhỏ lấm tấm.

– Lí Hữu Hợp khinh người quá đáng!

Dám hạ độc vào đồ ăn của nàng

Tên thái giám kia đỡ được hai chiêu của nàng thì cũng kiệt sức, ngã xuống đất mà mất mạng.

Nàng là Hoàng hậu đời trước, tuy là vì bảo vệ Tề Tuyên nên vào cung, sau đó chẳng được ghi tên vào tông miếu, không tể tổ tiên nhưng tên được ghi vào gia phả, phong hào cũng là có thật, Lí Hữu Hợp dám hạ độc thủ với nàng thì trong lòng hẳn còn có Hoàng thượng?

Nàng chán ghét nhìn thi thể kia một cái, càng chán ghét Tề Tranh. Nàng vốn đã rời khỏi chốn lục đục này, nếu không vì hẳn thì sao lại rơi vào hoàn cảnh ghê tởm này?

Vả lại... Nàng chun chun mũi, trong không khí, mùi xú uế nồng nặc suốt ba ngày nay. Không biết Tề Tranh lại làm gì trong rừng trúc mà khiến Phượng Nghi cung bị mùi suốt mấy ngày nay.

Từ mấy ngày trước bị hẳn dụ dỗ, ăn đồ ăn hẳn nấu. Nàng cố gắng khống chế dục vọng của mình, mặc kệ hẳn nấu những đồ ăn thơm ngon thế nào nàng cũng chỉ coi như không biết.

Trữ Tiểu Mộng nàng đường đường là người võ công cái thế, há có thể vì ham ăn mà bị người quản chế

Nhưng nàng nhìn điểm tâm rơi đầy trên mặt đất, rõ ràng là những thứ đồ tinh xảo, ngon lành nhưng mấy ngày nay nàng ăn không thấy ngon là sao?

Ngược lại, mùi thối từ rừng trúc bay đến lại có thể câu dẫn nàng...

Phiền! Nàng vô cùng bức bối.

Nàng sử dụng khinh công Tiêu dao du, người như tia chớp, trong nháy mắt đã bay qua hành lang dài, ra trước sân, thi triển Ngọc Nữ kiếm pháp, thân mình tung bay, ánh kiếm lóe sáng, người như giao long.

– Keng!

Nàng tung kiếm, ánh kiếm bắn ra hơn 6 thước, mạnh mẽ cắt đứt đôi khối đá lớn bằng hai người ôm.

Nhưng mùi hương đó vẫn không tiêu tan khiến nàng vẫn cảm thấy phiền lòng.

– Tề Tranh chết tiệt!

Nàng dậm chân, người như tơ liễu, nhẹ nhàng bay vào Tàng thư viện trong tấm cung.

Nàng chán ghét hoàng cung tranh quyền đoạt thế, nhưng không thể không nói, Đại Tề lập nước hơn hai trăm năm, những võ công bí kíp cất chứa ở đây rất hấp dẫn người khác.

Nàng nhận lời Tề Tranh chủ yếu là vì những bí kíp này. Ở đây có đủ loại bí kíp, từ bình thường nhất như Thái cực quyền, Ngũ lang bát quái còn đến những bí kíp trong truyền thuyết, cái gì cũng có.

Chỉ sợ hết đời này nàng cũng không nghiên cứu được hết bí kíp võ công đó.

Nhưng là người yêu võ công, tính khiêu chiến càng lớn thì hứng thú của nàng càng cao.

Nàng thở sâu, đôi mắt lạnh lùng đảo qua tàng thư quý giá này

Quỳ Hoa Bảo Điển. Uy lực vô song nhưng hại người hại mình.

Thái cực quyền. Mượn lực đẩy lực, bốn lạng đẩy ngàn cân.

Dương Gia Thương Pháp. Vô cùng uy mãnh

Thất thương quyền....

Vương bát dẫn! Vì sao vào đến tàng thư viện rồi mà mùi hương đó vẫn không hết

– Tề Tranh!

Nàng cắn răng, người nhẹ nhàng hóa làm tia chớp, chớp mắt đã bay vào rừng trúc.

Bên bếp nhỏ, chỉ thấy đường đường là vua của một nước đang ngồi trên chiếu, trong tay bưng một bát cháo nhỏ, trên mâm chẳng biết có cái gì nhưng nó chính là thứ thổi khiến Trữ Tiểu Mộng không yên ổn.

Tề Tranh vừa ăn cháo vừa cười với nàng:

– Ha, Tiểu Mộng, nói cho nàng một tin tốt, sáng nay Lí Hữu Hợp bị ta làm cho tức điên lên, đáng tiếc lão già đó thân thể khỏe, chỉ hôn mê một khắc rồi lại tỉnh lại.

Cảnh giới cao nhất của câu dẫn người là gì? Chính là làm cho người ta không hề cảm thấy hấn đang câu dẫn mình, chờ mình bất tri bất giác hấn vào đó, rồi có muốn thoát đi cũng còn khó hơn lên trời.

Trữ Tiểu Mộng vốn đến hỏi tội hấn làm thổi Phượng Nghi cung nhưng khi nghe hấn nhắc đến Lí Hữu Hợp, lão gia hỏa này nàng cũng rất ghét, tâm tư lập tức bị phân tán

– Người làm hấn tức như thế nào?

– Hấn nói nàng dù sao cũng là Hoàng hậu của tiên hoàng, ta cùng nàng ở cùng chỗ sẽ tổn hại đến thanh danh, mời ta chuyển ra khỏi Phượng Nghi cung. Ta nói cho hấn, ta không thê tử, nàng đang góa, đó là biểu hiện tốt nhất của việc huynh đệ thương yêu nhau, phải lập bia ca ngợi mới đúng khiến hấn tức hộc máu. Ai!

Hấn thở dài nhưng vẻ mặt đắc ý vô cùng:

– Hấn quá yếu. Uống công ta còn chuẩn bị sẵn một bài văn liên quan đến việc chung vợ để đọc cho hấn nghe nhưng hấn không có phúc nghe rồi

– Chung vợ?

Ngay cả người tính tình đậm mạc như nàng nghe xong còn muốn chém người hướng chỉ là Lí Hữu Hợp

– Chuyện hạ lưu này người cũng nói được?

– Không hạ lưu sao làm Lí Hữu Hợp tức giận được. Hấn nói như thế đó là đạo lý

Nàng lặng yên hồi lâu rồi thở dài:

– Muốn làm yếu bè cánh của Lí Hữu Hợp và Chu Bằng có trăm phương ngàn kế, sao người lại chọn loại hung hiểm nhất, ép bọn họ tạo phản. Bình đao nếu có chút sai lầm thì sẽ khiến Tề quốc đại loạn, người không nhất định sẽ thắng. Ngược lại, Tề quốc có khi sẽ mất trong tay người?

Ánh mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc. Trữ Tiểu Mộng lại có thể trí tuệ đến mức này. Hắn gần đây luôn chống đối Lí Hữu Hợp, trong mắt bách quan triều đình sẽ chỉ nghĩ hắn tuổi trẻ nông nổi nên không ngừng can gián.

Chỉ có nàng, liếc mắt một cái đã nhìn ra mưu tính thực sự của hắn. Hắn đang mong chờ Lí Hữu Hợp và Chu Bằng gây loạn, sau đó điều động ngũ đại binh đoàn của mình để phân chia thế lực.

Nhưng thế, có thể hoàn toàn thanh lọc triều đình, cũng có thể khiến quân đội của hắn có sự rèn giũa, lột xác thành hổ lang thật sự.

6. Chương 6

Cười nhẹ, hắn buông bát trong tay, thật sự rất thưởng thức nữ tử thông minh hơn người này.

– Thiên hạ này nhất định phải do người họ Tề cai quản sao? Hắn hỏi

– A?

Nước Tề không do người họ Tề cai quản thì chẳng lẽ định thay đổi triều đại.

– Trẫm sinh ra trong lãnh cung, từ nhỏ chỉ lo giữ mạng sống, chưa từng thử cái gì gọi là đạo trị quốc, hơn nữa thiên tính có hạn, thông quân sự nhưng không thông chính vụ. Nàng cho rằng nếu trẫm đăng cơ, tương lai Tề quốc sẽ thế nào?

– Không ổn! Nàng không thềm nể mặt hắn.

Tề Tranh cười to, không coi đó là ngỗ nghịch:

– Trẫm không có năng lực cân bằng đảng phái triều đình như Tuyên Nhi, cũng không có bản lĩnh làm giàu như Tiểu Hạo Tử. Khả năng duy nhất của trẫm chỉ là thanh lọc toàn bộ triều đình, loại bỏ những quan lại mục ruỗng, khiến cho thiên hạ thay đổi một lần nữa rồi lập lại từ đầu

– Người... vậy người muốn giết bao nhiêu người nữa đây?

Nàng ngậy người.

– Trẫm chưa bao giờ là một thánh minh quân chủ, cũng không nhận nổi danh hiệu đó, chỉ muốn thành bá vương, chinh chiến thiên hạ, thống nhất trung nguyên

Hắn đứng thẳng dậy, sát khí và uy thế bùng bùng thấu tận trời xanh.

Trong lúc hoảng hốt, dường như nàng nhìn thấy đám mây tiêu điều, chân trời đỏ rực nhưng mây đen cũng che trời, nhưng ở đó, có một ánh hào quang sáng ngời khiến nàng hoảng sợ.

Ánh mắt nàng không rời được khuôn mặt hắn, kinh ngạc nhìn chăm chú ánh mắt, khuôn miệng, đoan chính tuấn tú như ngọc thụ lâm phong.

Nàng biết khuôn mặt này là dịch dung, đây là nhị đệ của Tề Tranh, diện mạo của Tề Hạo. Nhưng hai huynh đệ hắn diện mạo vốn giống nhau đến bảy phần, chỉ khác là Tề Hạo ba phần nhu hòa, bảy phần giáo hoạt khiến hắn như phong lưu nhã sĩ. Như Tề Tranh thì ẩn dưới mặt nạ tươi cười là bản tính uy phong. Hắn là một cây đao bén, tài năng vô cùng.

Với người cuồng võ học như Trữ Tiểu Mộng mà nói, bảo vật đệ nhất thiên hạ là võ công bí kíp, thứ hai là bảo đao lợi kiếm. Lúc này, nàng có cảm giác muốn cầm thanh bảo đao “Tề Tranh” này mà tung hoành bốn phương.

Trước khi tự ý thức bản thân, nàng đã dần dần tới gần hắn

Phát hiện nàng thất thần, hắn mỉm cười, thu sát khí lại.

Hơi hương mảy, hắn xoay người, cầm đĩa, gấp một miếng nhỏ bốc mùi trên bàn tổng thẳng vào miệng nàng

Nàng ở quá gần hắn, căn bản không thoát được làn đánh lén này của hắn.

Vật lạ đó vào miệng, mắt phượng trở ra, mũi đầu tiên ngửi thấy mùi thối nhưng sau đó lưỡi như run lên.

– Người...

Nàng buồn nôn nhưng miếng đồ thối đó vừa vào miệng đã nhũn ra rồi bị nuốt xuống. Lòng nóng như lửa, đang định vùng chường đánh hấn nhưng đột nhiên cổ họng dâng lên mùi thơm ngọt, thơm thuần vô cùng, ngon không nói nên lời.

Sao lại thế này? Cảm giác thèm ăn mấy ngày nay nàng cố gắng áp chế bùng nổ. Nàng cảm giác vô cùng đói.

Tề Tranh cười hì hì đem nửa bát cháo còn lại tới trước mặt nàng.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hấn. Quá đáng, không thể mức bát khác cho nàng sao?

Hấn xoa xoa tay:

– Ai biết nàng đến? Ta chỉ làm ỉnh thôi, giờ nếu làm thì phải chờ thêm hai khắc. Nửa bát này cho nàng dùng tạm, ta lập tức nấu thêm

Nhìn vẻ mặt vô lại của hấn, nàng thật sự muốn một chưởng đánh nát đầu hấn.

Nhưng nghĩ lại, hấn nói cũng có đạo lý. Nàng vẫn cự tuyệt ăn đồ ăn hấn nấu. Lâu dần, hấn đương nhiên sẽ quen chỉ làm ỉnh, chẳng lẽ bắt hấn nấu cơm hai người, ăn một phần rồi đổ bỏ một phần sao?

Buông bàn tay sắp đánh lên ót hấn, nàng sầm nã đón lấy nửa bát cháo đó

Hai tay rảnh rồi, Tề Tranh quả nhiên bận rộn đi nấu một nồi cháo mới.

Trữ Tiểu Mộng ăn một thìa cháo, phát hiện vị ngon khi nãy không tiêu tan mà ngược lại lại càng thêm kích thích.

– Đây là cái gì?

Nàng chỉ vào món đồ lạ trên bàn, vừa nói vừa ăn vội vàng.

Trong lòng hấn mừng thầm. Nàng càng lúc càng hay ăn đồ hấn làm, càng ngày càng nghiện đồ ăn, lâu dài, nàng còn có thể xa hấn sao?

– Đậu hũ thối. Chủ yếu là dùng đậu hũ, hạt tiêu, muối, chờ lên men mà thành

Sau khi đặt nồi cháo lên hầm, hấn xoa xoa tay bẩn, cầm đôi đũa lấy đậu hũ thối ăn.

– Ngửi mùi thì không thơm nhưng ăn cùng cháo sẽ có mùi vị vô cùng đặc biệt.

– Người khách khí rồi. Mùi này căn bản quá thối

Biển Phượng Nghi cung thối um suốt ba ngày nhưng nàng không thể phủ nhận, đậu hũ thối ăn cùng cháo, dù không cầu kì nhưng rất ngon miệng

Hấn chỉ cười. Vốn chính là cố ý làm cho nó thối, trước đã dùng hương thơm để câu dẫn nàng, nếu dùng cách cũ, hiệu lực sẽ giảm đi. Phải tìm cách khác lạ mới có thể làm nàng mắc mưu lần nữa.

Nhưng chuyện đó không thể nói cho nàng được, trừ phi hấn chán sống.

Nàng cũng không nói nữa, cái miệng nhỏ ăn hết bát cháo, buông bát, lạnh lùng nhìn hấn

– Người có chí lớn thì làm đi, phí tâm tư câu dẫn ta ăn uống, có ý gì?

cái miệng nhỏ uống hoàn cháo, buông bát, lãnh trầm ánh mắt nhìn thẳng hấn.

Hấn ghen hống nhìn nàng trân trối, ngây người đến nửa nén hương mới mở được miệng:

– Không thể nào? Nàng hoàn toàn không phát hiện dụng ý của ta?

Âm mưu quỷ kế của hấn nàng có thể thấy nhưng sao không thể nhìn thấu tâm tư của hấn?

– Ta biết người muốn ta giúp người đối phó với Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng, ta cũng phối hợp, người không cần dùng tâm kế với ta

Hơn nữa, nàng vô cùng chán ghét bị tính kế, sắp đặt

Trời à! Nàng thật sự không hiểu..... Hắn lắc đầu, cười đến thiếu chút tắc thở

– Tiểu Mộng, Tiểu Mộng... nàng đúng là ... khôn khéo như thế nhưng lại hoàn toàn mơ hồ?

Nàng nhú mày:

– Đồ điên

Mặc kệ hắn, nàng chạy lấy người.

– Khoan đã.

Hắn vội chạy lên trước, ôm chầm lấy thắt lưng nàng, môi cười cười áp lên miệng nàng

Thật gât gao, thật chân thật. Hắn đang hôn nàng.

Nàng mở to mắt, trong mắt chỉ thấy bầu trời u ám nhưng lại có chút ánh sáng lóe ra

Ánh sáng đó thật hiền hòa, như gió tháng ba thổi qua khiến tuyết tan, cỏ mọc.

Tề Tranh không phải kẻ phong lưu, cũng chẳng phải loại đầu gối. Hắn là một đại tướng quân, có bản lĩnh chinh phục.

Nhân lúc nàng ngẩn người, hắn vươn đầu lưỡi mở đôi môi nàng ra, vuốt ve hàm răng ngọc. Mùi hương ngọt ngào của nàng khiến lòng hắn như phát hỏa.

Hai tay ôm chặt thắt lưng nàng, hắn càng hôn nàng nồng nhiệt hơn, ý đồ tiến quân thần tốc, khiến nàng mê người

Tính cách Tề Tranh là dù thắng dù bại cũng không chịu bỏ cuộc. Hắn tin tưởng, sẽ có lúc biến khối thủy tinh cứng rắn này thành hiền hòa.

Nhưng hắn không hề dừng quấy rầy, khiến tim nàng loạn nhịp, thần trí dần tỉnh táo lại

Hai tay dùng sức đẩy hắn ra

– Rốt cuộc người muốn làm gì? Thần thái vui vẻ:

– Ta thích nàng, từ lần đầu tiên nàng tiến cung ta đã để ý đến nàng nhưng nàng không hề để ý đến ta. Khi đó ta đến Vân Mộng Sơn tìm người, nửa vì công, nửa vì tư. Nay trăm phương ngàn kế trên chóc nàng chính là muốn nàng để ý... Tiểu Mộng, Tiểu Mộng. Ta đang theo đuổi nàng, nói vậy nàng có hiểu không?

Nói xong, hắn lại tiến lên phía trước

– A!

Nàng la hoảng, bắt giắc che miệng lại.

Nháy mắt, hắn quay đầu, hôn lên vành tai ngọc của nàng.

– A.....

Cảm giác ngứa ngáy dâng lên từ đáy lòng, Trữ Tiểu Mộng không dám tin vội lùi về phía sau, một tay che miệng, một tay bưng tai

Không tin được... lại bị khinh bạc như thế. Tên hỗn đản này định đùa giỡn nàng!

Nàng lui, hắn liền tiến, không lâu sau đã bức nàng đến gốc cây

Hắn vươn tay, ôm cả nàng và cây trúc

– Còn nàng? Có nhận lời theo đuổi của ta không?

Vô số cảm xúc hiện lên khuôn mặt vốn đậm mạc như cúc, thanh nhã như tiên của nàng.

Từng biết được đến cảnh giới sau cùng của võ thuật, nàng một lòng say mê võ học, không quản chuyện khác. Nhưng lúc này, bị hấn bức tới cùng cực, nàng hỗn loạn đến quên hết mọi thứ, bất giác vùng tay lên. Thân thể cao lớn của Tề Tranh bay lên.

Nàng chặt vật vụn phần, chạy trốn chết.

7. Chương 7

Lúc đầu hấn bị đánh bay thì có chút sững sốt. Có nhầm không thể. Đây là người, đều luyện võ, hấn còn lớn hơn nàng hai tuổi, sao nội lực của nàng tinh thâm đến thế, một chiêu đánh hấn bay lên ngọn cây?

Nhưng hấn ôm cây trúc, thấy nàng hốt hoảng bỏ chạy, hấn lại không nhịn được mà vui vẻ cười lớn.

Nếu nàng không còn giữ được vẻ đăm đăm trước mặt hấn thì hấn đã thành công đánh thẳng vào lòng nàng

– Tiểu Mộng

Hấn nhanh nhẹn bay xuống, nhanh chóng đuổi theo nàng.

Trừ Tiểu Mộng trốn vào Phượng Nghi cung, hoảng hốt chạy thẳng, đến khi đập phải một thi thể thì mới dần tỉnh táo lại.

Nàng nhìn bát ngọc vỡ tan, sàn nhà lổm xổm và điểm tâm rơi đầy đất thì mới nhớ khi nãy mình nhìn thấu quỷ kế của Lí Hữu Hợp, ngược lại còn ra tay lại, tiện tay ném sạch những điểm tâm có độc

Nhưng kì lạ. Lí Hữu Hợp tin chắc rằng nàng sẽ chết mà không ra tay xử lý những đồ ăn có độc thừa lại này sao? Cứ để thi thể và đồ ăn có độc này lại Phượng Nghi cung?

Lí Hữu Hợp không phải kẻ ngu dốt, làm việc tất có mục đích, hấn vì sao lại làm càn như thế?

Nhìn cung điện hỗn loạn, tâm tình bối rối của nàng bình tĩnh lại, óc hơi lóe sáng nhưng nàng nhất thời còn chưa nắm bắt được.

– Tiểu Mộng.

Tề Tranh đuổi theo phía sau.

Trừ Tiểu Mộng ngẩng đầu nhìn hấn, thản nhiên như làn khói mỏng, băng động, không còn sự hoảng loạn, mơ hồ khi này.

Hấn không khỏi bức bối, nàng khôi phục sự tự chủ quá nhanh?

Nữ nhân quá thông minh quả nhiên không dễ theo đuổi nhưng hấn thích khiêu chiến, ánh mắt chăm chú nhìn nàng ánh lên ngọn lửa bừng bừng.

– Tiểu Mộng, ta... ơ?

Lúc này hấn mới phát hiện sự bất thường

– Xảy ra chuyện gì?

Hấn ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể trên mặt đất, là bị người đánh nát tâm mạch mà đồng hỗn loạn này...

– Đùng chạm lưng tung, có độc

Tề Tranh đúng lúc thu tay về, nhìn những thứ độc vật đó:

– Những điểm tâm này hấn là bữa trưa của nàng đúng không? Bị hạ độc sao? Thái giám kia...

Những ý nghĩ xoay chuyển trong đầu, đáp án hiện rõ:

– Lí Hữu Hợp phái người mưu hại nàng?

Nàng hừ nhẹ một tiếng, đang muốn mĩa mai hấn mấy câu. Nếu không phải mưu đồ của hấn thì sao nàng rơi phải cảnh phiền toái này? Nhưng lời vừa đến miệng, nàng liền cảm thấy phát lạnh, nhìn lại, chỉ cảm thấy từ người hấn phát ra sát khí đáng sợ, như muốn đảo loạn trời đất.

Nàng vội nuốt những lời đã nói vào, suy nghĩ của nàng chỉ còn lại nam nhân vì an nguy của nàng mà tức giận như thế

– Lí Hữu Hợp!

Tuy rằng là hấn bức Lí Hữu Hợp làm phản nhưng hấn không thể tượng tượng được đường đường là tể tướng một nước lại âm ngoan đến mức độ này. Không dám ra mặt ứng chiến mà chỉ dám dùng mưu kế tiểu nhân, ám hại Trữ Tiểu Mộng. Hấn hận không thể phanh thây Lí Hữu Hợp.

– Không tru di cửu tộc ngươi, trăm thê không làm người. Hấn xoay người định rời đi.

– Khoan đã. Nàng đột nhiên mở miệng.

Hấn quay đầu lại, nhìn nàng, lửa giận vẫn còn nhưng ánh mắt nhìn nàng lại dịu dàng như nước.

Hai cảm xúc hoàn toàn bất đồng lại có thể đồng thời cùng tồn tại trên một người. Sự đối lập đó nhưng lại vô cùng hài hòa, thật khó tin...

Trữ Tiểu Mộng cảm giác trái tim mới bình tĩnh lại lại bắt đầu gợn sóng.

– Ngươi... làm việc có chừng mực, đừng quá kích động

Cổ họng nàng như có gì đó chặn lại, nói năng lắp bắp

Hấn nghi hoặc:

– Tiểu Mộng, nàng sao thế?

Nàng trừng mắt phượng nhưng mắt bất giác đỏ bừng, ngay cả tai ngọc cũng ửng hồng.

– Nói linh tinh. Ta đang khỏe mạnh thế này, sao là sao?

Vô duyên vô cớ nổi cáu gì thế? Hấn hoảng lên, một suy nghĩ dâng lên trong lòng, hay là...

Hấn cẩn thận nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng, đôi mắt như có sương mù bao phủ. Có phải đã động lòng xuân?

Hay là thật sự bị hấn làm cho nàng hỗn loạn?

Hấn nhất thời vừa mừng vừa sợ, không nhận được quay lại định ôm nàng. Đột nhiên, Trữ Tiểu Mộng lắc mình, sử dụng khinh công Tiêu dao du tuyệt thế bay lượn trong Phượng Nghi cung.

Tề Tranh ngây người một lúc lâu.

– Lại để chạy thoát...

Giờ khắc này, hấn ý thức được sai lầm của mình

Theo đuổi nữ tử như Trữ Tiểu Mộng thì không nên quá cưỡng ép. Bởi vì nếu nàng muốn chạy, cho dù hấn dùng cả tứ chi cũng không đuổi kịp nàng.

– Đáng giận!

Hấn gầm nhẹ một tiếng nhưng không nổi giận với nàng, lửa giận bùng bùng chỉ dành đổ lên người Lí Hữu Hợp và Chu Bằng

– Hai lão thất phu, dám đùa giỡn với trăm. Chờ mà xem.

Hấn tìm người trút giận nên không biết Trữ Tiểu Mộng vẫn chưa chạy xa. Nàng tránh trên cột dài ở Phượng Nghi cung, nhìn hấn nổi giận đùng đùng bỏ đi

Không hiểu vì sao tìm đập nhanh hơn? Vì sao không dám gặp hấn?

Nàng thật sự động lòng với hấn sao?

Không thể nào... Bọn họ biết nhau cũng đã 6,7 năm, luôn luôn bên nhau như thế. Muốn nảy sinh tình cảm thì đã sớm xảy ra, sao phải đợi đến hôm nay?

Nhưng trong lòng lại vô cùng hỗn loạn, không phải động tình thì là cái gì?

Suy nghĩ hồi lâu, nàng không hiểu rõ tâm tư của mình không khỏi đổ cơn tức lên đầu Tề Tranh. Rõ ràng nàng đã rời khỏi sự tranh đấu trong triều, quay về núi ở ẩn, hẳn lại kéo nàng vào chốn hồng trần, khiến nàng buồn bã thế này.

– Đều là người sai

Nàng dùng sức xuống tay, ngón tay xuyên thủng cột dài, để lại đó mười vết ngón tay

Trước đó, sư huynh nàng Bộ Kinh Vân là võ lâm đệ nhất, thiên hạ vô địch nhưng sau lần bị tập kích ở Vân Mộng Sơn nên bị hôn mê hơn một năm. Nghỉ ngơi rồi người dần dần khỏe lại nhưng võ công không còn được như trước.

Ngược lại nàng khổ luyện nhiều năm, ngày đêm không nghỉ, ngôi vị đệ nhất cao thủ nàng không ngồi thì không ai dám ngồi.

Nhưng khi này lúc kinh hoảng, một chưởng đánh Tề Tranh bay lên trời mà hẳn chẳng bị thương, là hẳn quá lợi hại hay nàng không dùng sức?

Cũng có thể là cả hai

Nàng ngơ ngác nhìn tay mình, ngay cả lúc vô tình nàng cũng sẽ hạ thủ lưu tình với hắn...

Nàng làm sao vậy?

8. Chương 8

Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng âm mưu hạ độc hại Trữ Tiểu Mộng khiến Tề Tranh rất tức giận, hậu quả của việc này cũng rất nghiêm trọng.

Hắn sai người khiêng thi thể của tên thái giám vào phòng nghị sự, lại cho vời Lí Hữu Hợp và Chu Bằng với những quan lại luôn ủng hộ bọn họ đến.

Hai bên gặp nhau, Tề Tranh chỉ vào thi thể, giận dữ trừng mắt nhìn các quan lại

– Trẫm muốn lập Trữ thị làm hậu, trời cũng không cản được

Dứt lời, hắn đá xác chết về phía các đại thần rồi giận dữ bỏ đi, hoàn toàn không cho đám đại thần một cơ hội để nói.

Lí Hữu Hợp và đám quan lại nhìn nhau. Tiểu hoàng đế sáng nay ăn phải thuốc nổ sao? Sao lại bực tức như thế

Hơn nữa, chuyện lập hậu đó làm sao được? Trữ Tiểu Mộng là Hoàng hậu đời trước, tuy rằng chỉ là phượng hoàng giả nhưng danh phận đã định, lễ nghĩa khó dung

Nếu nói Hoàng thượng lạng lẽ sủng ái nàng, mọi người nhắm một mắt mở một mắt cũng coi như xong. Nhưng giờ còn định khua chiêng múa trống đòi lập hậu, chiêu cáo thiên hạ? Trời ạ! Người nước Tề sẽ bị người Trung Nguyên coi là trò cười mất

Chu Bằng buồn bực nói:

– Đầu tiểu hoàng đế bị ngựa đạp hay sao? Năm trước khi lão tử hồi kinh nghỉ ngơi không phải vẫn còn tốt sao? Sao giờ đột nhiên lại thay đổi thành ra thế này

Lí Hữu Hợp buồn rầu thở dài không thôi

– Sau khi Trữ thị hồi cung, tính tình Hoàng thượng hoàn toàn thay đổi

Nói như thế vẫn còn là khách khí. Hoàng đế không nghe lời hắn đã hơn một năm nhưng từ khi Trữ Tiểu Mộng hồi cung thì hoàng đế càng chống đối hắn. Hơn nữa, ngày đêm đều ở lại Phượng Nghi cung khiến hắn không thể không mời Chu Bằng trở về để bàn kế.

– Yêu nữ kia không phải đã xuất cung sao? Sao lại trở về? Các người không biết cản trở sao

Chu Bằng rít gào:

– Lão tử trấn thủ biên quan vững vàng để chuyện nội chính cho các người mà chút việc nhỏ cũng làm không xong. Giờ lại để một con yêu nữ câu dẫn Hoàng thượng như thế

Lí Hữu Hợp đi qua đi lại, lăm bằm nhìn thì thề tên thái giám kia

– Nhìn vết thương này là do nội lực làm đứt tâm mạch mà chết. Cả hoàng cung này cũng chỉ có Trữ thị có công lực đó. Chu đại tướng quân nói xem ta có thể ngăn cản được sao?

Chu Bằng bắt giặc sờ bụng. Sáu năm về trước, hấn phụng mệnh giết chết sư huynh Bộ Kinh Vân của Trữ Tiểu Mộng đã từng thử qua sự lợi hại đó rồi

Lúc ấy, bên người hấn còn có gần một trăm thân vệ, ngay cả pháo phá thành cũng dùng mà cũng chỉ có thể cùng Bộ Kinh Vân lưỡng bại câu thương. Bộ Kinh Vân đánh hấn một chưởng làm hấn nằm trên giường ba tháng mới dậy nổi. Nghỉ ngơi rất nhiều thời gian, gần đây mới dần khỏe mạnh lại.

Lần thập tử nhất sinh đó cả đời hấn không quên

– Thế thì phải làm thế nào? Giờ nếu để tiểu hoàng đế lập yêu nữ làm hậu thì chẳng phải khiến nước Tề ta thành trò cười cho người trong thiên hạ sao?

Ánh mắt Lí Hữu Hợp quét qua mọi người trong phòng:

– Các vị đại nhân nói xem việc này nên làm thế nào cho phải?

– Chuyện lập hậu này vạn lần không thể

– Nếu để yêu nữ làm Hoàng hậu thì Đại Tề ta nguy to

– Chúng ta nên can gián Hoàng thượng, xin Hoàng thượng thu hồi thánh mệnh

– Hoàng thượng bị yêu nữ mê hoặc, căn bản sẽ không nghe lời can gián của chúng ta đâu

– Chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn yêu nữ gây nguy hại xã tắc? Không được! Biện lão phu ta cho dù chết cũng phải can gián Hoàng thượng, xin Hoàng thượng chém chết yêu nữ

– Nếu chúng ta chết hết chẳng phải vừa ý yêu nữ đó sao?

– Người là kẻ nhu nhược! Chẳng lẽ người định giúp Trụ làm điều xấu

– Ấm ỹ muốn chết. Chu Bằng giận dữ gầm lên: – các người bớt múa mép khua môi đi, nói những lời đó có tác dụng gì?

Từ xưa văn võ khó hòa hợp. Chu Bằng và Lí Hữu Hợp tuy là đồng đảng nhưng trong lòng rất khinh thường đám quan văn trong triều

Nhắc lại chuyện năm đó hấn thống lĩnh quân binh, đánh thẳng đến kinh thành nước Dịch, rõ ràng có thể tiêu diệt nước Dịch, mở rộng lãnh thổ Đại Tề nhưng đám hủ nho đó nói những gì lấy đức báo oán khiến cho đại quân bị bắt phải lui về Bàn Long quan. Nhân cơ hội đó, nước Dịch có thời gian để khôi phục lại. Mấy năm đầu còn an ổn nhưng vài năm gần đây, nước Dịch tập trung binh mã, luôn tới quấy rầy biên quan khiến đầu Chu Bằng to như cái đầu.

Lấy ơn báo oán? Báo cái đầu! Cuối cùng nước Dịch giờ đã có bản lĩnh xâm lược nước Tề mà giờ hấn đã già, không biết nếu mình có mệnh hệ gì thì triều đình còn có đại tướng quân nào có thể trấn quốc?

– Lí lão nhân, ông nói xem, giờ nên làm gì? Một câu thôi, có lý thì lão tử theo ông.

Lí Hữu Hợp trầm ngâm hồi lâu, thở dài:

– Hoàng Thượng bản tính vẫn rất thiện lương.

– Vô nghĩa! Nói ý chính đi. Chu Bằng không thềm nể mặt hấn

– Thánh thượng giờ đang bị yêu nữ mê hoặc, chỉ cần trừ bỏ yêu nữ thì Hoàng thượng nhất định sẽ lại bình thường

Lí Hữu Hợp cũng không để ý sự vô lễ của Chu Bằng. Một mãng phu không biết văn nho thì sao hiểu lễ tiết?

– Vẫn vô nghĩa

Mỗi lần nhắc tới đến Trữ Tiểu Mộng, Chu Bằng sẽ nhớ tới Bộ Kinh Vân, ngực hấn lại đau

– Yêu nữ võ công cao như vậy, người bình thường sao giết được nàng.

– Không, Lí thừa tướng nói có lý, chỉ cần loại bỏ yêu nữ thì Đại Tề ta nhất định sẽ được thái bình

Mấy lão phu tử khác lại rất đồng ý với lời Lí Hữu Hợp, bắt đầu bàn bạc xem nên làm thế nào mới giết chết được Trữ Tiểu Mộng, giải cứu Hoàng thượng đáng thương của bọn họ.

Ngược lại, Chu Bằng bề ngoài thô lỗ đầu óc lại khá hơn một chút, lặng lẽ tới gần Lí Hữu Hợp, nói nhỏ nói:

– Chỉ dựa vào những người này căn bản không giết được Trữ Tiểu Mộng, nếu manh động thì sẽ tự tìm cái chết. Rốt cuộc người có ý gì, mau nói đi.

Lí Hữu Hợp mày nhú mặt nhăn, nghiêng răng nghiêng lợi

– Vì an nguy của nước Tề ta, giờ chỉ còn một kế: cho nghĩa binh đến giết yêu nữ

– Người...

Chu Bằng cảm giác vết thương cũ lại tái phát, đau tới xương tủy:

– Người có biết huynh muội Bộ Kinh Vân, Trữ Tiểu Mộng võ công thế nào không?

– Chính vì biết võ nghệ bọn họ cao cường nên mới phải bày trận pháp để ra tay

– Quân đội nước Địch như hổ rình mồi bên ngoài Bàn Long quan, giờ chúng ta nội chiến chẳng phải để nước Địch thừa cơ sao. Đến lúc đó, thù trong giặc ngoài, chúng ta sẽ là tội nhân của Đại Tề

– Nếu như thế. Chúng ta phải ra tay cẩn thận hơn, ta cho cấm quân vây quanh hoàng cung, người mang theo cận vệ trang bị đủ khí giới để đánh chết Trữ Tiểu Mộng.

Lí Hữu Hợp vỗ vỗ bả vai Chu Bằng:

– Chỉ cần chúng ta làm nhanh gọn, đến khi nước Địch phản ứng lại thì Trữ Tiểu Mộng đã chết, người lại về Bàn Long quan ổn định đại cục.

– Nói thì đơn giản, người là quan văn sao biết được sự lợi hại của cao thủ tuyệt thế. Cho dù là bị vây giữa thiên quân vạn mã cũng có thể phi kiếm chém tướng. Hơi không cẩn thận thì có thể khiến hoàng thành tan nát mà chưa chắc đã giết được Trữ Tiểu Mộng

– Vậy hủy cả hoàng cung đi.

Lí Hữu Hợp oán hận nói:

– Tóm lại, Trữ Tiểu Mộng không thể không chết.

Hắn không thể dễ dàng tha thứ nữ nhân đùa bỡn Hoàng thượng, li gián quan hệ quân thần của bọn họ.

Vốn dĩ Hoàng thượng luôn nghe lời hắn, hắn cũng một lòng đền đáp thánh ân, bọn họ quân thần tương đắc, vui vẻ cỡ nào? Hắn không tin mình sẽ mất thánh sủng chỉ vì Trữ Tiểu Mộng kia. Vì yêu nữ đó nên Hoàng thượng mới bác bỏ chính sách của hắn, từ chối gặp hắn, còn cổ vũ buôn bán khiến đám dân hạ lưu đó cũng có thể ngang hàng với những sĩ tử nho nhã.

Còn cứ như thế sẽ khiến luân thường đạo lý hoàn toàn rối loạn, nước Tề sao có thể xứng với bậc thánh hiền

– Vì để giữ bí mật nên ta sẽ tỏ vẻ không có gì, chuyện này giao cho đại tướng quân người đi. Lí Hữu Hợp nói.

Chu Bằng hít sâu rồi lại thở dài mấy lượt... hồi lâu sẵn hấn mới hạ quyết tâm, vuốt cằm nói:

- Được rồi! Ta sẽ đến Cẩm quân doanh chọn năm ngàn tinh binh, nửa tháng sau sẽ bắt đầu
- Ta sẽ không chế tình hình hoàng cung, thề giết chết Trữ thị. Lí Hữu Hợp gần từng chữ.

Không ai biết rằng, hoàng đế phát tay áo bỏ đi thực ra đã trốn ở bên cửa phòng, nghe không sót một chữ những lời này

Mãi đến khi Lí Hữu Hợp và Chu Bằng thương lượng kế hoạch khởi binh xong hần mới vừa lòng xoay người, trở về Phượng Nghi cung.

- Tốt lắm, tốt lắm. Trẫm cũng đang muốn tìm cơ hội mà giết chết đám loạn thần tặc tử tự cao tự đại các người.

9. Chương 9

Tề Tranh huyết sáo, mang theo sự vui vẻ khi thực hiện được âm mưu mà quay về Phượng Nghi cung.

Mới vào cửa cung đã thấy Trữ Tiểu Mộng. Trên lưng nàng là bọc hành lí nhỏ nhỏ

- Nàng đi đâu thế?

Nàng định rời khỏi hần sao? Sự vui vẻ tràn ngập trong lòng phút chốc biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại sự mất mát và khó chịu

- Về Vân Mộng Sơn

Nàng không ngại trở thành quân cờ gây mâu thuẫn chốn cung đình nhưng vô cùng sợ hãi sự theo đuổi của hần

- Vì sao?

Hần nghĩ trong lòng nàng đã có hần, cho dù ngay lúc này chưa thể lưỡng tình tương duyệt nhưng lâu ngày bên nhau, hần sẽ có cách theo đuổi nàng. Thế nhưng nàng lại nói sẽ bỏ đi? Nàng rời khỏi hần thì hần phải làm thế nào?

Nàng oán hận trừng mắt nhìn hần một cái. Kẻ không biết xấu hổ này còn dám hỏi nàng nguyên nhân. Nếu không vì hần bày quỷ kế treu đùa thì sao có thể khiến trái tim nàng rối bời, ngay cả luyện công cũng không thể chuyên tâm

- Bởi vì người quá phiền phức

Nàng sợ ở lại thêm mấy ngày cùng hần sẽ tẩu hỏa nhập ma mất

Nhìn mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt trong suốt gợn sóng, vừa xấu hổ lại vừa buồn bực, những cảm xúc đan xen khó tả, hần mơ hồ hiểu ra điều gì đó

- Ta không cho nàng đi

Nàng như một tiên tử cao cao tại thượng lạc xuống chốn hồng trần, khiến cho hần chỉ cần có cơ hội nắm tay nàng thì chắc chắn sẽ không thể buông tay

- Chỉ dựa vào người?

Không phải nàng coi thường hần mà dựa vào công lực của hần thì không thể làm gì được nàng. Bây giờ, người duy nhất có thể đối chọi với nàng chắc cũng chỉ còn sự phụ quái vật ở Vân Mộng Sơn mà thôi

- Ta không phải là kẻ không biết tự lượng sức mình mà ngăn cản nổi nàng

- Thế còn không tránh ra?

Hần cười xấu xa:

- Ta không ngăn được nàng không có nghĩa là không giữ được chân nàng

Nói rồi hần rút thanh chủ thụ phòng thân kề cổ nói:

– Muốn rời đi thì bước qua xác của ta mà đi

Nàng ghen hòng nhìn trần trối hồi lâu, oán hận dậm chân:

– Người là đồ vô sỉ

– Ta nói được làm được

– Vậy người đi chết đi

Nàng không tin hắn sẽ nói thật, chỉ vì chuyện nhỏ mà chịu chết, vẫn đi thẳng ra cửa Phượng Nghi cung.

Kinh công của nàng vốn bậc nhất thiên hạ, thân pháp Tiêu dao du thành thực, dù hắn có nhanh cỡ nào, cho dù chết ngay lập tức thì lúc ấy nàng cũng ra đến cửa hoàng cung, từ nay về sau biển rộng trời cao, tự do tự tại

Nhưng nàng càng đến gần, thấy hàn quang lóe ra từ chủy thủ của hắn thì bất giác dừng bước

Hắn sẽ không tự sát, hắn sẽ không tự sát, hắn sẽ không tự sát..... Nàng không ngừng tự nhủ với chính mình.

Nhưng mà, nàng bước dần từng bước, thanh chủy thủ kia cũng đâm sâu dần vào cổ hắn

Ngay sau đó, một vệt máu đỏ tươi chảy xuống

Đầu nàng như có sét đánh, trong mắt chỉ toàn một màu máu đỏ tươi

Người nàng dần lão đảo, muốn đi tiếp nhưng lại sợ hắn thật sự sẽ chết, muốn lui về thì lại sợ mình sẽ bị hãm vào cảnh khó xử. Nhất thời, vô cùng mâu thuẫn

Chỉ cần nàng hơi bước về phía trước một chút, chủy thủ trong tay hắn sẽ đâm sâu hơn một chút

Chỉ trong chớp mắt, máu đã chảy rất nhiều, thấm đẫm cổ áo hắn

– Người dám...

Nàng mở miệng quát nhưng lại kinh ngạc khi chính mình không nói nên lời

Lời đáp lại của hắn chỉ là thanh chủy thủ đâm sâu thêm một chút

Máu càng lúc càng rơi nhiều, cuối cùng thấm ướt vạt áo hắn

Nàng không còn dũng khí đi tiếp, nhắm mắt lại kêu to:

– Dừng tay!

Cùng thời khắc đó, hắn cũng buông chủy thủ xuống, tay run run. Chết tiệt! Đau quá, lần tới không bao giờ làm chuyện buồn bán lỗ vốn thế nữa

– Người người người....

Ngực nàng phập phồng, tức giận đến choáng váng:

– Vô lại!

– Không sao, chỉ cần có thể giữ nàng ở bên, làm gì cũng được

Nếu nàng thực sự vô tình chắc chắn hắn không dám bức nàng nhưng rõ ràng nàng có ý, chỉ vì kinh hoàng mà bỏ chạy, nếu hắn không ngăn cản thì hắn là kẻ ngu

– Hỗn đản

Nàng tức giận tát hắn một cái.

Hắn nhún vai, quay mặt bên kia lại:

– Dừng tức giận nữa, nếu muốn trút giận thì đánh cả bên này nữa

– Vừa ý người chưa

Nàng thở phì phì, đánh hắn thêm một tát rồi quay người bỏ chạy

Vương bát dẫn, đại phôi dẫn, trứng thối! Nàng không nên nhìn hấn! Nàng nàng nàng — nàng về Phượng Nghi cung.

Tề Tranh nhướn mày kiếm, sờ sờ hai má bị tát mà lại không cảm thấy đau. Nàng đánh hấn đúng là... còn nhẹ hơn muỗi đốt

– Đây là vuốt ve, không phải là đánh. Hấn đắc ý cười ha ha.

Trữ Tiểu Mộng chung quy không phải là người vô tình!

10. Chương 10

Mấy ngày nay, Trữ Tiểu Mộng sống thật sự bất an.

Cũng không có gì, chỉ là rất hay ngăn người

Nàng si ngốc nhìn bàn tay mình, nhớ tới sự vô lại của Tề Tranh, hận không thể đánh hấn

Trên thực tế, nàng cũng ra tay, nhưng..... Nàng rất xấu hổ, uống hai mươi năm luyện võ, ra tay chẳng đủ mạnh để đập chết một con muỗi

– Chẳng lẽ ta bị tẩu hỏa nhập ma?

Thật là kỳ quái, nàng một thân nội lực mà khi chạm đến người hấn thì tự động thu hồi

Đương nhiên, nàng cũng không loại bỏ khả năng mình bị trúng tà

Nàng tuyệt đối không thích hấn.

Đúng vậy, nàng không thích hấn, bọn họ thậm chí ngay cả tri giao cũng không phải nhưng... bình thường thỉnh thoảng gặp mặt, cũng coi là bạn bè thân thiết

Đều do hấn không tốt, ngay cả bằng hữu cũng muốn trêu đùa khiến mỗi lần gặp nhau đều thật xấu hổ

Nàng hấn là nên nói rõ ràng với hấn, nàng không thích hấn đùa cợt như thế. Nếu không có việc gì thì hấn đừng làm phiền nàng.

Trữ Tiểu Mộng cả đời chỉ muốn vui đùa trong biển cả võ học, trở thành nhất đại tông sư, nàng không muốn thành thân, không muốn đàm tình thuyết ái, nàng muốn...

– Tiểu Mộng, ăn cơm

Bởi vì người của Lí Hữu Hợp canh cửa cung, phong tỏa Phượng Nghi cung, cho dù có đem đồ ăn đến cũng đều là đồ ăn có độc, vốn không thể ăn cho nên Trữ Tiểu Mộng cũng không thể lấy điểm tâm độ nhật.

Về phần Tề Tranh, chỉ cần ra khỏi Phượng Nghi cung, ăn mặc chi phí cũng không phải lo. Lí Hữu Hợp và Chu Bằng đang canh cáo hấn. Nhưng mọi người đều coi thường hấn rồi

Bởi vậy, khi tình thế Phượng Nghi cung càng lúc càng cấp bách, cung nữ thái giám đều lần trốn, Trữ Tiểu Mộng cũng hiểu tình thế càng ngày càng phức tạp chỉ có Tề Tranh lại vô cùng vui vẻ.

Ngày nào hấn cũng tự tay nấu ăn ba bữa cho nàng, thậm chí điểm tâm, đồ ăn khuya cũng không tha.

Nói tới đây cũng không thể không bội phục hấn, Phượng Nghi cung hiện tại tựa như tòa thành bị cô lập, bị người vây chặt, muỗi cũng khó bay qua nhưng Tề Tranh lại có bản lĩnh sinh tồn trong khốn khó, hấn muốn ăn thì ăn muốn chơi thì chơi, đám mật thám, thái giám, cung nữ chẳng ai cản được hấn.

Đến nước này, nàng cho dù có ý chí như tường đồng vách sắt từ chối sự dụ hoặc của đồ ăn ngon nhưng nàng không muốn chết nên phải ăn những thứ hấn mang đến

Thật buồn bực mà... luyện võ công giỏi có tác dụng gì? Không thoát khỏi lòng bàn tay hấn.

– Cút!

Phiền muốn chết . Nàng nhảy lên giường, đắp chăn, định ngủ tiếp giấc nữa. Tuy rằng nàng vừa rời giường chưa đến nửa canh giờ nhưng có sao đâu, có thể tránh gặp mặt hắn thì cũng thoải mái hơn nhiều

– Đói bụng rồi, tâm tình không tốt?

Tiếng Tề Tranh cười từ xa dần truyền lại, hắn đi tới bên giường nàng

– Được rồi, ta biết hôm nay đồ ăn sáng có hơi muộn nhưng vì làm mì vằn thắn nên hơi lâu thôi. Nhưng cam đoan canh gà mì vằn thắn này chính là mỹ vị nhân gian. Dậy ăn thử đi, nàng sẽ biết chờ đợi có giá trị thế nào

– Cút!

Từ trong chăn găm truyền đến tiếng buồn bực của nàng, vẫn chỉ có một chữ.

– Không thích ăn mì vằn thắn à? Không sao, ta cũng biết nàng kén ăn, còn chuẩn bị thêm cả cháo tổ yến, canh hạt sen và bánh điểm tâm đây, là đồ ăn nàng thích đó

Hắn đặt khay xuống bàn, đi tới trước mặt nàng, giữa hai người là lớp chăn ngăn cách

– Cút! Nàng như nghiện nói chữ này vậy

Hắn không đáp lời, cũng chỉ cúi đầu, kề sát vào mái tóc nàng, mùi hương thanh nhã của nàng tràn ngập quanh người, giữa thảng chập rét lạnh lại càng nồng đậm

– Thơm quá...

Hắn kìm lòng không đậu vuốt ve mái tóc nàng

Trữ Tiểu Mộng trốn trong chăn sững sốt. Hắn làm cái quỷ gì thế? Khen đồ ăn của mình làm thơm, đúng là mặt dày

Cuối cùng khó nhịn, hắn kéo một lọn tóc lên hôn

Ồ, cái gì thế, hình như tóc bị ai kéo

A! Chẳng lẽ.....

Không cần nghĩ, tóc bị kéo rồi những lời hoang đường khi nãy, dùng đầu gối cũng nghĩ ra được hắn đang nghịch ngợm tóc nàng

– Người làm cái gì thế?

Nàng tung chăn ra đã thấy ngón tay hắn đang quấn tóc nàng rồi ngửi rồi thơm.

– Hạ lưu! Mặt nàng nóng bừng

– Yêu thích cái đẹp là bản tính của con người, sao nói là hạ lưu được

Trước mặt nàng, hắn lại hạ lưu hôn tóc nàng

– Người...

Nàng xấu hổ đến cả người bốc hơi.

– Người không được ta cho phép thì đừng có động vào ta, đó là hạ lưu

– Nàng cũng đâu có nói là không được chạm vào

– Giờ ta nói rồi đấy

Nàng dùng lực cướp lọn tóc về:

– Không được chạm vào tóc của ta

Lọn tóc đen bị nàng kéo về đứt một sợi, quấn quanh ngón tay hắn

– Tóc mây, dây tình, bất luận nàng từ chối thế nào thì ý trời đã định rồi, nàng trốn không thoát đâu

– Đồ điên, nói hươu nói vượn cái gì? Nàng ngồi dậy

Đắp chần không phát hiện nhưng giờ bỏ chần ra, mùi hương của đồ ăn lại từng trận truyền đến, nàng phát hiện, những đồ ăn hẳn làm thực sự rất mê người

Nước miếng trong miệng nàng lại tứa ra, rõ ràng không đói nhưng lại rất thèm ăn.

– Có nói bậy hay không nàng xem thì biết

Hắn đưa ngón tay còn sợi tóc đen vương trên đó cho nàng

– Nhìn thấy chưa, bên ngoài nàng từ chối ta nhưng tóc nàng lại biểu đạt ý nghĩ khác

Nàng ngậy người nhìn sợi tóc bị cắt, trong lòng rầu rĩ, cảm giác tứ chi như nhũn ra

– Cắt một lọn tóc mây, buộc một đoạn tình.

Hắn mỉm cười, nghiêng người hôn chụt lên má nàng:

– Nàng không nói, ta cũng biết.

Nàng thật sự có ý này với hắn?

Tóc mây? Dây tình? Cái trò đùa quái quỷ gì thế?

Ngẫu nhiên không cẩn thận làm đứt một sợi tóc là chuyện bình thường nhưng sao vào miệng hắn, chuyện bình thường lại thành bất thường?

– Yên tâm ta sẽ không phụ bạc nàng?

Hắn nỉ non nói câu cuối vào tai nàng rồi cười đứng dậy, cất bước rời khỏi tấm điện của nàng.

Nàng ngơ ngác nhìn bóng hắn lại nhìn khay đồ ăn trên bàn mà đầu óc choáng váng hồ hồ.

Nàng đang nằm mơ..... Đúng vậy, chỉ có ở trong mơ mới có thể xuất hiện tình huống trở trêu thế này

Nhưng tay chân nàng vẫn vô lực là vì sao

Chỉ vì giấc mộng này quá quái quỷ khiến nàng quá sợ hãi nên nàng mới có thể thất thường như thế

– Đúng thế, nhất định là thế

Nàng ra sức hít thở, tay chân vẫn nhũn ra nhưng có chút sức lực. Nàng lại nhìn về phía bàn:

– Nếu là mơ sao những cái đó không biến mất

Mặc kệ là mộng đẹp hay ác mộng nàng cũng không từ chối được những đồ ăn ngon của hắn

Canh gà mỳ vẫn thần này thật đúng là tuyệt vời, mùi hương thật sự... rất quyến rũ.

Nàng cầm thìa, đáng muốn múc một thìa mỳ ăn thì đột nhiên Tề Tranh lại đi vào

– Quên nói với nàng, bốn ngày nữa, Lí Hữu Hợp và Chu Bằng sẽ khởi nghĩa, nàng thu dọn hành lý chút đi, chúng ta rời đi

Nàng nhìn hắn, cầm thìa trong tay nghĩ không biết có nên ăn thìa mỳ đó không. Muốn ăn, thì hình như nàng... nhưng không ăn thì lại rất tiếc

Nhất thời, nàng trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể giả làm tượng gỗ

Mà Tề Tranh —

Hắn là thiên hạ đệ nhất vương bát đản kiêm đại hỗn đản! Nói đều nói xong rồi, cũng không rút đi còn đứng ở đó như muốn đợi cười cợt nàng

Đáng ghét. Nàng sẽ không để mục đích của hắn được thực hiện. Muốn cứng thì tất cả cùng cứng. Nàng tiếp tục giả làm tượng gỗ, hắn cứ đứng ở đó đi!

11. Chương 11

Nửa đêm canh ba, không trăng không sao, thời cơ vô cùng hợp để giết người nhưng Tề Tranh không muốn giết người cũng không muốn phóng hỏa. Ban đêm hắn đột nhập tẩm cung của Trữ Tiểu Mộng là vì đi câu dẫn.

Động tác của hắn nhẹ nhàng, cử chỉ cẩn thận chỉ tiếc người hắn đối mặt không phải là người bình thường mà là đệ nhất cao thủ Trữ Tiểu Mộng.

Cho nên chân hắn còn chưa bước vào cửa điện thì một đạo chỉ phong đã bắn về phía hắn

– Muộn rồi, người không ngủ, đến đây làm gì

Nàng ngồi xếp bằng trên giường, còn đang luyện công.

Võ si chính là kẻ mê võ, một ngày mười hai canh giờ, ít nhất nàng phải dành đến mười canh giờ để nghiên cứu võ công bí kíp

Tề Tranh từng nghe Bộ Kinh Vân nói, lúc tối

Võ si chính là võ si, một ngày mười hai cái canh giờ, nàng ít nhất có mười cái canh giờ chỉ dùng để đến nghiên đọc võ công bí kíp cùng luyện công.

Tề Tranh nghe Bộ Kinh Vân nói, lúc Trữ Tiểu Mộng tẩu hỏa nhập ma nhất đã từng ba ngày bế quan, không ăn không uống không ngủ.

Hắn cũng không dám mơ mộng nhiều, nàng thích võ công hắn sẽ vì nàng thu thập tất cả bí kíp trong thiên hạ cho nàng, chỉ cần một ngày nàng dành ra chút thời gian cho hắn là hắn đã thỏa mãn rồi.

– Tới đón nàng ra cung

Hắn xoa xoa bắp đùi nửa này, cuối cùng chân bị nàng điểm huyết lại có thể cử động linh hoạt rồi:

– Nàng có gì cần mang theo thì thu dọn đi, chúng ta lập tức khởi hành

– Sao ta phải đi theo người

Nàng đã lĩnh hội được một điều rằng, Tề Tranh rất nguy hiểm, ở cùng hắn quá lâu thì chỉ sợ đời này nàng sẽ phụ thuộc vào hắn

– Mật thám báo quân của Lí Hữu Hợp đã vây kín hoàng cung, không sót một lỗ hổng. Chạng vạng ngày mai, Chu Bằng sẽ đem quân tiến vào, lấy danh nghĩa giết yêu diệt họa. Nàng không phải không hiểu bọn họ là loại người gì chứ?

– Người cho rằng chỉ mấy kẻ lính tôm tướng cua đó có thể giết được ta?

– Chuyện đó...

Những năm trước, Bộ Kinh Vân có thể chống đỡ được bọn họ, nay Trữ Tiểu Mộng công lực còn cao hơn Bộ Kinh Vân, sẽ chẳng ai hại được nàng:

– Nhưng nàng ở lại Phượng Nghi cung làm gì? Nơi này rất nhanh thôi máu chảy thành sông, nàng ở lại cũng chẳng vui vẻ gì

Nhưng nàng cảm thấy chỉ cần có thể rời khỏi hắn, nàng sẽ thấy vui vẻ

– Mặc kệ người nói gì, tạm thời ta không đi đâu hết

– Vì sao?

Muốn nàng thành thật nói ra ý nghĩ nàng sợ bị hắn câu dẫn, nàng không kháng cự lại sự dụ hoặc của hắn sao? Mặt nàng rất mỏng, không chịu được sự dả kích đó đâu.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, nói sang chuyện khác.

– Người muốn đi thì đi được sao? Vừa rồi là ai nói quân của Lí Hữu Hợp đã bao vây hoàng cung?

Tề Tranh khinh thường cười nhạo:

– Thế lực trong cung của Lí Hữu Hợp sao cản được ta. Ta sinh ra, lớn lên ở đây, cho dù hần điều gấp đôi quân đến ta cũng có thể thoải mái ra vào

Nếu không những đồ ăn, quần áo của bọn họ trước đó làm sao mà có được?

– Người đã chắc chắn thế cục như thế thì chờ lúc ta muốn chạy, đến đón ta là được

Nàng vẫy tay như xua muỗi:

– Tóm lại, khoảng thời gian này ta không muốn rời khỏi Phượng Nghi cung.

Vô lý nhưng dù sao nàng cũng không muốn đi cùng hần. Một khi đã như thế, hần cũng không ép nàng, nhìn ra ngoài điện gọi:

– A Hạo, vào đi

Trữ Tiểu Mộng trừng mắt phượng, kinh mạch vốn đang điều hòa thiếu chút nữa nội lực chia làm ba đường mà tẩu hoa nhập ma

Nàng thấy một “Tề Hạo” khác, hai mai tóc bạc, khí chất phong lưu du nhả. Nếu không phải mấy tháng trước nhận được thư của sư muội Tần Khả Tâm báo tin thành thân cùng Tề Hạo, hai người rời nước Tề đi buôn bán, vô cùng tiêu dao tự tại, còn gửi đặc sản về cho nàng thì nàng đã nghĩ, người trước mặt này chính là “Tề Hạo”

– Đây là Chu Chính Hạo, trùng hợp không? Tên của hần cũng có chữ “Hạo” để hần chính thực trở thành vua nước Tề, thánh long hoàng Tề Hạo. Khi chiến loạn sắp tới, Hoàng thượng sẽ công khai thân phận của ta, khâm phong ta là Vương gia, là đại tướng quân thống lĩnh quân đội đối kháng với Lí Hữu Hợp và Chu Bằng. Vì Hoàng thượng anh minh sớm biết có người làm phản nên đã chuẩn bị đầy đủ. Lúc này, ở trong cung nếu nàng có chuyện cần tìm thì cứ đến tìm hần, hần sẽ giúp nàng

Chu Chính Hạo mỉm cười với nàng, khí độ tiêu sái và sự uy nghiêm của hần căn bản không giống đồ giả mà là một đế vương hàng thật giá thật

Trữ Tiểu Mộng cảm thấy đầu có chút choáng váng:

– Xin lỗi, Chu công tử, làm phiền người rời đi một lát, để ta và Tề Tranh nói mấy câu được không

Sự khách khí của nàng khiến Tề Tranh ghen tỵ. Cùng là người, nàng rất lễ độ với Chu Chính Hạo còn với hần thì trừng mắt trợn mày, sự khác biệt quá lớn.

Chu Chính Hạo vừa đi, Trữ Tiểu Mộng lập tức rống lên như sư tử Hà Đông

– Người làm cái quỷ gì thế? Người không muốn là Hoàng thượng, tìm người làm con rồi còn không nói nhưng người người tìm chắc gì sẽ có khả năng... khả năng...

– Sẽ làm nước Tề đổi triều đại có thể biến thành Đại Chu cũng chưa biết chừng. Ý nàng là thế?

Hần cười khê, mặt mày tươi tỉnh mang theo sự tiêu sái và cuồng ngạo. Nếu nói Chu Chính Hạo có khí thế của bậc đế vương thì Tề Tranh như chim đại bàng, như gió lốc vậy...

Lòng nàng có chút rối loạn, ánh mắt nhìn hần dần trở nên mơ hồ

– Từ khi ta phát hiện nhị đệ không có khả năng thành một thánh quân, ta đã nghĩ chọn người thay thế hần. Cẩn thận chọn trong ngũ đại binh đoàn, ta tìm được ba trăm người có tư chất, cho bọn họ hóa trang, lại dạy dỗ một năm, chỉ có Chu Chính Hạo là vượt qua thử nghiệm. Hần có tài trí, độ lượng, có đôi mắt nhìn xa trông rộng, không hề thua kém Tuyên Nhi, lại có sách trị quốc của Tuyên Nhi để lại, tuyệt đối có khả năng trở thành một vị vua tài đức. Như thế thì sao ta phải chấp nhất một ngôi vị hoàng đế vốn vô dụng với ta, thậm chí còn là gánh nặng? Thiên hạ, người trong thiên hạ sẽ chẳng trách ta đâu.

Những lời này trước kia hần cũng thường nói. Nàng biết hần là người hiểu rõ mình muốn gì, hơn nữa còn rất kiên định. Nhưng những lời này luôn làm nàng nghi ngờ, phải chăng hần đang mua danh chuộc tiếng?

Mãi đến lúc này, nàng mới thực sự hiểu được, hần là một nam nhân trước sau như một.

Như vậy, hẳn nói thích nàng có phải cũng chân thành như thế? Không có chút dối trá nào?

Trong lòng nàng như có luồng khí nóng dâng lên toàn thân, có chút xúc động, nàng muốn đến gần hắn, ở bên hắn, ngày ngày tháng tháng, mãi mãi về sau.

12. Chương 12

Chỉ cần là ai cũng nhìn ra được lúc này tâm tư nàng đang xáo trộn hướng chi Tề Tranh không phải là người thường. Muốn bách chiến bách thắng thì phải nắm bắt được những điểm mấu chốt, bởi vậy, đầu óc hắn vô cùng linh mẫn

Hai người sẽ tách ra mà giờ nàng đã dao động, nếu hắn không thể nắm chắc cơ hội khiến bản thân khắc sâu trong lòng nàng thì có còn là nam nhân nữa không?

Vội tiến lên, hắn ngồi xổm xuống, gắt gao ôm chặt lấy nàng đang ngồi xếp bằng

– Tiểu Mộng, nàng nhất định phải nhớ ta, không được quên ta

Lời nói dịu dàng như làn gió ấm áp thổi vào tai nàng, đồng thời, hắn cũng hôn lên tai nàng

Cả người nàng run lên, nội lực thiếu chút nữa chảy nghịch, vội nhắm mắt lại, tập trung hơn, hít thở vài cái, thu khí lại.

– Người muốn hại ta tẩu hỏa nhập ma sao?

Tuy rằng công lực nàng thâm hậu đã đến trình độ vừa luyện công vừa nói chuyện phiếm nhưng sự quấy rầy quá lớn nàng vẫn chịu không nổi.

Nàng tức giận, đánh hắn thì không nỡ đành phải nhéo tai hắn, dùng sức mà nhéo

– A! Sắp rớt tai mất giờ! Tề Tranh kêu đau

Tay nàng dùng sức thế nào nàng còn không rõ sao? Tiếp tục kéo

– Rớt cũng được! Xem người còn dám khinh bạc ta nữa không?

– Tình thú khuê phòng, sao lại nói là khinh bạc?

– Chúng ta còn không phải vợ chồng.

Hắn cười đen tối:

– Đúng, giờ không phải nhưng thêm chút thời gian nữa là được

Khuôn mặt kiều diễm của nàng ửng hồng, vừa xấu hổ vừa phiền lại có chút vui mừng. Muốn mắng hắn, bảo hắn đừng hòng tơ tưởng, cả đời này nàng chỉ làm bạn với võ học, không thành thân nhưng lời đến đầu lưỡi lại quay cuồng, không nói được

Là động tâm phải không?

Một ý niệm đột nhiên nảy lên trong đầu nàng. Có phải nên cùng hắn đi Nam chinh Bắc phạt, mãi không chia lìa

Hắn nghiêng người, lại hôn lên môi nàng, hôn lên đôi môi mềm mại, ướm át của nàng, kích tình dâng trào

Tim hắn đập như nổi trống, cẩn thận phát hiện cổ tường thành kiên cố của nàng đang dần vỡ vụn

Đầu lưỡi hắn nhẹ nhàng đi về phía trước tìm tòi, cánh hoa anh đào mở rộng vì hắn

Đôi môi ấm áp của nàng thơm ngọt ngào, bất luận hắn tìm đến đâu cũng có mật ngọt.

– Ngọt quá...

Hắn càng say mê ôm chặt lấy nàng

Đầu óc nàng trống rỗng, không giận không căm, chỉ nó lửa trong lòng hừng hực thiêu đốt.

Đây là cảm giác gì? Nàng nói không nên lời

Nhưng có chuyện không cần phải nghi ngờ, điều này còn mê hoặc hơn cả việc năm đó nàng đã thông được hai huyết nhục để trở thành cao thủ

Cuối cùng, hần dùng sức vờn đôi môi đĩnh hương kia, sau đó chậm rãi rời khỏi nàng, đôi môi nàng sưng đỏ lên trông vô cùng yêu mị

Hần không nhận được lại hôn lên môi nàng:

– Tiểu Mộng, ta dự tính dùng ba tháng luyện binh cũng đủ thời gian để Lí Hữu Hợp và Chu Bằng tập hợp đủ bè phái của họ, tiện một mẻ bắt sạch. Sau đó, ta sẽ về đón nàng, nàng nhất định phải chờ ta.

Nói xong, hần quay người đi ra khỏi Phượng Nghi cung, dường như đã sẵn sàng để chiến đấu

Nàng không nghe rõ hần nói những gì, trong đầu chỉ còn lại nụ hôn nóng bỏng, nồng nhiệt khi nãy, nó đốt sạch toàn bộ sức lực của nàng,

Nàng thở hổn hển, trong lòng như có một người khác, tuy rằng sức lực rất nhỏ nhưng liên tục đánh động lòng nàng

Không biết qua bao lâu, nàng hoảng hốt hoàn hồn, bên người đã không thấy bóng dáng hần

Nàng nhắm mắt lại, từ ngực lại truyền đến sự đau đớn chưa từng có

– Tề Tranh...

Nàng thất thủ bước xuống giường, chạy ra khỏi Phượng Nghi cung.

Vừa lúc, mây đen che trăng dần tản ra, ánh trăng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt

Nàng nghe thấy âm thanh bén nhọn phá tan màn đêm, lập tức, các nơi trong hoàng cung có những bóng người tụ tập lại, bọn họ tụ trước cửa Phượng Nghi cung, quỳ gối trước bóng người cao lớn kia

Trừ Tiểu Mộng thấy gió đêm thổi bay mái tóc đen của Tề Tranh, hần rốt cuộc đã khôi phục lại khuôn mặt thật, mi dài cương nghị, mắt phượng uy nghi, trong khí thế uy nghiêm ấy, sát khí như xông thẳng trời cao

Hần giơ tay phải, hô to:

– Có ta vô địch!

– Có ta vô địch!

Hai trăm chín mươi chín giọng nói phụ họa theo hần. Những người này là do Tề Tranh chọn ra trong ngũ đại binh đoàn, bí mật huấn luyện, dù chưa qua được thí nghiệm huấn luyện để vương nhưng ai cũng là tinh anh trong tinh anh, giờ trở thành cận vệ của Tề Tranh.

Không thể ngờ rằng Tề Tranh có thể giấu bọn họ trong hoàng cung, quả thật chứng minh câu nói khi nãy của hần: trong hoàng cung này không ai có thể ngăn nổi hần

Trong phút chốc, Trữ Tiểu Mộng cảm thấy khí thế vô cùng hào hùng nhưng cũng khiến nàng đau đớn

Tề Tranh vung tay phải lên hô:

– Xuất phát

Hai trăm hai mươi chín người đồng thanh hô theo, đi theo Tề Tranh, vô cùng tề chỉnh đi về phía Đông Hoa môn

Nàng dựa người vào cửa cung, ánh mắt lưu luyến nhìn về phía bóng người kia.

Không hiểu sao, trong lòng nàng có sự đau đớn vì bị bỏ rơi

Rõ ràng là bản thân từ chối đi theo, vì sao trong lòng nàng giờ lại khó chịu như vậy?

13. Chương 13

Ngày sáng dần, trăng lặn, thời gian như chiếc đồng hồ cát, chậm chậm trôi đi

Nhưng đời người lại như hoa tàn mùa thu, nhanh chóng héo tàn

Cứ cách bốn canh giờ, Chu Chính Hạo đều sai người đưa tin chinh chiến bên ngoài đến Phượng Nghi cung.

Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng vốn định khởi binh trong hoàng cung, giết chết Trữ Tiểu Mộng nhưng bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được hoàng cung vốn không bố trí phòng vệ nay đã được Tề Tranh bố trí bảo vệ như tường đồng vách sắt.

Quân đội của Chu Bằng không chỉ không tiến vào được mà còn bị quân lính của Tề Tranh ép ra ngoài hoàng thành, ra ngoài đó... bại bại bại, thất bại liên tiếp, chỉ đành lui quân về, rời khỏi kinh sư thì Tề Tranh mới ngừng đuổi giết.

Giờ, hai bên cách một lớp tường thành mà giảng co

Tề Tranh dựng trại ở ngoại ô, triệu hồi quân lính mai phục ở núi, ngũ đại binh đoàn được huấn luyện nghiêm khắc cộng thêm tám vạn quân nữa như hổ thêm cánh

Hắn không trở về tòa Anh vương phủ trên danh nghĩa kia, cũng không hưởng thụ chút quyền lợi nào của vương gia. Nếu đã đem quốc sự giao cho Chu Chính Hạo, bỏ qua quyền lợi của mình, chỉ mong chinh chiến thiên hạ thì hắn sẽ tuân thủ bổn phận của mình, không để Chu Chính Hạo phải lo lắng chuyện mình công cao chấn chủ (công lớn cao hơn vua)

Mà đám quan quân trong kinh thành Chu Bằng thu nạp được cùng đám cấm quân còn sót lại ước chừng 12 vạn, đóng quân ngoài thành, chặt đứt sự liên hệ của kinh thành với bên ngoài, còn tích cực điều binh từ Bàn Long quan về.

Nhưng Chu Bằng không biết, Tề Tranh muốn Bàn Long quan phòng ngự lơ lửng thì hắn mới có cơ hội phái quân chiếm đóng, hoàn toàn thay thế thế lực của Chu Bằng

Đương nhiên, trận chiến ở kinh sư này cũng phải đánh. Gần đây, Tề Tranh muốn nhân chuyện này đem những kẻ có lòng riêng phanh phui. Thứ hai, mặc kệ ngũ đại binh đoàn trước kia được huấn luyện thế nào, chưa từng được kinh qua chiến đấu thì chưa thể thành hổ báo. So với tương lai tác chiến với kẻ thù bên ngoài, toàn quân chạy loạn, không bằng lợi dụng trận chiến này mà rèn giũa bọn họ

Thứ ba, nước Tề nội loạn thì nước Địch ở phía bắc chắc chắn sẽ thừa cơ xâm lược, lúc này quân đội của Tề Tranh như hổ lang, vừa vặn sẽ cho đối phương một đòn nặng nề.

Về phần vì sao Tề Tranh nắm chắc được bản thân sẽ bất bại? Vì hắn có một muội muội thấu hiểu trị quốc Tề Tuyên và một đệ đệ tinh thông võ vết của cả Tề Hạo.

Khi Tề Tranh chinh chiến bên ngoài, Tề Tuyên âm thầm giúp Chu Chính Hạo ổn định quốc gia, Tề Hạo thay hắn kiểm soát ngân lượng, đảm bảo hậu phương vững chắc.

Có hai cánh tay đắc lực như thế, nếu Tề Tranh không thể dẹp yên thiên hạ thì không bằng mua bún về thắt cổ tự sát.

Trữ Tiểu Mộng ngồi trong Phượng Nghi cung, nghe người báo lại mục đích và kế hoạch của Tề Tranh

Thông lỗ tai, mỗi lời nói như một viên đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng của nàng khiến trái tim nàng xao động. Đá rơi liên tiếp, sóng lòng không tan, cứ thế khiến cho trái tim như sôi sục.

Người kia báo xong tình hình cũng không cần xin chỉ thị, trực tiếp khom người lui ra. Hắn đã quen với vị Hoàng hậu lạnh lùng kiêu diễm như u lan này, lúc nào Hoàng hậu cũng trong trạng thái thất thần không hiểu nàng có nghe được mấy phần những gì hắn báo? Nhưng cấp trên có lệnh, hắn vẫn đứng giờ đến báo tin.

Trữ Tiểu Mộng ngồi ngay ngắn bên trường kỉ cạnh cửa sổ, một trận gió thổi đến thổi tóc mây của nàng tung bay che đi nửa khuôn mặt tái nhợt của nàng, tóc đen càng khiến da trắng như tuyết, cũng bộc lộ sự đau đớn

Nàng có mắt, lại nhìn không thấy cảnh xuân tươi sáng bên ngoài
Nàng có tai nhưng không nghe được tiếng chim hót véo von
Nàng có mũi nhưng không ngửi được mùi hoa thơm nồng nàn
Nàng có miệng nhưng khóe mắt quét về phía bàn ăn đầy những món điểm tâm tinh xảo mà lạnh lẽo, vẫn đề là nàng ăn không vô
Giờ nàng thành ra cái gì? Rồi gở
Nhưng rồi gở vô tâm, sẽ không biết thế nào là nhớ mong đau đớn, nàng vẫn nhớ đến rừng trúc kia, chiếc bếp nhỏ nhỏ của Tề Tranh, nơi từng khiến nàng phiền lòng lại cũng khiến nàng vui vẻ
Tề Tranh đã lao đầu vào sự nghiệp lớn mà hấn phí nửa đời chuẩn bị, hấn có còn nhớ trong rừng trúc, hấn từng cùng nàng đấu vô mồm chẳng?
Nàng từng nghĩ mình không cần hấn, cuộc sống của nàng chỉ cần vô công mà không cần thứ gì khác nhưng sau khi hấn dời đi, dây tình quấn quanh, xiết chặt tim nàng.
Không nhận được, nàng cuốn một lọn tóc, nhớ lại lời hấn nói, tóc mây dây tình, nói đây là duyên phận...
Nàng không tin vào ý trời hay duyên phận
Nhưng trong nháy mắt, một giọt nước mắt trong suốt chảy dài trên má ngọc, đến nay mới biết cái gì gọi là bình sinh không tương tư mới biết tương tư khổ...
Nhớ hấn, muốn ngắm mây nhưng mây không vào mắt, trong mắt chỉ hiện lên hình ảnh của hấn, nhớ đến đêm khuya nước mắt thấm ướt gối chăn, nhớ đến...
Sự khó chịu trong lòng rốt cuộc khiến nàng hiểu rõ được chữ tình, rất khó nắm bắt, không thể lí giải, một khi yêu thì bản thân không thể khống chế
Mà nay, phương pháp giảm đau chỉ có một: – đi tìm hấn
Tiêu dao du là thiên hạ đệ nhất khinh công, một khi thi triển như sương như khói, cho dù giữa các hộ vệ chốn thâm cung thì cũng chỉ nhìn thấy một bóng dáng hư ảo mà thôi
Không kinh động bất kì ai, Trữ Tiểu Mộng ra khỏi hoàng cung, tiến đến chỗ Tề Tranh.
Kinh thành khi xưa uy vũ nay nhuộm trong biển máu, nơi nơi là cảnh khói lửa hoang tàn
Trên con sông đào bảo vệ thành, xác chết trôi khắp nơi cho thấy sự kịch liệt của chiến tranh
Trên tường thành, một tướng quân vóc người cao lớn, đeo mặt nạ đồng hình quỷ, gió thổi bay vạt áo choàng đỏ tươi càng khiến hấn có vẻ uy vĩ vô cùng.
Tuy rằng không thấy rõ khuôn mặt dưới mặt nạ nhưng dựa vào khí thế của hấn, Trữ Tiểu Mộng vẫn có thể khẳng định hấn chính là Tề Tranh,
Hấn quả nhiên là thích hợp nhất với chiến trường, hấn đứng đó như bảo kiếm rời bao, có cảm giác như phá trời phá đất
Trong nháy mắt, nàng không thể liên kết hấn với nam tử nấu cơm trong rừng trúc cho nàng, trêu ghẹo nàng là một người
Nhưng nàng đáy lòng lại cảm thấy, Tề Tranh như vậy mới thật là Tề Tranh, chọc nàng phiền giận lại làm nàng vui là nam tử nàng yêu
Chỉ cần nhìn hấn, sự đau đớn suốt mấy ngày qua đã biến mất không còn vết tích, trong lòng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào.
“Yêu một người chỉ là khi nhìn người ấy bạn đã cảm thấy như có được cả thiên hạ”. Thì ra câu nói này là thật, nàng vẫn tưởng rằng người đời khoa trương mà thôi.
Dần dần, khóe miệng nàng gợn ý cười như hoa mới nở giữa mùa xuân, kiều diễm vô cùng.

Trong lúc vô thức, nàng đang muốn đến gần hắn, trong lòng đột nhiên cả kinh —

Một tiếng kêu nhỏ thốt ra mà ra, như chim phượng bay lượn trên chín tầng mây, chỉ thấy nàng đang đứng dưới thành, chớp mắt đã bay lên đầu tường thành, bóng dáng xinh đẹp thấp thoáng, bàn tay trắng nõn vươn ra, hơn mười mũi tên nhọn bị nàng bóp nát thành phần vụn rơi giữa không trung.

Sau đó, nàng phi thân xuống dưới thành, xông vào trận địa của địch, liên vận gây cổ ba người.

Là bọn họ vừa rồi ám sát Tề Tranh, tất cả đều đáng chết.

Không có ai có thể thấy rõ động tác của nàng, ngay cả Tề Tranh cũng không nhưng điều đó không có nghĩa rằng võ công của Tề Tranh kém xa Trữ Tiểu Mộng, chẳng qua là chém giết trên chiến trường và đấu đá trong giang hồ có sự khác biệt thôi.

Trữ Tiểu Mộng lại bay về tường thành, lúc này, quân địch còn chưa phản ứng lại thì những kẻ thiện xạ của bọn họ đã mất mạng.

Tề Tranh lại là người đầu tiên để ý tới bóng giai nhân, người nàng một thân sát khí như hàn băng dưới mặt trời, băng tan thành nước, róc rách nhu tình.

– Sao lại tới đây?

Hắn nghĩ nàng sẽ đợi hắn bình định phản quân rồi đến đón nàng thì nàng mới bằng lòng rời Phượng Nghi cung.

Nàng nhú mày, giọng nói thanh nhã có mấy phần hờn dỗi:

– Ta đói bụng.

Hắn sửng sốt một chút rồi ngửa đầu cười lớn

– Được! Được! Được!

Hắn vội nói được vài tiếng liền, trong lòng cực kì đắc ý với bản thân khi đã hái được đóa hoa cao ngạo này

Lúc này, đám thân vệ của Tề Tranh mới chú ý đến bên người đại tướng quân xuất hiện một cô nương thanh lệ như tiên:

– Ai? Bảo vệ tướng quân

– Không có chuyện gì. Đều lui hết đi!

Không trách đám thân vệ cảnh giác quá chậm, thật sự là Trữ Tiểu Mộng quá cao cường, Tề Tranh cũng không nỡ để đám cận vệ của mình bị nàng đánh

Hắn tự tay nắm tay nàng đi xuống.

Giờ phút này, quân doanh phía Chu Bằng truyền đến tiếng ồn ào, náo loạn, cũng là lúc mấy xạ thủ bị chết bị phát hiện

– Tiểu tử kia, không dám quang minh chính đại khiêu chiến mà lại dám ám sát, bản tướng thẻ không đội trời chung với ngươi. Tiếng rống giận của Chu Bằng từ xa truyền lại

– Ngu ngốc. Tề Tranh khẽ mắng một tiếng

Tề Tranh cũng biết, dựa vào tài trí ít ỏi của Chu Bằng sẽ không nghĩ ra việc sai người ám sát tướng lĩnh đối phương, làm ra chuyện này chỉ có Lí Hữu Hợp.

Nhưng Chu Bằng lại để cho quân đội của mình lần nhiều quân mật thám của Lí Hữu Hợp.

Ngược lại Trữ Tiểu Mộng nhú mày, trong lòng thầm nghĩ: mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, hôm nay quân địch nhân lúc Tề Tranh tuần tra mà ám toán thì ngày khác có phải sẽ dùng cách khác ám toán hắn không?

Đám cận vệ của Tề Tranh trên chiến trường dững mẫn nhưng luận về việc ám sát hay phòng ám sát thì không thể bằng người chôn Giang Hồ. Lúc sư huynh Bộ Kinh Vân dưỡng thương đã đưa lệnh bài mình chủ

vô lâm cho nàng, có lẽ nàng nên phát thiếp anh hùng, chiêu mộ cao thủ để hộ vệ Tề Tranh, tránh để hấn bị tiểu nhân ám toán.

14. Chương 14

Vẫn là một cái bếp đất nhỏ đơn sơ, một bóng người cao lớn ngồi xồm bên bếp, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm ngọn lửa. Tề Tranh đang đợi lúc lửa bén để bắt đầu nấu nướng

Trữ Tiểu Mộng ngồi ở sau hấn, trong tay là áo choàng hấn vừa cởi, màu đỏ rực rỡ không che dấu được những vết cát bụi. Tay nàng môn trớn áo choàng, giữa lớp vải bông dày có đệm thêm một lớp da trâu, sử dụng nó không chỉ uy phong, giữ ấm mà cũng có tác dụng bảo vệ cơ thể

Nhưng cho dù bảo vệ cũng không tránh khỏi đao thương không có mắt. Tay nàng môn trớn lên một vết cắt dài, đây chắc là dao chém vào? Mà lỗ nhỏ này... hấn là một mũi tên bắn tới... còn rất nhiều những dấu vết khác.

Lúc trước nghe hấn nói, trận chiến kinh thành này chỉ là tôi luyện cho ngũ đại binh đoàn thấy được thực tế để chuẩn bị chinh chiến thiên hạ

Nàng nghe vậy cũng cho rằng trận đánh này cũng chẳng có gì nguy hiểm. Nhưng đến khi tới nơi nàng mới biết được, trên đời này chẳng có trận chiến nào là không nguy hiểm

Mà dựa vào tính cách của Tề Tranh, tuy là chủ tướng nhưng sẽ làm gương cho binh sĩ, càng bị công kích, gặp nhiều nguy hiểm

Mấy ngày này, không biết có bao lần hấn đứng giữa ranh giới sống chết?

Mắt thấy áo choàng nhiễm máu này, sống lưng nàng lạnh toát, may mà mình đã đến, nếu không hấn xảy ra chuyện gì thì nàng hối hận cả đời.

Cũng bởi vì nàng đến đây, nàng sẽ không để hấn gặp phải nguy hiểm

Nàng nhớ rõ trong bí điển của sư môn ghi lại một cách làm áo giáp mềm mặc lên người đông ấm hè mát, hơn nữa đao thương bất nhập, nước lửa khó xâm, là thứ hộ thân tuyệt vời. Áo giáp đó lấy vàng đen rèn thành sợi mỏng, sau đó lấy tơ tằm cùng sợi dây bện lại, dệt thành sợi sau đó lại dùng một loại dung dịch đặc biệt ngâm trong một ngày rồi làm thành áo giáp

Nhưng nói thì dễ làm lại cực khó bởi vì vàng đen vô cùng cứng rắn, nung lửa không chảy, chỉ có cách dùng nội lực mạnh kéo thì mới có thể thành sợi.

Rất mất hơi sức để làm nhưng mà...

Nàng nhìn hai bàn tay mình, mười ngón tay thon dài, trắng nõn nhưng ai biết được chúng có thể phá đá đập băng

Người khác làm không được nhưng nàng tin nàng có thể làm được.

Lần trước phát thiếp triệu người đến bảo vệ Tề Tranh, đồng thời, nàng cũng viết thư cho Bộ Kinh Vân, mời sư huynh đưa tới ba bảo vật giúp nàng chế tạo áo giáp

– Đồ ăn xong rồi, Tiểu Mộng, mau tới ăn cho nóng

Tề Tranh ngồi trên chiếu, trên đó có bốn đĩa đồ ăn, đều là thịt bò rau xanh bình thường, dù không quá cầu kì nhưng lại thơm điếc mũi

Hấn xơi cơm cho nàng, cũng không phải là gạo tinh, màu cũ vàng, có thể thấy là gạo cũ

Không phải là hậu cần khó khăn chứ? Nàng bắt đầu lo lắng, có cách nào kiếm thêm bạc cho hấn không.

Nhìn bộ dáng nhíu mày trầm tư của nàng, hấn không nhịn được cười to:

– Nàng nghĩ rằng ta không có tiền, chỉ có thể làm cháo hoa cho nàng ăn?

– Sự thật chứng minh đó thôi

Đối mặt với hần nàng cũng không khách sáo, vĩnh viễn thản nhiên, có khi còn là thất lễ

Thế nhưng hần lại vô cùng thích tính thẳng thắn này của nàng, ra trận đánh nhau đã đủ mệt não, hần không có tâm tư đi đoán già đoán non người bên cạnh

Một người có thể khiến mình hoàn toàn thả lỏng, hoàn toàn làm thê tử của mình, tựa như Trữ Tiểu Mộng, đó là tình cảm chân thành trong lòng hần

– Tiểu Hạo Tử và sư muội nàng thành thân rồi rời bến cảnh, buôn bán lời to, việc này hần nàng biết chứ?

– Biết

Nàng cũng biết Tề Hạo lợi dụng y thuật của sư muội, chế ra lương xuân dược lớn, kiếm được rất nhiều tiền (Ôi má, Tề Hạo và Tần Khả Tâm làm trò gì thế)

– Chỉ cần một năm, Tiểu Hạo Tử đã kiếm được cho ta năm mươi vạn lượng hoàng kim

Nàng ngây người. Năm mươi vạn lượng hoàng kim, đó là con số gì? Năng lực vợ vét của Tề Hạo thật là... trời ạ!

– Thì ra xuân dược đắt như vậy?

– Xuân... xuân dược...

Tề Tranh sắc nước bọt, ho sặc chết:

– Nàng cho rằng nó chỉ dựa vào xuân dược mà kiếm được nhiều tiền thế sao?

– Sư muội nói thế

Tề Tranh cười đến thiếu chút nữa tác tử:

– Trước khi thông thương, Tiểu Hạo Tử đã gây dựng cơ nghiệp ở cảng rồi, cửa biển vừa thông, khách đến như nước khiến tiểu tử đó buôn bán lời to, lại bán thêm thuốc, kiếm được tiền, sau đó khuếch trương đội tàu. Ban đầu cũng chỉ có một cái thuyền, giờ đã có mười đội tàu, tính cả thuyền chiến lẫn thuyền buôn cũng đến con số 50 chạy khắp Nam Dương, Đông Hải, Bắc Hải. Một năm qua kiếm được năm mươi vạn lượng vàng

Nàng không biết nên nói cái gì, người xuất thân từ Vân Mộng Sơn đều là những người giỏi không võ thì y nhưng bọn họ đều có chung một điểm – nghèo

Nàng không thể tưởng tượng nổi, một người làm thế nào mà chỉ trong một năm đã từ bàn tay trắng kiếm được đến mấy chục vạn lượng vàng. Cũng như có người nói với nàng, võ công luyện đến cực hạn có thể trường sinh bất lão

Nội lực cao cường quả thật có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng bất tử? Nằm mơ đi!

Tề Tranh tiếp tục giải thích cho nàng nghe.

– Tiểu Hạo Tử biết lí tưởng của ta là nhất thống thiên hạ nên nó giúp ta chuẩn bị quân lương đầy đủ, ngay cả lương thảo cũng có. Đây là một loại thực vật rất đặc biệt nó tìm được ở xa, giống gạo nhưng hương vị không giống thế nhưng được cái một năm có thể thu hoạch nhiều lần, gieo trồng cũng không tốn công. Nàng nếm thử xem

Thì ra là quân lương nhưng để cho binh sĩ ăn liệu bọn họ có chịu không?

Trữ Tiểu Mộng bưng bát, ăn thử một miếng, mùi vị quả nhiên không tốt, gạo cứng mà cũng không thơm

– Nếu để quân sĩ ngày ba bữa ăn thứ này mà chịu đánh giặc cho người, ta đi đầu xuống đất

– Cho nên ta đang nghĩ cách nấu những đồ ăn để phụ cho hương vị của nó

Hần chỉ vào mấy đĩa rồi nói:

– Tuy rằng là đồ ăn đơn giản nhưng xử lý đặc biệt cũng có thể thành món ngon

Nàng gắp một miếng thức ăn ăn thử:

– Đây là cá... ươn... lại có mùi của lá trà, rất hợp với mùi gạo

– Ta đem nghiền nát trà trong quân đội

– Đây là thịt muối... mặn quá, nhưng có mùi hun khói thơm, ăn cơm rất vào

– Đây là ta học theo một gã binh lính làm. Quê hấn rất nghèo, khó có thịt mà ăn, thỉnh thoảng có được tí thịt tươi thì sẽ nghĩ mọi cách để bảo quản. Một miếng thịt mười cân nhưng phải chia đủ ột nhà bốn người ăn trong một năm, vì thế bọn họ dùng nhiều muối ướp rồi lại lấy củi hun khói cho cứng. Ta đã thử qua, miếng thịt đó để một năm cũng không có vấn đề, rất thích hợp làm quân lương.

Nàng vừa ăn vừa nghe hấn nói việc chuẩn bị hậu cần. Chưa từng nghĩ đến việc đánh trận không chỉ là việc chém giết đao kiếm mà việc ăn uống nghỉ ngơi của binh lính cũng phải lo lắng chu toàn

Chủ soái không dễ làm mà Tề Tranh lại nghĩ rất chu toàn

Nam nhân này... vĩnh viễn đều có thể gây ra những bất ngờ thú vị cho nàng

– Rất bội phục ta sao? Hấn đột nhiên cười, đến gần nàng hơn

Nàng cần bổ sung thêm, nam nhân này mềm mại rất đáng ghét

Vội vàng ăn xong một chén cơm, nàng vuốt góc váy, đứng lên.

– Ta muốn hồi cung.

Trở về hoàng cung rồi thả chim bồ câu đưa thư đến Vân Mộng Sơn, xin sư huynh đem những thứ nàng cần đến. Lúc đó, nhiều lắm và mấy ngày nàng sẽ làm ra được áo giáp phòng thân cho hấn

– Tiểu Mộng

Hấn ôm lấy thắt lưng nàng, mặt chôn vào mái tóc nàng, ngửi mùi hương thanh nhã của nàng. Người như nàng, bên ngoài là dung nhan xuất trần nhưng trong lòng là tâm tư dịu dàng lay động tim hấn, rất muốn ôm lấy nàng, cẩn thận che chở, để nàng đắm chìm trong tình nồng của hấn.

– Nàng về hoàng cung rồi dừng ra nữa, muốn tìm ta thì sai người báo tin, ta về gặp nàng

Thật ra hấn rất muốn giữ nàng lại, muốn sớm tối bên nhau, ngày lẫn đêm đều có thể nhìn thấy nữ nhân ngoan cố này

Nhưng cảnh tượng khi nãy lại in sâu trong lòng hấn, hấn biết đánh giặc nhất định sẽ có người chết, từ lâu rồi hấn đã chuẩn bị tâm lý

Nhưng hấn không muốn có một ngày, nàng sẽ cắn mũi tên đánh lên hấn, sẽ chết vì hấn

Hấn không lo lắng cho bản thân, hấn cũng biết nàng sẽ không dễ dàng gì bị thương

Nhưng biết là một chuyện, có thể chấp nhận nó lại là chuyện khác

Hấn không thể trở mắt nhìn nàng vì hấn mà rơi vào hiểm cảnh, hấn không quên được, ngay cả cao thủ như Bộ Kinh Vân cũng bị thương vì thuốc nổ phá thành

Loại lợi khí công thành đó không phải người bình thường có thể ứng phó. Vạn nhất Chu Bằng lại dùng nó để đối phó với Tiểu Mộng... đừng nói nàng bị thương như Bộ Kinh Vân năm đó, nàng chỉ hơi trầy da hấn cũng sẽ phát điên

Thà rằng đau lòng vì chia lìa hấn cũng không muốn nàng phải chịu bất kì nguy hiểm nào

15. Chương 15

Trừ Tiểu Mộng nhú mày, đôi mắt trong suốt như nước kích động:

– Người quá ích kỷ, chỉ lo bản thân được an tâm mà không nghĩ đến người khác?

Chỉ có hấn sẽ lo lắng sao? Nàng ở trong cung còn ưu sầu hơn nhiều

Hắn sững sốt, nghi hoặc nhìn thẳng vào mắt nàng

Nàng luôn luôn thẳng thắn nói với hắn, không nể mặt:

– Dù ta không hiểu chiến sự nhưng cũng thấy được, dựa vào tài lực của người không nuôi được nhiều binh sĩ

Điểm này hắn không cãi, dù hắn kế thừa phụ âm, lại dùng năng lực của mình triệu hồi ngũ đại binh đoàn mạnh nhất Tề quốc nhưng quân số không nhiều. Dù sao ân nghĩa cũng không thể làm cơm ăn, các quân sĩ có thể nể phục hoặc nhớ đến tiên hoàng mà đi theo hắn nhưng bọn họ cũng cần có cơm ăn, áo mặc

Tề Tranh dù lợi hại nhưng vẫn chưa bằng được Lí Hữu Hợp nắm trong tay tài chính cả nước. Nếu hắn không cung cấp đủ quân lương thì chẳng nhẽ bắt binh sĩ đói bụng, tay không bắt giặc sao? Buồn cười!

Bởi vậy hắn thành thật thừa nhận.

– Đúng vậy, ta chỉ có tám vạn quân sĩ mà Chu Bằng có hơn năm mươi vạn đại quân, số lượng chênh lệch lớn nhưng người của ta là những người tinh nhuệ, lính của Chu Bằng không thể so sánh. Huồng hồ, người của hắn còn đang trên đường tới kinh thành, ta chỉ là đợi cho đủ mới quăng một mẻ lưới bắt sạch

– Chu Bằng dù kém nhưng đã trấn thủ ở Bàn Long quan 6,7 năm, không có chuyện trong quân đội không có tinh binh. Hơn nữa, binh lính của người khả năng chiến đấu hơn Chu Bằng nhưng Chu Bằng và Lí Hữu Hợp dù sao cũng cai quản triều chính nhiều năm, ít nhiều cũng sẽ có lực lượng bí mật. Đó mới là độc xà ẩn nấp đáng sợ

– Hắn có cao thủ, ta cũng có, không nhất định là sẽ thua hắn

– Người giang hồ chân chính sẽ không chịu để triều đình sai bảo, đương nhiên, những người có võ công đi buôn bán thì là ngoại lệ. Những môn phái thế gia sẽ có quy củ của riêng họ, ngoài võ lâm mình chủ họ chọn ra thì sẽ không nghe bắt kì ai

Mà nàng muốn giúp hắn thu tóm lực lượng đó

– Nàng cũng không phải võ lâm mình chủ sao có thể điều động những danh môn thế gia đó?

– Nhưng ta có lệnh bài mình chủ, có thể phát thiệp anh hùng, đến lúc ta đánh bại bọn họ ta chính là mình chủ, sẽ có quyền sai khiến bọn họ

Đúng là phần tử bạo lực. Hắn không còn gì để nói với sự cố chấp của nàng

– Người giang hồ xưa nay không thích xen vào chuyện triều đình, sao nàng phải làm khó người khác?

– Ta thích

– Tiểu Mộng...

Hắn cảm động ư? Đúng thế, hắn vô cùng vui mừng khi có được tình cảm của nàng nhưng hắn càng lo lắng, chiến trường đao kiếm vô tình, nếu nàng bị làm sao thì bảo hắn thế nào đây?

Nàng nhìn đôi mắt bắt đắc dĩ của hắn, trong bóng tối có tình nồng vô hạn khiến tim nàng chợt nhảy dựng lên, một áng mây đỏ ửng dâng lên đôi má

Nàng nhớ tới nụ hôn của hắn, ấm áp lại ngọt ngào như mật, cả người tê dại

– Nếu người muốn hôn thì nhanh lên, ta còn có việc phải về cung xử lý. Nàng vô cùng khí thế nhìn hắn (Ngã ngựa với chị mất)

Tề Tranh ngẩn người, mắt nhìn gò má ửng hồng của nàng, trong lòng vô cùng khoái hoạt

– Tiểu Mộng...

Giọng hắn mềm nhẹ như lông chim, hai chân nàng bắt đầu nhũn ra, bản thân chẳng có chút sức kháng cự nào với sự khiêu khích của hắn

Tề Tranh hai tay nâng mặt nàng lên, hôn lên môi nàng, dịu dàng hôn khiến cánh hoa hé mở rồi hút lấy chiếc lưỡi dính hương

Miệng hần hoạt động, tay cũng không ngừng lại, bàn tay lớn vuốt dọc sống lưng nàng, yêu thương ôm lấy vòng eo nhỏ, phát hiện hơi thở của nàng dần dần dập

Tay hần lại chạy đến vòng hông nhỏ của nàng, sự săn chắc lại mềm mại ở đó khiến hần cũng choáng váng

May mà ý chí của hần luôn kiên định, thoáng một giây thất thần rồi, lại khôi phục bình tĩnh.

– Tiểu Mộng, đừng tham gia trận chiến lần này được không?

Hần vừa hôn môi nàng vừa dịu dàng xoa cạp hông mê hồn của nàng

Thân thể nàng đang run lên, trái tim non chưa từng biết thế nào là tình dục, dưới sự vuốt ve của hần, cơ thể nàng dần nóng lên

Thì ra, sự khoái hoạt trước đó nàng nghĩ đến còn chưa phải cao trào lớn nhất, còn có sự tuyệt vời vô tận nàng chưa từng tận hưởng qua

Trong lòng thoáng qua một tia bất mãn, Tề Tranh thật nhỏ mọn, bắt nàng phải trả giá nhiều như vậy hần mới bằng lòng cho nàng chút ngọt ngào, cho nên...

– Không cần...

Nàng tuyệt đối không nghe lời hần nói, sau đó lại dần dần làm cho hần khoái hoạt

– Tiểu Mộng...ách..

Nàng nàng nàng... nàng học theo hần, cũng vuốt ve bờ hông hần, thậm chí ra tay còn mạnh bạo hơn hần

– Khoan đã!

Tề Tranh thở phì phò, vội lui về phía sau mấy bước, chỉ sợ cứ như thế, hai người sẽ thành đôi uyên ương đại
Hơi thở của nàng cũng rất dồn dập, mặt đỏ bừng

– Người nói đúng... phải dừng lại, làm chính sự trước... chính sự, chính sự...

Nàng nhắc đi nhắc lại, dùng sức lắc đầu như muốn tìm lại lí trí đã bị tình dục thiêu đốt

– Bỏ câu đưa thư... thiệp anh hùng... ta nhớ rồi, vài ngày nữa sẽ lại đến tìm người

Bóng dáng nàng khẽ loáng lên rồi như sương khói mà biến mất trước mặt hần

– Tiểu... Mộng...

Chết tiệt. Khinh công của nàng cũng quá tốt, chỉ sợ cả đời này hần không thể đuổi theo nàng được

Hoặc là hần nên bỏ mặc việc luyện binh, trực tiếp sai mật thám ở bên cạnh Chu Bằng hành động, chấm dứt cuộc nội chiến vô văn này thì Trữ Tiểu Mộng mới không bị nguy hiểm

Hần cố gắng cân nhắc, mười ngày? Năm ngày? Không, vẫn là ba ngày đi! Càng nhanh giải quyết Lí Hữu Hợp và Chu Bằng thì càng có thể đảm bảo nàng bình an

16. Chương 16

Tề Tranh đoán Trữ Tiểu Mộng phát thiệp anh hùng, mời những thế gia danh môn gia nhập hàng ngũ của hần thì ít nhất cũng phải mất 10 ngày, nửa tháng

Bản thân Trữ Tiểu Mộng cũng nghĩ như vậy, nàng chỉ là sư muội của Bộ Kinh Vân chứ không phải là võ lâm minh chủ thực sự, những người đó nhận lời dù là vì nể tình nhưng cũng không chắc họ sẽ nghe lời

Nhưng nàng cùng Tề Tranh đều quá coi thường danh vọng của Vân Mộng Sơn trong chốn giang hồ

Không nói Bộ Kinh Vân và Trữ Tiểu Mộng võ công kinh người, cho dù sư muội Tàn Khả Tâm võ công chỉ hàng hai nhưng y thuật giỏi, người ta nói có thể đắc tội ai nhưng chớ đắc tội với thần y. Đây là ý nghĩ của tất cả võ lâm nhân sĩ

Cho nên thiệp anh hùng Trữ Tiểu Mộng vừa gửi đi, Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Thanh Thành..... Phàm là những môn phái có tiếng trên chốn giang hồ đều lập tức hạ lệnh cho đám đệ tử bên ngoài đến kinh thành, chờ Tề Tranh sai bảo

Bởi vậy, qua một ngày sau khi Tề Tranh và Trữ Tiểu Mộng chia tay thì đã có đến 7,8 người nữa đem đến quân trưởng, tỏ lòng trung thành với Tề Tranh

Tề Tranh thậm chí còn chưa kịp liên hệ với mật thám bên cạnh Chu Bằng thì bên mình đã có thêm một đám người giang hồ đi tới đi lui

Mấy lần hấn vào hoàng cung tìm Trữ Tiểu Mộng, muốn thuyết phục nàng đổi ý nhưng bất hạnh là nàng bế quan, khi nào xuất quan không ai biết

Sau đó, chỉ trong sáu ngày ngắn ngủi, trong tay hấn có thêm hai trăm đệ tử giang hồ, người càng ngày càng tăng. Dù sao, những môn phái ở Thiên Sơn hay Lĩnh Nam muốn phái người đến kinh thành cũng mất nửa tháng.

Tề Tranh không có cách nào khác, chỉ đành thu nhận đám cao thủ đó. Hấn tập trung đám cao thủ không có kỉ luật đó thành một đội gọi là “Thiết vệ” chuyên bảo vệ hấn.

Không thể không nói, có những người này gia nhập, sĩ khí quân đội lên cao không ít

Những người giang hồ đó không hiểu đánh trận nhưng bọn họ có võ công cao cường, xông vào thiên quân vạn mã chém tướng đoạt cờ cũng không phải là khó. Đám binh sĩ vô cùng thích bọn họ

Giờ, cho dù Tề Tranh không muốn dùng Chu Bằng để luyện binh cũng không được, binh sĩ trong quân đội ai nấy như sói, kêu gào muốn xuất chinh, hấn cũng chỉ có thể mỗi ngày phái năm ngàn quân chém giết với đại quân Chu Bằng một hồi, cố gắng để ai cũng được chiến tranh tôi luyện

Cũng may mà mấy ngày nay, quân đội Chu Bằng để lại ở Bàn Long quan mới đến thêm được 15 vạn người, nếu không chỉ dựa vào những binh lính kia thì chưa đủ cơ để đánh nhau với Tề Tranh

– Ai, Tiểu Mộng ơi Tiểu Mộng, không phải nói nàng đừng mở rộng nội chiến sao? Sao giờ...

Nàng có ý tốt muốn bảo vệ hấn nhưng giờ lại thành châm ngòi nội chiến

– Giờ thế nào?

Không hề báo trước, một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng kẻ sát bên tai hấn

– Tiểu Mộng!

Hấn nhảy dựng lên, quả nhiên nhìn thấy trước trước là một giai nhân như ngọc, dáng người yếu điệu, ngạo nghễ như đóa u lan trên núi. không phải Trữ Tiểu Mộng thì là ai?

– Vương gia

Lúc này mới có người bị tiếng kêu của Tề Tranh đánh thức, vội chạy đến

Năm người quần áo khác nhau, có tăng có tục, chạy vào trường chủ soái, nhìn thấy Trữ Tiểu Mộng thì đao kiếm giương lên

– Người là ai, dám xông vào quân doanh

Trữ Tiểu Mộng không nói, chỉ lấy một khối ngọc bài trong người ra rồi giơ lên.

– Minh chủ! Mọi người kinh hãi.

– Chúng ta còn chưa so tài, sao các người đã gọi ta là minh chủ?

Trữ Tiểu Mộng vốn tưởng mọi người sẽ chiến đấu một hồi, đợi nàng lần lượt đánh gục các môn phái mới có thể chính thức lên ngôi minh chủ

Năm thiết vệ choáng váng. Đùa sao, năm đó Bộ Kinh Vân một mình đánh bại mười tám môn phái, danh tiếng lẫy lừng còn đến giờ, mà Trữ Tiểu Mộng, nghe nói võ công nàng còn cao hơn Bộ Kinh Vân một bậc, đánh nhau với nàng khác gì nước vào náo

Trong lúc nhất thời, không khí xấu hổ.

Vẫn là Tề Tranh ho nhẹ một tiếng, đánh tan sự yên lặng.

– Không có việc gì, chỉ là hiểu lầm, ai về chỗ nấy đi

– Vâng thưa Vương gia

Năm thiết vệ sờ sờ mũi, lục tục đi ra khỏi trước. Đi qua trước mắt Trữ Tiểu Mộng còn không quên chấp tay hành lễ, hiển nhiên là nhận định thân phận mình chủ của nàng

Thì ra mình chủ dễ làm như thế, Trữ Tiểu Mộng nghĩ vậy, đúng là giảm bớt chuyện phiền phức

Lại nhìn về phía Tề Tranh, nàng đã chế tạo xong áo giáp mỏng như cánh ve cho hắn

– Những người này đúng là rất có trách nhiệm

– Ờ ừ vì nàng

Hắn cười khổ

– Từ lúc nàng bế quan, ở đây mỗi ngày đều có người giang hồ đến xin gia nhập, giờ cũng có hơn 200 cao thủ rồi. Tiểu Mộng, bọn họ vô cùng hiếu chiến.

– Hiếu chiến mới tốt, thế mới có thể bảo vệ người

– Như vậy thì rất khó để chấm dứt nội chiến

– Người không phải định luyện binh trong ba tháng? Đổi ý

Hắn ngửa đầu thở dài. Nên nói thế nào? Hắn vẫn định luyện binh nhưng hắn không muốn kéo Trữ Tiểu Mộng vào, đao thương vô tình, hắn rất lo lắng cho nàng.

– Thật ra... trực tiếp chém chết Lí Hữu Hợp, Chu Bằng, tiến quân ra Bàn Long quan, dùng quân đội nước Địch để luyện binh cũng vậy thôi. Hắn thoái thác

– Cũng có thể! Chờ người chuẩn bị tốt, báo cho ta một tiếng, ta và người cùng đi

– Khụ khụ khụ!

Thiếu chút nữa hắn sắc nước bọt mà chết

– Đứng ho nữa, mặc quần áo vào rồi nấu cơm cho ta

Nàng chỉ vào Ô kim giáp trên bàn, nói:

– Nhanh lên

Thật sự mong có ngày nàng tìm đến hắn không đòi ăn cơm mà có thể nói câu: “tương tư thật đau khổ” thì tốt biết bao. Ai, hắn hối hận rồi, không nên đem khả năng bếp núc ra để dụ dỗ nương tử

– Tiểu Mộng, đây là cái gì?

Tề Tranh cầm lấy bộ áo giáp đó, nhìn trái nhìn phải, chẳng phải lụa cũng không phải gấm, không biết là làm bằng cái gì

– Ô kim giáp, dùng để phòng thân

Thần sắc của nàng có hơi mất kiên nhẫn. Vì chế tạo gấp gáp chiếc áo giáp này mà nàng đã nhịn ăn suốt 6 ngày, không ngủ không nghỉ, chỉ ăn mấy chiếc bánh cầm hơi, giờ đói đến mờ mắt

– Ô kim giáp?

Đây là thứ áo giáp mềm mại nhất trên đời

– Sao nàng có được thứ đồ quý giá này?

– Làm

Khẩu khí nàng đã lạnh như băng:

- Người mặc vào nhanh lên, sau đó đi nấu cơm, ta đói lắm rồi
- Hắn cầm áo giáp lên đo đo, vừa vặn đến bất ngờ
- Không thể nghĩ được lần đầu tiên nàng may áo cho ta lại vừa như thế, rất vừa với vóc người của ta
- Ôm nhiều lần như thế có gì mà không biết. Mặt nàng không biến sắc
- Nhưng mặt hắn lại đỏ bừng, lại sặc mà ho đến chết.
- Nàng... những lời này nếu để người khác nghe được sẽ bị hiểu lầm đó
- Tuy rằng hắn không để ý, nhưng sợ danh tiết của nàng bị tổn hại
- Có sao nói vậy, thích nghĩ gì là việc của người ta
- Giờ nàng đã mất kiên nhẫn, đã muốn phát hỏa
- Rốt cuộc ngươi có mặc không
- Ta... hắn cười khở: Tiểu Mộng, nàng muốn ta thay quần áo thì cũng phải tránh đi một chút chứ
- Sao phải tránh?
- Chẳng lẽ nàng muốn nhìn ta thoát y, mặc đồ
- Đương nhiên.

Hắn ho còn ghê hơn. Sao cảm thấy sau khi lưỡng tình tương duyệt, nàng càng ngày càng thoải mái, giờ còn dám khiêu khích hắn.

Ai! Thật nhớ những ngày trước kia, hắn nói hai câu nàng đỏ đỏ mặt, tai hồng, vẻ mặt thẹn thùng của nàng rất đáng yêu

- Người còn ho cái gì, nhanh mặc đi
- Ánh mắt nàng đã lóe hàn quang, hoàn toàn có thể khiến người khác đông lạnh.
- Tiểu Mộng, ta... ta không quen thay đồ trước mặt các cô nương

Lúc này, đổi lại, mặt hắn đã đỏ như máu

Nàng trừng mắt nhìn, sự mỗi một suốt 6 ngày nháy mắt biến mất, trong mắt chỉ còn khuôn mặt như ngọc kia, hai má ửng hồng, còn hơn cả Phan An, Tống Ngọc

Trong lòng nàng nóng lên, người hóa thành cơn gió, lướt tới trước mặt hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn

Đôi môi kia nóng quá, đồng thời người cũng nóng lên, thân thể nhũn ra

Nàng có chút hoài niệm khi trước, lúc ở bên bếp, hắn vuốt ve lưng nàng, cảm giác đó nhưng muốn bay lên, thật muốn thử lại lần nữa

Nhưng mà... nàng sờ bụng, ăn no mới nghĩ những chuyện đó được, bất luận trong lòng nàng muốn làm chuyện tốt hay xấu thì cũng phải lấp đầy bụng đã

- Ô kim giáp này phải điều chỉnh một chút mới hoàn toàn phù hợp với hình thể người, cho nên nhất định người phải mặc nó vào trước mặt ta

Thì ra là thế. Hắn vừa thở phào cũng vừa có chút cô đơn, đúng là hắn vẫn muốn gần nàng hơn một chút

Thôi, cũng chẳng có gì, ai yêu ai hơn? Ai trả giá nhiều hơn? Cái đó không quan trọng, hắn có thể ở bên nàng, cũng ngắm mặt trời mọc, ngắm trăng tròn mới là quan trọng nhất.

Vừa nghĩ, hắn nhanh chóng cởi bỏ áo giáp, quần áo, chỉ còn chiếc quần lót

- Quần lót cũng cởi ra, Ô Kim giáp mặc tiếp vào da thịt là tốt nhất. Nàng nói

Hắn đỏ bừng mặt, phát hiện tay cởi áo đang run lên. Thật đúng là điên rồi, đây không phải là đêm động phòng hoa chúc, hắn cũng chẳng phải là tân nương, có gì mà xấu hổ?

Hắn nhanh chóng mặc áo giáp vào, Trữ Tiểu Mộng đi vòng quanh hắn, nhìn trái nhìn phải một hồi.

– Phần eo bó lại một chút mới được

Nói xong nàng giúp hắn điều chỉnh áo giáp

Hắn chỉ cảm thấy cơ thể như bị điểm huyết, ngay cả ngón tay cũng không thể cử động.

– Được rồi

Điều chỉnh xong, nàng vỗ tay:

– Mặc quần áo ngoài vào rồi ra ngoài ăn cơm đi

– Ừm

Hắn thề rằng đời này, lần đó là lần hắn mặc quần áo xong nhanh nhất

Chuẩn bị xong, hắn kéo nàng về phía bếp, bên tai nghe thấy mấy tiếng cười trộm, không cần nghĩ cũng biết là mấy người trên giang hồ đến bảo vệ hắn. Bọn họ võ công cao cường, những lời đối thoại trong trường lại không hề bé, chỉ cần bọn họ vênh tai lên thì có thể nghe được hết

Vừa nghĩ đến những lời khi nãy nói cùng Trữ Tiểu Mộng lúc thoát y thành trò cười cho người khác, khuôn mặt tuần tú của Tề Tranh nóng bừng

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi đó, anh danh một đời của hắn đã anh dũng ra đi.

17. Chương 17

Tề Tranh nấu đồ ăn cho Trữ Tiểu Mộng.

Thật ra đó là khẩu phần ăn cho hai người, bởi vì sức ăn của nàng không khỏe nhưng lại kén chọn nên hắn nấu cơm cho nàng luôn cố gắng chọn những món có hương vị ngon, làm nhiều loại món ăn để thỏa mãn nàng. Còn lại cũng không cần lo lắng, hắn sẽ ăn hết cho nàng

Nhưng thật bất ngờ, hôm nay Trữ Tiểu Mộng ăn rất khỏe

Trong nháy mắt, các món ăn ăn gần hết mà nàng vẫn còn đang ăn tiếp

– Nàng rất đói bụng sao?

Hắn nhìn nàng ăn vội, đây là lần đầu tiên thấy nàng ăn như thế

Nàng gật đầu, miệng bận nhồi đồ ăn, không rảnh nói chuyện.

– Mỗi lần bế quan xong nàng đều như vậy?

Hắn không hiểu sao, võ công có thể khiến người ta si mê đến tự mình hại mình cũng không tiếc?

Nàng lắc đầu. Nàng mê võ chứ không ngu ngốc, sao có thể tự hành hạ mình được

– Đồ ăn trong cung lại có vấn đề

Nàng lại lắc đầu, Chu Chính Hạo đối với nàng không tệ, chưa từng khắt khe với nàng, chẳng qua nàng vội vàng làm áo giáp cho Tề Tranh nên không rảnh ăn thôi

– Xảy ra chuyện gì?

Nàng khoát tay, hiện tại không rảnh nói chuyện, chờ nàng ăn no rồi nói.

Đột nhiên một tiếng phì cười đột ngột vang lên

Trữ Tiểu Mộng tiếp tục chuyên tâm ăn cơm, không buồn để ý. Người tới không có sát khí, không phải địch nhân nên mặc kệ hắn

Tề Tranh quay đầu lại, thấy một người mặc quần áo trắng, nhận ra đó là Hoa Sơn kiếm khách Nhạc Minh Phong mới đến, là đương nhiệm thống lĩnh đội Thiết vệ, phó thống lĩnh là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Lâm Được (Đệ tử tục gia là những người theo học Thiếu Lâm nhưng không phải những người tu hành)

– Có việc?

Bếp này ở ngay sau trường chủ soái, là hấn tự xây. Lúc hẹn hò với Trữ Tiểu Mộng thì đã ra lệnh, nếu không có chuyện lớn thì không cho ai tới gần, không biết vì sao Nhạc Minh Phong lại dám trái lệnh

– Vương gia, phản quân cử sứ giả tới đang kêu gọi dưới thành, nói muốn cùng Vương gia thương thảo chuyện bãi binh, xin Vương gia cho biết cách xử lý

– Để hấn tiếp tục gọi đi, sau nửa canh giờ nữa thì cho hấn vào

– Vâng.

Nhạc Minh Phong cúi người hành lễ, khóe mắt bất giác lại liếc về Trữ Tiểu Mộng. Vị cô nương này dù không hay hành tẩu giang hồ nhưng đại danh vang dội. Nghe nói võ công của nàng đã vượt qua sư huynh nàng Bộ Kinh Vân. Ban đầu hấn có chút nghi ngờ, sau khi gia nhập quân đội, nghe đám quân sĩ kể chuyện nàng tay không bóp nát mũi tên, xông vào bên địch giết người thì mới biết đó không phải là hữu danh vô thực

Nhạc Minh Phong còn nghĩ, một nữ tử giết người không chớp mắt như vậy, khí chất sẽ lạnh lùng như băng, bề ngoài của Trữ Tiểu Mộng quả thật cũng như thế

Nhưng vừa rồi hấn ở ngoài trường nghe Trữ Tiểu Mộng và Tề Tranh đối đáp, thật sự là... kinh ngạc. Thì ra nàng chỉ có dung nhan lạnh lùng còn nội tâm lại nóng như lửa

Anh Vương gia yêu thương một cô nương như thế cũng không biết là bất hạnh hay may mắn. Vô cùng bá đạo, nhiệt tình như lửa, trên giường chắc chắn sẽ khiến người khác mất hồn (ông này nghĩ gì vậy)

Tề Tranh ho nhẹ một tiếng, giọng nói vừa lạnh vừa sắt đá:

– Còn việc gì?

Ngại quá, tính độc chiếm của hấn rất mạnh, vô cùng chán ghét người khác nhìn nữ nhân của mình

– Mặt tướng cáo lui

Nhạc Minh Phong bị hấn dọa hoảng sợ, nhanh chóng chuồn đi

– Hừ!

Tề Tranh khề hừ một tiếng. Nhưng khi nói với Trữ Tiểu Mộng bên cạnh lại trở nên cực kì dịu dàng

– Có đủ không? Có cần ta làm thêm không? Giọng nói ngọt ngào như mật ong.

Trữ Tiểu Mộng ăn no nói:

– Đủ rồi

Bữa cơm này ăn ngon đã cơn nghiền, nàng thỏa mãn thở phào

Hấn lập tức thu dọn bát đĩa:

– Tiểu Mộng, nàng còn chưa nói cho ta biết vì sao lại bị đối thành ra thế này

– Bận quá, không rỗi mà ăn

Vả lại, sau khi bị khả năng bếp núc của hấn dỗ nghiện, ăn đồ của ngự thiện phòng cảm thấy không ngon, rất nhàm chán

Cái này cũng khó trách, đám đầu bếp hoàng cung sao dám dùng những món lạ đó để câu dẫn khẩu vị của quý nhân? Vạn nhất bọn họ ăn nghiện, mà những đặc sản đó nhất thời không có được, khiến những quý nhân không vui chẳng phải sẽ mất đầu

Cho nên làm việc trong hoàng cung, không cần nổi bật, chỉ cần bình an thì mới là tốt

Tề Tranh nghe những lời nàng nói thì trượt tay, thiếu chút nữa làm vỡ bát

– Nàng vốn luôn trầm ổn, từ khi nào đã không thể tự chăm sóc mình như thế?

Bỏ lại chén bát, hắn kéo tay nàng, cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới

– Để ta xem nào, hình như gãy đi, sắc mặt cũng không tốt, thế này... ưm...

Quá đông dài! Nàng nghiêng người, dấu môi son in lên đôi môi lấm lori của hắn

Chính là cảm giác này, mang theo hơi ấm như lửa, sáng khoái như gió, dịu dàng như lông chim khiến nàng nhớ thương, ngày đêm khó quên.

Đầu tiên, hắn trừng lớn mắt, trước mặt là khuôn thanh nhã xinh đẹp, đôi mắt như nước mùa thu đầu cổ chấp, đó là sự quyến luyến với hắn cũng là minh chứng cho tình yêu với hắn. Tim hắn nháy mắt dịu lại, đập nhanh hơn, hắn ôm chặt nàng, cùng nhau chia sẻ hơi thở

Ngón tay hắn lướt qua mái tóc đen nhánh của nàng, một lần, một lần, lại một lần.

Nụ hôn này không mang đến khoái cảm như khi hắn âu yếm nàng, lại như thả lỏng khiến cho tứ chi nàng thoải mái vô cùng

Nàng muốn học hắn, cũng sờ tóc hắn nhưng nó đã búi cao khiến nàng có chút khó chịu, khẽ bấn tay, kim quan cài tóc vỡ vụn

Mắt hắn trừng lớn. Lực phá hoại của nàng cũng quá lớn

Nàng lại như con mèo thoải mái, say mê híp mắt lại, ngón tay vuốt tóc hắn, người run lên.

Trên tay nàng vẫn đeo bao tay, tuy mỏng như cánh ve nhưng vẫn là không phải tự tay chạm vào, cảm giác cũng kém đi chút ít. Nàng rất muốn tháo bao tay nhưng giờ vết thương ở tay nàng vẫn còn, cởi ra sẽ rất xấu

Nàng ham võ thành si, cho dù thiết sa chưởng gì gì nàng cũng đều nghiên cứu qua, khi đó cảm thấy trên người có sẹo cũng chẳng có gì đáng ngại. Nhưng giờ nàng lại chỉ muốn cho hắn thấy bản thân hoàn mỹ nhất, không muốn bất kì điểm thiếu sót nào để hắn nhìn thấy

Phát hiện này khiến nàng hoảng hốt, hắn khẽ vỗ đôi hông săn chắc của nàng:

– Tiểu Mộng, lúc hôn sao lại không chuyên tâm

Hắn trừng phạt nàng bằng cách khẽ cắn lên vành tai nàng.

– A! Nàng hô lớn, vội vàng bưng tay

Hắn lại khẽ cắn lên mũi nàng.

– A!

Nàng dùng tay kia che lại mũi

– Sao ngươi lại cắn người

Bộ dáng bị bắt nạt rất đáng thương, mắt dâng lên sương mù, hình như sắp có cơn mưa rơi xuống

– Ai bảo nàng lúc hôn ta còn phân tâm? Nói thật đi, vừa nãy nghĩ đến ai?

– Không có đâu

– Không nói? Hắn nhắm về tai bên kia của nàng

Nàng vội buông tay che mũi, bịt hai lỗ tai lại

– Bị lừa rồi! Hắn khẽ hôn lên mũi nàng

– Á! Nàng nghĩ hắn lại định cắn, sợ hãi kêu lớn

– Ha haha

Còn tưởng sau khi nàng trở nên cởi mở hơn, hấn khó mà được nhìn lại vẻ thẹn thùng này, không ngờ rằng nàng vẫn hồn nhiên như trước, vẻ cường hãn chỉ là vẻ ngoài thôi, trái tim vẫn luôn dịu dàng như nước

Biết bị trêu chọc, nàng bực bội, bàn tay thon chỉ vào hấn.

- Người người người ...
- Rất thức thời, chăm sóc dịu dàng
- Không biết xấu hổ
- Cái này gọi là tự tin
- Hừ!

Hai chân nàng hơi động, thân thể mềm mại nhất thời hóa thành bóng mờ. Hấn còn chưa kịp thấy động tác của nàng thì tai đã có cảm giác tê rần

- Oa! Nàng...
 - Rất thức thời, chăm sóc dịu dàng. Cái này gọi là có thù báo thù
 - Ta dùng sức nhẹ, sao nàng mạnh tay thế
 - Chẳng lẽ không cần tính lợi tức sao?
- Hấn sưng sốt, gật gật đầu
- Nàng nói đúng, là phải tính lãi, cho nên...
- Hấn nhào tới người nàng...

18. Chương 18

- Oa!
- Dựa vào võ công của nàng sẽ không bị người đẩy ngã nhưng với hấn nàng hoàn toàn không có phòng bị, hơn nữa cũng không muốn chống đối, thân thể mềm mại rơi vào vòng ôm của hấn:
- Người... người... người làm cái gì... chỗ này
- Tuy rằng vành tai hấn và tóc mai chạm vào rất kích thích, rất vui vẻ nhưng bên ngoài quân doanh này là hơn tám vạn binh sĩ, nếu ai không cẩn thận đến đây thì đừng nói mặt mũi mà mọi thứ đều mất sạch.
- Nàng muốn ta làm gì
- Nắm bàn tay nàng đang chỏ vào mũi mình, hấn nói:
- Chỉ cần nàng nói, ta sẽ liều mình cùng giai nhân
 - Cùng người cái đầu, mau đứng lên!
 - Nhưng nàng nói có thể tính lãi. Hấn vô lại
- Nàng tức chết đi được
- Đừng có mơ
 - Như vậy chẳng phải nàng rất thiệt
 - Tề Tranh ... Nàng giậm chân
 - Có ta
- Hấn mặt cũng không dầy đến nỗi dám ở đây mà cùng nàng đến đỉnh Vu Sơn, chỉ là đùa nàng mà thôi:
- Tiểu nhân xin chờ ý chỉ của nương nương

Một ngày nào đó sẽ bị hấn làm cho tức chết mất thôi. Nàng lườm hấn, hậm hực nói:

– Đứng lên

Sau đó dùng sức đẩy hấn

– Tuân chỉ

Lúc kéo nàng đứng dậy, không quên lén lút hôn lên bàn tay ngọc của nàng. Nhưng vừa hôn, hấn đã ngây dại

– Tiểu Mộng...

Bàn tay nhìn trông có vẻ bình thường nhưng khi hôn lại có cảm giác khác lạ, thiếu đi sự mềm mại của da thịt và những đường vân tay

Hấn nắm tay nàng, kéo lên nhìn:

– Sao nhĩ, sờ thì bình thường nhưng lúc hôn lại...

– Người làm gì? Buông ra

Nàng ra sức rút tay về? Vì sao phải mang bao tay che? Chính là không muốn để hấn thấy trên người có những thứ không đẹp

Trước mặt hấn, nàng muốn mãi mãi giữ hình tượng thập toàn thập mỹ. Đương nhiên, trong lòng nàng cũng mơ hồ cảm thấy ý nghĩ này rất ngu ngốc. Là người thì cũng phải ăn uống, ngủ nghỉ, nàng không thể nào là tiên nữ cả đời được

Có cách gì? Nàng rất thích khi hấn chăm chú nhìn mình, ánh mắt dịu dàng tình ý, trong mắt còn cả sự tán thưởng. Nàng không phải là nữ nhân dịu dàng, cũng không biết làm nũng. Nàng vừa ngốc vừa thô lỗ, đôi lúc còn một chưởng đánh bat hấn

Giờ nàng thật hối hận, sớm biết có ngày bị dây tình vương vấn thì trước kia nên đối tốt với hấn một chút, sẵn sàng một chút thì sẽ không đến mức giờ thấy hấn vừa vui mừng vừa xấu hổ lại vừa áy náy.

Trừ Tiểu Mộng không nghĩ tới, nàng không rút tay Tề Tranh không biết nàng mang bao tay, rút tay về hấn thấy được ngay một chiếc bao tay trong suốt, mỏng như cánh ve rơi xuống.

Sau đó, hấn nhìn thấy bàn tay đầy vết thương, có bị bỏng, bị cắt, rất nhiều, dường như là khắp bàn tay

Hấn kinh ngạc nhìn nàng. Những vết thương này từ đâu mà có? Không phải vết thương cũ vì có nhiều vết thương còn chưa khép miệng, tơ máu vẫn còn, khẳng định là chỉ trong mấy ngày qua mà ra

Không phải là nàng đang bế quan sao? Luyện võ sẽ làm tay mình bị thương thế sao... khoan đã

Ngực hấn như bị một tảng đá lớn đập vào. Hấn nhớ tới Ô kim giáp trên người mình, nàng nói đây là nàng làm.

Cho nên nàng bế quan không phải là đang luyện võ mà là chế tạo áo giáp cho hấn mà bị thế này...

– Tiểu Mộng...

Lời còn chưa ra khỏi miệng, hấn dịu dàng nắm bàn tay bị thương kia lên định hôn, lòng đau khó nói

– Người làm gì

Thấy hấn kề môi định hôn tay nàng, nàng hoảng sợ hét:

– Có độc!

Để chế tạo Ô Kim Giáp phải dùng chích tâm ti, loại tằm này chứa độc. Nàng công lực cao cường đương nhiên có thể kháng cự được bách độc bất xâm nhưng hấn bị trúng độc dù không chết cũng sẽ phải nằm mất mấy ngày là ít

– Nàng biết có độc sao còn chạm vào?

– Dựa vào công lực của ta, chút độc đó hai ngày là bức ra hết. Nhưng người không được, nội lực người chưa đủ

Nàng ra sức rút tay về, đeo bao tay vào:

– Tóm lại, hai ngày này đừng tùy tiện chạm vào tay ta, trúng độc này rất phiền

– Nhưng bị như thế rất đau đúng không?

Nàng vĩnh viễn luôn như thế, bề ngoài lạnh băng, lòng lại phóng khoáng bảo hấn làm sao không thương nàng cho được.

Nàng quay đầu, nghĩ nghĩ rồi nói:

– Bình thường

Lúc chế tạo áo giáp nàng một lòng chỉ lo cho sự an nguy của hấn, chế tạo xong mới để ý tay toàn vết thương nhưng cũng không hề thấy đau đớn.

– Nhưng ta rất đau

– Á?

Nàng ghen hòng nắm tay hấn, nhìn qua nhìn lại:

– Trên tay người có miệng vết thương, cho nên đụng vào ta thì độc cũng truyền qua?

– Không phải tay đau mà là chỗ này

Hấn kéo tay nàng đặt lên ngực mình

– Tiểu Mộng, tuy rằng vết thương này là trên người nàng nhưng lại khắc vào lòng nàng. Nàng có thể cảm nhận nó đang chảy máu không? (Sến quá cha nội)

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt sâu như biển tình, nàng nhìn nhưng không thấy, trong biển tình đó là tình yêu của hấn với nàng, mệnh mệnh, vô tận.

Nàng không biết nên nói cái gì? Tim đập thật nhanh, hốc mắt nóng lên, giống như có cái gì muốn rơi xuống.....

Kim lòng không đậu, nàng tựa đầu vào ngực hấn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể hấn, trong lòng vô cùng thỏa mãn

Tề Tranh vươn tay ôm nàng:

– Tiểu Mộng, đừng làm ta đau lòng nữa được không?

– Ừm

Thật ảo não. Nàng không nói, biểu hiện không kích động nhưng nàng thương hấn bởi vậy nàng sẽ nghĩ ra mọi cách để bảo vệ hấn

– Tiểu Mộng... tình yêu của ta. Giọng hấn ngọt ngào như mật

Người nàng cứng lại. Nàng thích hấn gọi nàng như vậy nhưng... nàng nên đáp lại như thế nào? Tề Tranh của ta? Hix, nghĩ thôi mà cả người đã run lên.

Nếu có một ngày, nàng trở thành một tông sư võ học, có thể viết ra bí kíp luyện võ thì nhất định ở trang đầu tiên nàng sẽ viết: Trên đời khó nhất là tình yêu. So với tình yêu, luyện võ rất dễ dàng

Trừ Tiểu Mộng, thật phiền não.

19. Chương 19

Ngay khi Tề Tranh cùng Trữ Tiểu Mộng đang chàng chàng thiếp thiếp bên bếp lửa thì sứ giả của Lí Hữu Hợp cử đến vì gào thét quá lâu mà không có ai để ý nên mặt xám ngoét chạy về tìm Lí Hữu Hợp khóc kể

Chu Bằng biết chuyện chỉ muốn chém người may mà Lí Hữu Hợp vẫn còn lí trí, tránh khỏi một lần quân đội lục đục

Sau khi sứ giả bỏ đi, Lí Hữu Hợp bắt đắc dĩ nhìn Chu Bằng

– Đến khi nào người mới học được cách dùng đầu óc. Lúc nào cũng chỉ động tay động chân

Chu Bằng giật giật mái tóc bạc. Từ khi hắ và Lí Hữu Hợp, Bộ Kinh Vân lập ra Nghĩa Dũng quân khôi phục lại nước Tề cũng đã quá lâu, vị tướng dũng mãnh giờ cũng trở thành ông lão. Những năm chinh chiến để lại không ít thương tích. Giờ, hẳn thực sự phiền chán cuộc nội chiến vô vị này

– Người muốn ta động nào? Được, giờ tình huống này ta chỉ nghĩ đến một cách giải quyết, chúng ta tiến cung tìm tiểu hoàng đế nói chuyện rõ ràng. Chúng ta đã già, tuổi cũng nhiều, vừa không muốn soán vị mà cũng chẳng muốn gây nội chiến. Nếu tiểu Hoàng đế còn nhớ công lao của chúng ta thì để chúng ta cáo lão, thế là vui vẻ cả làng

– Người cho rằng Hoàng thượng sẽ đồng ý?

– Vì sao không? Quân nước Địch giờ như hổ rình mồi ngoài biên ải, giờ chúng ta nội chiến là vừa khéo với ý bọn chúng. Không bằng giảng hòa, tắt cả đồng lòng đánh địch

Lí Hữu Hợp cười lạnh:

– Nhị đệ à! Chẳng lẽ người còn không nhìn ra, Hoàng thượng muốn gây nội chiến để một lưới diệt sạch thế lực của hai ta. Lúc này chúng ta khởi binh cũng là trúng kế.

– Có ý gì?

Tuy rằng đã là đại tướng quân nhưng Chu Bằng vẫn là người chỉ biết vài chữ như năm đó, đơn thuần chỉ nhờ vào sức khỏe và ý chí xông pha, muốn hắ nhìn thấu nhưng mưu kế chẳng phải là làm khó hắ

– Hơn một năm trước, Hoàng thượng vẫn rất cần chính yếu dân, vì sao đột nhiên thay tâm đổi tính?

– Chẳng phải người nói tiểu Hoàng đế bị yêu nữ mê hoặc?

– Đúng. Ta đoán yêu nữ đã kích động Hoàng thượng rằng, hai chúng ta đã cắt đất phong hầu, dưới 1 người trên muôn vạn người, lại có công to, nên thưởng thế nào?

– Lão tử không thiếu gì hết, chẳng thêm mấy thứ đó

– Nhưng Hoàng thượng không nghĩ như vậy. Trước giờ chuyện công cao vượt chủ khiến quân vương nghi kỵ không phải là ít

– Triều đình trong ngoài còn chưa ổn định hoàn toàn, tiểu Hoàng đế định qua cầu rút ván? Hắ không sợ lão tử chết rồi nước Địch sẽ công phá Bàn Long quan mà đánh vào kinh thành

– Hoàng thượng nếu không nghĩ trước, có mối nối cũ thì Anh Vương gia kì quái kia ở đâu mà ra? Còn cả ban thư dẹp loạn? Chu Bằng à, tâm cơ của Hoàng đế như biển, khi chúng ta chớp mắt, Hoàng thượng đã lặng lẽ nuôi được quân đội hùng mạnh. Hắ cứ chờ, chờ khi chúng ta có xích mích thì một đao chém đến

Lí Hữu Hợp nằm mơ cũng không ngờ, tung hoành chốn quan trường hơn 20 năm, hô mây gọi gió mà cuối cùng lại thua dưới tay tiểu Hoàng đế kia

– Mà giờ, chúng ta đã là phản tặc. Hoàng thượng mới là chính thống, lúc nào cũng có thể dương cao ngọn cờ chính nghĩa, hô hào quân đội

– Quân lính đều trong tay lão tử, Hoàng thượng có cách gì?

– Người đã quên sao? Trữ Tiểu Mộng là sư muội của Bộ Kinh Vân, nàng có thủ hạ là cao thủ giang hồ

– Đó cũng chỉ là đám quân ô hợp thôi

– Nhưng bọn hán có võ công cao cường. Nếu bọn họ ba ngày hai lượt tập kích chúng ta thì người ứng phó thế nào đây?

– Lão đại, đừng nói với ta rằng thủ hạ của người không có ai. Những kẻ kia người nuôi cũng không phải chỉ là để trang trí, bọn họ vút ra giang hồ cũng phải được cao thủ nhậ lưu chứ? Để bọn họ ở bên bảo vệ, ta sẽ có biện pháp để đánh ẹ của Anh Vương gia kia không nhận ra hần

– Nói như thế, người cũng đồng ý toàn lực chiến đấu một trận?

Chu Bằng đột nhiên trầm mặc.

– Nhậ đệ, tính mạng người thân của người đều chỉ trong trận chiến này thôi. Lí Hữu Hợp khuyên.

Chu Bằng nhắm mắt lại, suy nghĩ thật lâu

– Lão đại, người có từng nghĩ tới, cho dù chúng ta đánh thắng thì thế nào? Chúng ta và tiểu Hoàng đế trở mặt, sau này quân thần phải làm thế nào

Lí Hữu Hợp nghiêng răng giận dữ:

– Đơn giản, sau khi phá thành, đầu tiên giết Anh Vương gia rồi sau đó diệt yêu nữ, lập hậu cho Hoàng thượng, đợi khi sinh hạ thái tử, chúng ta cẩn thận dạy dỗ, sau này còn sợ quân thần không hòa hợp?

– Người muốn chiếm quyền Hoàng thượng?

Chu Bằng kinh hãi:

– Như vậy chúng ta khác gì quân phản tặc?

– Hoàng thượng bất nhân, chẳng lẽ bỏ mặt Hoàng thượng làm hại giang sơn xã tắc?

Chu Bằng luôn thấy Lí Hữu Hợp nói không đúng nhưng hần lại không nghĩ được gì hơn, phiền chán ôm đầu:

– Người để ta nghĩ thêm

– Vậy người nghĩ đi. Nhưng ta muốn nhắc nhở người, nội loạn nhiều hơn một ngày dân chúng cực khổ thêm một ngày. Chúng ta đều xuất thân bình dân, hần là biết cuộc sống của dân chúng gian khổ thế nào

Là để giải cứu dân chúng, vì đại nghĩa phải hi sinh tiểu Hoàng đế, như vậy đúng chứ?

– Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh (Dân là quý nhất, sau rồi đến xã tắc, vua là nhẹ nhất trong ba cái ấy)

Chu Bằng mặc dù không được học hành nhưng những lời này cũng thường nghe qua

Chỉ cần không giết tiểu Hoàng đế, hần và Lí Hữu Hợp không tính là phản nghịch.

Chu Bằng lo lắng lại lo lắng, rốt cục ra sức gật đầu:

– Được, chúng ta sẽ toàn lực đánh trận này. Thật là yêu nữ đáng chết, dám khiến quan hệ công thần của chúng ta trở nên thế này. Đợi công phá được hoàng thành rồi lão tử nhất định băm thây nàng thành vạn đoạn.

Lí Hữu Hợp thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cục thuyết phục được phần tử ngoan cố Chu Bằng

Lúc trước Chu Bằng vẫn coi Hoàng thượng là trời, không thể tùy tiện mạo phạm, ngày nào cũng chỉ phái mấy ngàn quân đến kêu gọi, thuyết phục rồi cùng lắm thì chém giết một chút

Chu Bằng hồ đồ không nhìn ra Anh Vương gia đang dùng bọn họ luyện binh. Lí Hữu Hợp cũng sợ hãi, mất thấy hào khí ngất trời của quân đội Anh Vương gia, sĩ khí bên Chu Bằng thì càng lúc càng thấp, chỉ sợ qua mấy tháng Chu Bằng sẽ thất bại thảm hại.

Đến lúc đó, hần cùng Chu Bằng nhất định sẽ bị tru di cửu tộc

Hắn không cho phép cả đời cố gắng của mình bị hủy hoại trong chốc lát, chỉ có thể cố động Chu Bằng, thừa lúc Anh Vương gia chưa ổn định thực lực, lợi dụng ưu thế quân đông mà đánh bại Anh Vương gia.

Nhưng mà... Hắn thấy việc điều binh khiển tướng của Chu Bằng mà lửa giận bùng bùng. Mãng phu chính là mãng phu, hoàn toàn không hiểu thời thế, mình thế mà đưa quân đội cả nước vào tay hắn, thật là nguy hiểm

Đội đánh xong trận này, hắn cũng phải thu hồi quyền tướng quân, không thể để Chu Bằng như trước được.

20. Chương 20

Mặt Trữ Tiểu Mộng căng ra, nghe đám thân vệ này hi hi ha ha nói về chuyện nàng với Tề Tranh.

– Các người không thấy bộ dáng của vị Trữ cô nương kia khi một cước đá Vương gia xuống giường đâu. Oa! Dữ như Sư tử Hà Đông vậy

– Không chỉ thế, nàng còn bắt Vương gia nấu cơm, giặt quần áo, đun nước tắm cho nàng. Ai, không biết Vương gia thích nàng điểm gì?

– Đương nhiên là xinh đẹp! Nói thật ra, ta lớn như thế này chưa thấy được mấy nữ nhân xinh đẹp bằng Trữ cô nương đâu

– Lấy vợ cần hiền thực, so với nữ nhân hung hãn mạnh mẽ, lão tử thà lấy nữ nhân xấu xí nhưng nàng phải biết giặt quần áo, nấu cơm, chăm con cho lão tử.

– Cũng không phải thế, đường đường là nam nhi bẫy thước lại đi hầu hạ một người đàn bà, cho dù nữ nhân đó là thiên tiên hạ phàm ta cũng không cần.

Vừa đúng lúc, Tề Tranh mang theo một hộp đồ ăn đi đến phía sau nàng

Hắn cũng nghe được những lời này, tức giận hừ lạnh:

– Không có chuyện để làm? Thế thì đến nhà kho lau sạch vũ khí một lượt đi

Một đám vương bát đần, nếu dám dọa bảo bối của hắn chạy mất thì chắc chắn hắn sẽ bắt bọn họ đi thao luyện đến không nhận ra mẹ nữa

– Mặt tướng tuấn mệnh

Đám thân vệ đồng thanh hô rồi trốn như có ma đuổi

Mấy kẻ kì đà đi rồi, Tề Tranh thu hồi vẻ giận dữ, thay vào đó là khuôn mặt ôn hòa

– Đừng để ý đến những người này, ta làm mấy món điểm tâm cho nàng, nàng ném thử xem

Hắn cứng rắn kéo Trữ Tiểu Mộng vào buồng, đồng thời cho Nhạc Minh Phong, Lâm Dục đi ra ngoài

– Đây là những món ăn chắc chắn nàng chưa từng ăn

Vội lấy lòng giai nhân, chỉ sợ nàng bị những lời đồn đại kia làm ảnh hưởng, trong lòng tổn thương mà lại rứt vào vỏ ốc của mình thì mẫu thân của con hắn cũng chạy mất

Tề Tranh mở hộp thức ăn, bốn món ăn hiện ra, gấp một miếng đưa đến bên môi nàng

Trữ Tiểu Mộng không há mồm, chỉ yên lặng nhìn hắn, trong lòng bốc lên. Không nghe chuyện bát quái thì không biết, thì ra nam nhân nấu cơm cho nữ nhân là chuyện mất mặt như thế

Còn nữa, nàng đá hắn – không đúng, nàng chỉ đẩy hắn xuống giường, không đá hắn, sao trong mắt người ngoài lại thành ra hành vi thô lỗ như vậy?

Nhưng nàng dùng lực rất nhỏ, không đẩy hắn thì sao có thể gọi hắn dậy?

Cô nương bình thường ở chung với phu quân như thế nào? Nàng cố gắng nghĩ, Tiền Ngụy đế, đại sư tẩu hiện giờ của nàng – Tề Tuyên là...

Bỗng nhiên, hai tay nàng gác lên vai Tề Tranh, thân hình yếu điệu dựa qua, tựa vào lòng hắn, sau đó... Nàng nhớ mỗi lần sư tẩu làm như vậy rồi sẽ lắc lắc mỉm cười, mà đại sư huynh cũng sẽ cười rất vui

Nếu nàng làm theo, Tề Tranh cũng vui sao?

– Tiểu Mộng, nàng làm gì thế?

Đột nhiên Tề Tranh sờ má nàng:

– Mặt nàng đỏ quá, còn nổi lên lấm tấm, là ăn phải đồ xấu à? Để ta triệu quân y tới xem

– Không cần!

Nàng vội rời khỏi người hắn:

– Ta không sao

Đó là da gà nổi thôi

Nàng nhớ đến khi Tề Tuyên và Bộ Kinh Vân bên nhau, luôn người một câu tâm can, ta một câu bảo bối, ngay cả uống rượu cũng một người uống rồi mớm sang cho người kia, cảm giác... Thật đáng ghét

Nếu người đang yêu đương đều phải ở chung như vậy...

– Xin lỗi, ta không làm được

Nàng sẽ nôn mất

– A!

Hắn mơ hồ không biết tâm tư nàng nghĩ gì, vội buông hộp điểm tâm, kéo tay nàng hỏi:

– Đang bình thường sao lại nói xin lỗi

– Ta làm chàng mất mặt

Hướng hồ nàng không thể thay đổi để thành một nương tử dịu dàng sẵn sàng để tướng công được nở mày nở mặt

Hắn nhìn theo ánh mắt nàng nhìn về hộp đồ ăn:

– Ý nàng là chuyện nấu cơm?

Vẫn may, nàng còn chưa nghĩ quá xa, nếu không hắn biết làm thế nào để kéo nàng về

– Nàng nghĩ nhiều rồi, nàng thích ăn gì thì ta làm cái đó. Ta không biết kiêu ngạo, chẳng thấy có gì mất mặt cả

Hai mắt nàng sáng bừng:

– Thật sao?

Một tay hắn ôm eo nàng, tay kia lén lút luồn vào vạt áo nàng, da thịt chạm nhau, thật mát hơn

– Còn nhớ trong cung, ta câu dẫn nàng thế nào không?

– Chàng có từng câu dẫn thiếp sao? Vì sao nàng chẳng hề có ấn tượng

– Khi đó có một cô nương, lúc nào cũng chỉ thích võ công bí kíp, bỏ mặc ta gây sóng gió hoàng cung, ngày ra vào Phượng Nghi cung đến chục lần nàng cũng không để ý. Khi ta chạy được theo nàng, một mối vô cùng nàng còn hỏi ta chạy cái gì? Thiếu chút nữa làm ta tức chết

Hơi thở ấm áp phun bên tay nàng, hai gò má nàng lập tức đỏ bừng, đôi mắt đen đầy ý xuân, so với hoa còn xinh đẹp hơn, so với nước còn dịu dàng hơn

Đây là lũ không có mắt, còn nói nàng hung hãn gì, không biết ánh mắt mọc ra thế nào? Thật nên để bọn họ nhìn bộ dáng hiện tại của nàng bây giờ

Đương nhiên rồi! Nhưng nghĩ lại, vẻ xinh đẹp của nàng hắn không nỡ chia sẻ với người khác

– Nàng ấy, không thích ăn cơm, chỉ thích ăn điểm tâm, để làm nàng để ý, ta đành cố gắng cực khổ nghiên cứu làm thế nào để nấu ăn ngon. Đầu tiên, không thể để nàng nghi ngờ, sau đó, phải làm cho nàng tò mò với những món ăn của mình. Cuối cùng, khiến nàng ăn mãi thành nghiện, không rời ta được.

Nhớ lại chuyện cũ, không khỏi thổn thức:

– Ai, nhớ tới khi đó, ta thật sự rất vất vả

– Người...

Nàng nói không nên lời. Muốn mắng hấn tâm cơ sao? Nhưng lại cảm động vì sự cố gắng của hấn. Muốn nói mấy câu tâm tình với hấn thì câu chữ lại cứng lại ở cổ họng, không nói được.

– Tiểu Mộng, để bồi thường sức lao động cả ta, nàng có nên cho ta chút ngọt ngào?

Hấn liếm lên vành tai nàng, hôn dọc theo vành tai nàng, một đường hôn để cắn cổ trắng nõn của nàng

– Đây...

Nàng mắc cỡ đỏ mặt, trong lòng biết hấn muốn cái gì, cũng muốn chống đối nhưng...

– Tề Tranh...

Tiếng nói nhỏ còn hơn tiếng muỗi kêu khiến xương cốt hấn nhũn lại

– Ừm, ta nghe, nàng nói đi

Ngực hấn bốc lửa, hận không thể lập tức cởi quần áo nàng, ăn sạch vẻ đẹp kia

– Thiếp...

– Không thích? Hấn rất yêu nàng nên nhất định sẽ tôn trọng ý nàng

– Không phải

– Vậy thì là thích?

Hấn mừng rỡ, một tay tháo thắt lưng nàng, nội sam màu trắng lộ ra, chiếc yếm màu lam ẩn hiện, lộ ra đường cong mê người

Hơi thở của hấn càng lúc càng dồn dập, dịu dàng hôn môi nàng, một bên cởi áo ngủ của nàng ra

– Ừm...

Động tác của hấn quá nhanh? Nàng còn chưa dứt lời!

21. Chương 21

Hấn vừa hôn nàng, vừa ôm lấy nàng đi vào phòng

Ngay sau đó, Trữ Tiểu Mộng phát hiện mình nằm trên giường, váy và áo đã bị cởi ra từ khi nào

Bàn tay lớn của hấn phủ lấy nơi mềm mại trước ngực nàng, bàn tay hấn vì trận đại chiến mà để lại vết sẹo vuốt ve lên da để nhấn nhai của nàng khiến nàng cảm thấy thật ngứa ngáy

– Tiểu Mộng, nàng thật xinh đẹp

Nàng vì thường xuyên luyện võ mà cơ thể vô cùng dẻo dai, rắn chắc. Nếu thêm một chút thì thành béo mà bớt một chút thì lại gầy, hoàn toàn khiến hấn mất hồn

Tay hấn chạy dọc từ khuôn ngực đầy đặn của nàng đến vùng bụng phẳng, eo nhỏ mảnh mai khiến người ta yêu thương

Đầu lưỡi hấn cũng một đường hôn từ môi nàng đến bụng nàng

– A!

Cả người nàng tê rần trong nháy mắt:

– Tề Tranh, Tề Tranh...

Đừng như vậy, nàng còn chưa nói, bọn họ...

– Ừm...

Tay hắn đột nhiên vuốt về phía đùi nàng, cả người nàng duỗi dài trên giường

– Đợi lát nữa... đợi chút...Nàng thở gấp.

– Vì sao phải đợi? Tiểu Mộng, ta yêu nàng, ta không chờ được

– Nhưng mà...Thiếp muốn nói một chuyện, chỉ một chuyện... ừm...

Nóng quá, nàng cảm thấy xương cốt như muốn tan ra

Hắn cố gắng hít thở sâu, cuối cùng một chút lí trí được kéo trở về

– Nàng nói đi, ta nghe

May mà hắn còn chưa cởi quần áo nếu không nàng cắt ngang như vậy hắn chắc phát điên lên mất

– Ta... ta... Nàng lẩm bẩm nửa ngày cũng không nói xong

– Không sao.

Hắn đành phải kiềm chế lửa dục sắp bùng cháy, cẩn thận an ủi nàng:

– Nàng thở sâu, bình tĩnh rồi nói

Còn bản thân, hắn hạ quyết tâm, khê véo lưng mình, cơn đau đớn đã ngăn lại ham muốn của hắn

Nàng cảm thấy thở sâu cũng vô dụng, kích tình hắn mang đến quá mãnh liệt, nàng vội vã đẩy chân khí đi một vòng quanh người mới có thể nói hết

– Ta không làm được như đại sư tẩu

– Tuyên Nhi?

Hắn thiếu chút nữa thì ngã xuống đất

– Nàng muốn giống Tuyên Nhi?

Đùa cái gì vậy? Muốn trở thành kẻ vô lại như muối muối hắn, khiến người ta phát điên?

– Ừ! Nàng gật đầu rất thành thật: – Thiếp muốn nói với chàng, thiếp vĩnh viễn không làm được như đại sư tẩu

– Cảm ơn trời đất vì nàng không giống nó

Hắn dùng sức ôm lấy người trong lòng. Thật cảm kích trời đất cho hắn nữ nhân đáng yêu, hồn nhiên lại lí trí chứ không phải là loại nữ nhân điên cuồng, kì quái như muối muối kia của hắn.

– Tiểu Mộng, nàng là chính nàng là được rồi, ta thích nàng như vậy

– Thật sao?

– Còn thật hơn vàng

– Vậy thiếp sẽ không thay đổi nha!

– Trăm ngàn lần nàng đừng sửa

– Vậy...

Nàng cười hì hì, một tay đẩy hắn ra:

– Dựa vào cá tính của thiếp, chuyện gì cũng phải công trước, tư sau. Ta có chút chuyện quân muốn nói với chàng, chúng ta nói xong lại tiếp tục

Không phải chứ? Bảo hấn cùng mỹ nữ nửa thân trần thảo luận chuyện quân? Ông trời ơi, ông thật quá tàn nhẫn...

Tề Tranh cảm thấy thật vớ vẩn, vì sao bọn họ không thể mây mưa một phen trước rồi hẵng bàn?

Bằng không thì như tiểu muội điên cuồng của hấn, luôn câu dẫn muội phu hấn trên giường, vừa vui vẻ vừa trò chuyện cũng được mà

Đột nhiên, hấn cảm thấy tính cách điên cuồng đó của Tề Tuyên cũng không tệ, ít nhất Bộ Kinh Vân lúc nào cũng thật được hưởng thụ

Ai... Tề Tranh nhìn thân hình yếu diệu trắng tuyết của Trữ Tiểu Mộng, nhất thời có cảm giác muốn khóc

– Tề Tranh, thiếp nhận được tin, Lí Hữu Hợp được một đám nhà giàu ủng hộ, có thêm được không ít lương thực và vũ khí, mấy ngày nữa sẽ bắt đầu phản công

Là chính hấn nói không cần học người khác, là chính nàng là tốt nhất nên nàng cũng không cần nghĩ đến việc gọi hấn là Tề ca ca hay Tranh ca ca, đỡ tự mình ghê mình. Nói thẳng thắn mới là Trữ Tiểu Mộng

Ánh mắt hấn lại lưu luyến nhìn thân thể quyến rũ kia mấy lần, cuối cùng đành phải lấy lại tinh thần mà cùng nàng bàn chuyện quân

– Ta sớm đoán được.

– Ta biết chàng có nội ứng bên cạnh Lí Hữu Hợp nhưng lực lượng bọn họ càng ngày càng lớn, chàng muốn ứng phó thế nào?

– Chút biến hóa đó ta cũng đã dự đoán trước

Đáng chết. Nàng sao có thể trấn định, nửa thân trần trước mặt hấn mà hấn lại vô cùng khó xử. Nên bảo nàng điểm huyết hấn đi thì hơn, tránh hấn không khống chế được mà đẩy nàng xuống...

– Chàng làm gì

Chẳng lẽ nhìn nhầm sao? Sao nàng như thấy trong mắt hấn có ánh lửa

– Ta...

Làm nam nhân thật khổ. Hấn lại ra sức véo lên eo mình, cuối cùng để cho đau đến trấn áp lửa dục.

– Không sao, ta chỉ định nói, thực ra lực lượng của Lí Hữu Hợp còn ít hơn ta tưởng. Ta vốn mong hấn có thể nắm giữ được tám phần những gia tộc giàu có trong nước đáng tiếc hấn càng già càng hồ đồ, lần này có lẽ trung thành với hấn chỉ còn có Chu Bằng

– Chàng... hay là chàng không chỉ muốn diệt trừ Lí Hữu Hợp và Chu Bằng mà còn muốn xuống tay với đám nhà giàu đó

Hấn gật đầu thần nhiên

– Chàng điên rồi! Chỉ một mình chàng muốn đánh cả thiên hạ, không phải tự tin mà là điên cuồng.

– Nàng nhầm rồi, ta muốn lấy của cải đó để ban phát cho dân nghèo

Nhìn việc phải nhìn từ nhiều phía:

– Tiểu Mộng, nàng có biết hơn 300 năm trước vì sao nước Tấn diệt vong, thành tám nước như bây giờ?

– Chư hầu cát cứ.

– Đó chỉ là một nguyên nhân. Còn một nguyên nhân nữa, đó là vì chênh lệch giàu nghèo quá nghiêm trọng, người giàu trăm ngàn ruộng tốt, dân thường lại chẳng có tấc đất cắm dùi, ngày ngày làm việc cho chủ cũng không đủ ăn. Mà giờ Tề đang đi vào vết xe đổ của Tấn, nếu không dứt khoát cắt sạch khối u ác tính này thì chỉ sợ họa mất nước không xa

– Cho nên chàng muốn một lưới bắt sạch?

Hắn lắc đầu:

– Ta vốn không định làm thế nhưng năm ngoái Hoài Nam bị lũ lụt làm ta thay đổi chủ ý. Nhìn những tin tức thám tử đưa đến, khi mấy chục vạn nạn dân không cơm không áo thì đám quan tham, gian thương lại nhân cơ hội đẩy giá hàng, lợi dụng nạn dân chạy nạn không có người trông tọt mà cấu kết với nhau khiến dân chúng không có nhà để về. Cuối cùng những người chết đói lên đến con số 18 vạn. Lúc này ta mới quyết định vì dân chúng mà thay trời hành đạo

Nàng trừng mắt, cả người run lên:

– 18 vạn? Sao có thể? Lí Hữu Hợp chẳng phải nói nạn dân được an trí rất tốt, triều đình còn phát chẩn, chẳng lẽ... Lí Hữu Hợp tham nhũng?

– Hắn cũng không đến nỗi như thế nhưng rất ngu ngốc. Lí Hữu Hợp nhiếp chính hơn 10 năm, mỗi lần thi trạng nguyên đều do hắn chủ khảo, giờ quan viên trong triều tám phần là môn hạ của hắn. Hắn từng xem văn về của mỗi người, có thể nói là chương nào cũng như hoa, chữ nào cũng là cẩm tú, cho rằng những người này là người tài giỏi, đem mọi việc giao cho bọn họ thì chỉ có thành công mà không có thất bại. Kết quả đám quan viên cấu kết với nhau, lừa trên gạt dưới còn hắn xoay bọn họ như chong chóng

Nàng cảm thấy lạnh toát từ gan bàn chân đến đáy lòng

– Sao... hình như Lí Hữu Hợp còn đáng sợ hơn đám quan tham kia?

– Đúng thế!

Xét về cá nhân, Tề Tranh tuy hận Lí Hữu Hợp nhưng cũng có mấy phần nể hắn. Ít ra người này đã giải quyết được nội loạn 10 năm của nước Tề, hơn nữa không có lòng riêng muốn soán ngôi.

Nhưng với dân chúng mà nói, người này so với mãnh thú còn đáng sợ hơn. Hắn không cho người khác phản đối mình, vô lý, làm việc vô cùng thủ đoạn, đẩy cả đất nước vào địa ngục

– Thiếp biết rồi

Trữ Tiểu Mộng nặng nề nói:

– Thiếp sẽ giải thích với sư muội, Lí Hữu Hợp không thể giữ lại

Khóe môi hắn cong cong. Sớm đã biết Tề Hạo mềm lòng, sẽ bắt Tần Khả Tâm cầu tình với Tiểu Mộng, đáng tiếc Lí Hữu Hợp bị hắn bức đến nước này, cho dù hắn buông tay thì Lí Hữu Hợp chỉ sợ cũng không từ bỏ.

– Phiền nàng

– Thiếp làm chuyện mình thích, sao có thể coi là phiền?

Hơn nữa còn có ích với hắn, nàng rất vui

– Tiểu Mộng...

Nàng thật chân tình, khiến hắn say mê, tay hắn không nhận được vuốt ve eo nàng...

– Ai da...

Nàng nắm tay hắn:

– Làm cái gì, còn chưa nói xong

Hắn xoa mu bàn tay đỏ ửng kia, vô cùng tửu thân:

– Nàng cũng không nói rõ, sao ta biết

22. Chương 22

Thứ sáu ngày 13 =)) Đừng ai đại đột để tui phát hiện là post truyện k xin phép là đốt nhà y như thứ sáu ngày 13 tháng 1 đầu năm nay nhá:))

Giờ hần như kẻ sắp chết khát, trước mặt là thùng nước trong mà không thể uống, thật đáng thương

– Thiếp đang định nói

Nàng tức giận lườm hần rồi kéo tay hần, vận công giúp hần đỡ đau, tiêu sưng

Hần thỏa mãn hừ nhẹ. Rốt cuộc nàng vẫn thương hần, tốt lắm tốt lắm.

– Đại sư huynh viết thư nói bên ngoài Bàn Long Quan, quân đội nước Dịch đang tụ tập, chỉ e có biến, nhắc chàng để ý. Nàng vừa xoa tay hần vừa nói

– Chỉ là tụ tập, không gây sự?

– Chỉ tụ tập

Khuôn mặt tuấn tú của hần đột nhiên trầm xuống, giống như gió thổi trước cơn dông bão

– Sao thế? Nàng lo lắng hỏi

– Ta sớm đoán được nước Tề nội loạn thì nước Dịch sẽ thừa dịp chen chân, cũng đã chuẩn bị cho bọn họ rồi. Nhưng bọn họ lại vậy không đánh, vậy chỉ có một khả năng – trong nước có kẻ thông đồng với địch, bảo nước Dịch chuẩn bị trước, đợi thời cơ chín muồi thì sẽ mở cửa quan

Rắp tâm thật ngoan độc, đám loạn thần tặc tử đáng ghét. Đôi mắt đẹp của Trữ Tiểu Mộng đầy sát khí:

– Có thể tìm ra kẻ đứng sau giật dây không?

Hần cúi đầu, trầm ngâm không nói.

– Có khó khăn?

– Cũng không hẳn là khó. Nếu ta đoán không nhầm, người thông đồng với địch là Lí Hữu Hợp. Ta có thể điều động nội ứng điều tra, nhưng là... Cứ thế này, đám nội ứng sẽ bị lộ thân phận. Ta vốn định giữ bọn họ ở đó, đợi sau khi đám quân đó bại thì tiếp thu thế lực đó. Nhưng giờ... sợ là đành phải như vậy...

– Vậy thiếp đi tra!

– Nàng? Hần lắc đầu quầy quậy: – Không được, rất nguy hiểm.

– Thiếp chỉ có một mình, không liên lụy đến ai, với lại đám thủ hạ của Lí Hữu Hợp và Chu Bằng cũng chẳng ai đáng ngại cả

– Ta biết nàng võ công cao cường nhưng Lí Hữu Hợp cũng nuôi một đám tử sĩ, dù không giỏi nhưng đông, mấy trăm người đồng loạt bao vây rất nguy hiểm. Nên chuyện này nhất quyết ta không đồng ý

– A!

Nhưng nàng đã hạ quyết định! Không cần nhiều lời nữa, thân mình mềm mại nghiêng về phía hần, bàn tay mảnh khảnh nhẹ sờ đai lưng hần

– A? Nàng làm gì? Đổi lại là hần ngây người

– Nói xong chuyện chính sự, nên bàn tư tình chứ!

Nàng là nữ nhân thông minh, chỉ cần thấy hần khiêu khích nàng một lần nàng cũng có thể ứng dụng trên người hần, nhìn bầu vể gáo

– Này này...

Hần phát hiện tay nàng mò vào vạt áo hần, động tác y hệt động tác của hần

– Tiểu Mộng...

Nàng nghiêng người, hôn lên môi hắn

Dù hắn có muôn vàn lời muốn nói nhưng trong lúc này đã bị lửa tình cháy sạch, không còn một mảnh

Hắn kìm lòng không đầu mà vươn tay ôm eo nàng, hai người lăn vào trong giường

– Ừm...

Người hắn như có lửa, chỉ cần da thịt hắn chạm đến nàng thì người nàng nóng đến run rẩy

Khi tay hắn luồn vào tiết cổ thì nàng khẽ rên lên tiếng rên ngọt ngào

Nóng quá, rất ngứa, rất khó chịu mà lại thật thoải mái... Nàng cảm thấy mình như bị cắn xé, biến thành từng mảnh nhỏ

– Tề Tranh, Tề Tranh... Vì sao nàng lại kì quái như vậy?

– Ta ở đây

Hắn ôm nàng, xoay người để cho nàng ngồi lên trên hắn:

– Đừng sợ, ta sẽ không làm nàng bị thương tổn

Nàng gật đầu lại lắc đầu, một giọt nước mắt đọng nơi khóe mắt

Nàng biết hắn trân trọng nàng, cho tới bây giờ nàng chưa từng sợ hắn nhưng không hiểu vì sao khi cùng hắn kề bên, ngực như có cái gì đó đè ép khiến nàng muốn nổ tung

Nàng muốn cùng hắn vượt qua cảnh khốn quẫn này nhưng nên nói thế nào đây

– A...

Nàng lắc đầu, tóc đen bay phất phơ. Hắn như hiểu ý nàng, một bàn tay chạy dọc theo sống lưng mềm mại, ngón tay hắn có vết thương vừa kết vảy cọ qua khiến nàng vừa đau vừa ngứa...

– Nàng thật đẹp

Khuôn mặt ửng hồng vẫn mang theo sự tươi mát như u lan, rực rỡ lại ngây thơ, khiến hắn không thể không say

Nàng thở hổn hển, đã không còn sức nói chuyện

Hắn bỗng nhiên dùng sức, lại đặt nàng dưới thân, hai người hợp nhất

Nàng hoảng hốt kêu lên, hai chân thon dài theo bản năng quăn chặt thắt lưng hắn

– Ừm...

Một cảm giác khoái hoạt đang lên trong người hắn

Sau đó, ánh mắt hắn không nhìn thấy cảnh vật trước mắt mà chỉ thấy một mảnh màu như cầu vồng

– Tiểu Mộng...

Tề Tranh bừng tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, dư vị của tình dục để lại khiến hắn vừa thấy thiếu thiếu mà lại vô cùng thỏa mãn.

Hắn lập tức nhớ đến người âu yếm bên gối, ánh mắt chưa mở, hai tay đã mò khắp giường, muốn tìm đến nguồn nước hạnh phúc đó

Nhưng...

Hai tay hắn sờ tới sờ lui cũng không thấy

– Tiểu Mộng!

Không thể tiếp tục chìm đắm trong khoái hoạt, hắn mở bừng mắt, ngồi bật dậy

Nàng không có ở đây! Trong lòng hắn nổi lên ý nghĩ không tốt

– Tiểu Mộng!

Hắn nhảy xuống giường đã thấy có một tờ giấy bị cắm trên trướng, bên trên viết: “Thiếp đi tìm manh mối!”

Hắn kéo tờ giấy xuống, xé nát:

– Chẳng phải ta bảo nàng đừng đi sao?

Chết tiệt, vì sao nàng không chịu nghe lời

Hắn tức giận đến trán nổi gân xanh nhưng trong lòng cũng hiểu, nếu chịu ngoan ngoãn nghe lời, ở nhà làm giúp chồng dạy con thì đã không phải là Trữ Tiểu Mộng.

Hiện tại làm sao bây giờ? Hắn phiền não day thái dương.

Phát động nội ứng giúp Trữ Tiểu Mộng tìm ra manh mối?

Không được. Đúng như Trữ Tiểu Mộng nói, nàng võ công cao cường, lẻ loi một mình có thể vào đầm rồng hang hổ nhưng nếu tìm người giúp nàng chỉ sợ lại thành liên lụy đến nàng

Nhưng bất kể nàng thế nào, Lí Hữu Hợp và Chu Bằng có lẽ thực sự hồ đồ nhưng có thể đứng vững trong triều hơn mười năm thì cũng phải có chút đầu óc. Trữ Tiểu Mộng tùy tiện đi thám thính tin tức sẽ dễ để lại dấu vết. Vạn nhất bị phát hiện thì đúng là một trận chiến sinh tử

Hắn sẽ giúp nàng thu hút sự chú ý của Lí Hữu Hợp và Chu Bằng để nàng dễ bề hành động. Linh quang chợt lóe, hắn mặc áo giáp, đi ra ngoài, cao giọng hô:

– Nhạc Minh Phong

– Có mặt tướng. Một bóng người bay nhanh đến

– Nổi trống trận, triệu tập tướng lĩnh nghị sự

– Tuân mệnh. Nhạc Minh Phong xoay người rời đi

Không bao lâu, tiếng trống thùng thùng vang lên ở đại doanh, tiếng bước chân ồn ào truyền đến

Mới chỉ một khắc, năm đại binh đoàn, mười vị thiên tướng, hai mươi tham tướng tập hợp

Tề Tranh ngồi trên bàn, nhìn mọi người

– Hôm nay triệu mọi người đến chỉ muốn tuyên bố một sự kiện, từ nay về sau, chúng ta phải chủ động khiêu chiến với Chu Bằng

Hắn muốn dùng những trận đánh lớn để thay đổi sự chú ý của Lí Hữu Hợp và Chu Bằng để bọn họ không để ý đến việc Trữ Tiểu Mộng âm thầm dò la

Nhất thời, ba mươi danh tiếng đều giật mình

Từ khi khai chiến đến nay, ngoài trận ác đấu đầu tiên ở ngoài hoàng cung, Tề Tranh luôn hạn chế hành động, không cho bọn họ khiêu khích đại quân của Chu Bằng nhiều, sao hôm nay đột nhiên thay đổi?

Nhưng sau đó, tất cả bọn họ đều điên cuồng hoan hô. Từ lúc Tề Tranh tìm bọn họ, thuyết phục bọn họ, thề nguyện trung thành đã được 6,7 năm. Bọn họ luôn ra sức tập luyện, ý niệm hiếu chiến, khát máu đã sớm hòa vào máu thịt

Bọn họ vẫn luôn muốn được đánh một trận cho thỏa thích nhưng Tề Tranh luôn nói bọn họ chỉ là cường binh chưa từng qua chinh chiến, sự tinh nhuệ cũng không đủ

Quả thật lần đầu xung phong liều chết, cảm giác hai tay nhiễm máu thật đáng sợ nhưng bọn họ cũng nhanh chóng vượt qua. Bọn họ đã đủ tự tin cũng đã đủ mạnh mẽ, chỉ chờ một trận chiến lớn để chứng tỏ bản thân

Giờ, cuối cùng Tề Tranh đã cho cơ hội, bọn họ còn không biết tranh thủ?

– Mặt tướng lĩnh mệnh! Một đám hán tử cười vui lao ra ngoài

– Ai!

Trong doanh trường trống rỗng chỉ còn lại Tề Tranh, ngồi sau bàn khê thở dài:

- Tiểu Mộng, có thể làm vì nàng ta đã làm, nàng phải bảo trọng đó
- Thiếp sớm biết chàng sẽ hiểu thiếp

Một giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, như ngọc leng keng truyền vào tai Tề Tranh.

- Yên tâm đi! Thiếp sẽ bình an mang tin tức về cho chàng
- Tiểu Mộng!

Nữ nhân này dám đặt bẫy hấn:

- Nàng quay về cho ta

Nhưng trong soái trường chẳng có lấy một bóng người, một tiếng nói

- Nữ nhân không nên để luyện võ!
- Tức chết hấn mất!

23. Chương 23

- Ta đã quá coi thường Lí Hữu Hợp và Chu Bằng rồi

Thân mình Trữ Tiểu Mộng như trận sương khói lướt qua quân doanh của phản quân

Nàng vẫn nghĩ võ công mình cao cường nên không để ý đến đám quân sĩ bình thường. Nhưng trên thực tế, đám quân sĩ này trải qua huấn luyện nghiêm khắc, rất đoàn kết nên có uy lực nhất định

Trông doanh trại của phản quân đơn sơ, dựng có vẻ qua loa nhưng có phòng bị bí mật, đánh úp rất hiệu quả

Bởi vì các doanh trường không có sự liên kết, lại gần đến độ có thể nhìn thấy lên nhau nên dù nàng có thể một hơi giết sạch người trong một doanh trường thì cũng nhất định để lộ thân phận

Làm hỏa công để địch hỗn loạn? Khoảng cách xa của các doanh trường cũng đủ để khổng chế đến mức nhỏ nhất, nếu nàng manh động thì sẽ lộ thân phận

Điều duy nhất nàng có thể làm là nhẫn nại, trốn trong doanh trường, đợi bọn phản quốc lộ dấu vết để tìm ra chứng cứ. Nhưng như vậy cũng rất khó, Lí Hữu Hợp làm thừa tướng nhiều năm, môn hạ rất đông, cũng có đến ngàn tử sĩ, bọn họ luôn đề phòng có người bí mật đánh úp.

Trữ Tiểu Mộng có thể tùy tay giết chết mười cao thủ nhị lưu, còn 100... nàng có thể đánh thắng nhưng chắc chắn sẽ gây động.

- Quả nhiên gián điệp chẳng dễ làm chút nào

Cho nên giờ nàng rất buồn bực, ngày nào cũng trốn đông trốn tây, ăn không ngon, ngủ không yên thì cũng thôi nhưng ghét nhất là không gặp được Tề Tranh. Ẩn thân ở một bên, nàng để ý đến mấy quân sĩ đang đi lại, vừa thở dài nhìn bánh bao trong tay

- Đều làm từ bột mì, sao qua tay Tề Tranh thì ngon lành mà thức ăn ở đây...

Bánh bao này cứng đến độ có thể đem làm ám khí, người bị đánh chắc chắn đầu rơi máu chảy. Mà trong lúc tìm kẻ phản quốc, ba bữa của nàng đều dùng loại thức ăn cho lợn này để no bụng...

- Phi phi, tự nói mình ăn đồ của lợn thì chẳng phải ta biến thành lợn?

Ai. Nhưng những thứ này thật sự rất khó nuốt

Nàng cũng từng nghĩ, có phải là đầu bếp ở đây lười, cho binh lính ăn đồ ăn kém nên cũng thử ăn vụng đồ của Lí Hữu Hợp và Chu Bằng, món ăn thịnh soạn còn có cả rượu nhưng đáng tiếc đều rất khó ăn.

– Nếu để đám binh lính này ăn thử quân lương do Tề Tranh tử mĩ nghiên cứu có lẽ chẳng cần đánh bọn họ sẽ tự động đầu hàng, xin gia nhập quân đội của hần

Đột nhiên trong lòng nàng nảy lên ý nghĩ quái lạ đó

Hí!!!!!!!

Đột nhiên một con ngựa nhảy về phía Trữ Tiểu Mộng đang trốn

Tim Trữ Tiểu Mộng nhảy dựng, vận công, như tia chớp trốn vào kho vũ khí

– Con ngựa chết tiệt

Nơi này không chỉ đồ khó ăn mà súc vật cũng thật đáng ghét

Vẫn là bên Tề Tranh tốt hơn, hơn vạn chiến mã, nàng thích sờ thì sờ thích cười thì cười, có khi nào phát tác

Thật nhớ Tề Tranh, không hiểu giờ hần đang làm gì?

Mấy ngày gần đây, chiến sự càng lúc càng kịch liệt, nàng ở đây đều thấy một ngày có đến mấy ngàn binh sĩ tử vong, chỉ mong hần được bình an vô sự

Nói đến chuyện này, nàng lại muốn khen Tề Tranh đã dự kiến trước, thành lập đội đại phu chuyên phục vụ quân đội, đảm bảo mỗi lần đánh nhau xong, mỗi người bị thương đều được chăm sóc cẩn thận nhất

Không như quân đội của Chu Bằng, hai mươi vạn binh mà chỉ có hơn ba mươi đại phu, chỉ chuyên trị những vết thương lớn, còn những xây xát nhỏ thì đều để đám binh sĩ tự băng bó qua loa. Nhưng thực tế rất nhiều binh sẽ chết lại vì những vết thương nhỏ đó. Bị nhiễm trùng, sưng mủ, phát sốt, hôn mê rồi qua đời

Thật kì lạ, Chu Bằng cả đời đánh trận, sao lại không chú ý đến vấn đề này?

Quả nhiên, trời sinh ngu ngốc.

– Đây là lần đầu tiên Tề Tranh đem quân tác chiến mà cái gì hần cũng nghĩ chu đáo

Hần thật thông minh, nàng cũng rất bội phục hần, vì thế càng thêm nhớ nhung hần

– Lũ phản tặc đáng ghét, có bản lĩnh thông đồng với địch còn che dấu làm gì? Quang minh chính đại đi

Hại nàng tìm chứng cứ vất vả như vậy, thật vô lương tâm

– Đợi tìm được...

Nàng đang lăm bằm thì đột nhiên bị tiếng bước chân truyền đến làm bừng tỉnh, khinh công lại động, vừa định tìm chỗ khác trốn lại nghe thấy có người tới nói chuyện

– Các người có biết không, đại tướng quân và tướng gia lại cãi nhau

– Tối hôm qua, ở ngoài soái trường, có ai mà không biết? Tướng gia uy hiếp đại tướng quân, nói dám nhắc đến chuyện lui binh thì đừng trách hần độc ác. Đại tướng quân đáp trả: không lui binh thì rõ là làm phản rồi còn gì

Trữ Tiểu Mộng nắm chặt tay. Nếu Chu Bằng thực sự chính miệng nói tạo phản thì người thông đồng với địch tám phần là hần

Sau đó, lại có tiếng truyền đến

– Để ta nói, trận đánh này thật sự quá kì lạ, chỉ vì một nữ nhân? Nàng ta mọc thêm ba tay tám chân sao? Lại có thể biến nước Tề thành thể này nên mới phải hao binh tổn tướng để đánh nàng?

– Người là đồ chẳng biết gì, không đọc lịch văn tướng gia tuyên bố sao? Yêu nữ mê hoặc thánh thượng, khiến dân chúng thiên hạ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, lúc này mới cử nghĩa binh để diệt yêu nữ

– Ta không biết là hơn năm nay cuộc sống không tốt đâu đấy! Ngược lại, Hoàng thượng thông thương, cậu em vợ ta cùng người kết phường mở một cửa hàng, cuộc sống dễ chịu lắm

– Ta cũng cho rằng rất tốt, quân lương thoải mái, còn thường được thưởng, nếu là một năm trước thì đừng có mơ

– Cho nên lão tử tán thành đại tướng quân, lui binh

– Đừng có lên tiếng, những lời này người có thể nói sao? Đừng quên, trước trận, Chu tham tướng reo hò muốn lui binh bị chết như thế nào? Tướng gia đã hạ lệnh, phàm ai nói lui binh đều bị giết không tha.

Nháy mắt, không khí yên lặng

Trữ Tiểu Mộng dù sao cũng phải lấy được tin tức, thân hình hơi động, đang tính rời khỏi kho vũ khí, định đến soái trưởng có lẽ có thể tìm được chứng cứ Chu Bằng thông đồng với địch

Nàng tùy tay vớt bánh bao đi nhưng

Thùng! Một tiếng trầm vang lên. Hình như ném phải cái gì, mùi gay mũi bốc lên

Nàng hít hít mũi, đi theo hướng có mùi lạ, nhìn thấy một cái thùng bị đổ, đang chảy ra chất lỏng gì đó màu đậm. Nàng sờ thử, nhìn ngón tay:

– Đây chẳng phải là dầu đen của nước Địch sao?

Cái này bình thường là vô dụng, đốt đèn cũng sợ thối nhưng lại là vũ khí lợi hại trong chiến tranh. Đổ dầu đen rồi châm lửa, nước cũng không dập được, đất cũng không chặn, vô cùng khủng bố

Trong kho vũ khí của Chu Bằng có đồ của nước Địch? Xem ra khả năng hán thông đồng với địch càng lúc càng cao

24. Chương 24

Nửa đêm canh ba, Tề Tranh bởi vì lo lắng cho Trữ Tiểu Mộng, ngủ không ngon, đang trong giấc mơ thì đột nhiên một cú đá lớn đẩy hắn xuống giường

Trong lúc hốt hoảng, hắn không nghĩ được gì, lăn một vòng, sờ soạng cầm chiếc gậy bên giường, tỉnh phản kích. Bỗng dưng, một mùi hương quen thuộc xông tới

Hắn định thần, ngưng mắt nhìn lại, bên kia giường là nữ tử áo đen, vóc người yêu kiều, đó chẳng phải Trữ Tiểu Mộng hắn thương nhớ thì là ai?

– Tiểu Mộng!

Hắn vô cùng vui vẻ chạy đến

Nàng ngơ ngác nhìn tay mình rồi lại nhìn hắn

– Thiếp không dùng lực

Thật vậy, nàng chỉ muốn lay hắn tỉnh, vì sao hắn lại lăn xuống giường, nàng hoàn toàn không biết

– Ta biết. Không phải nàng đẩy, mỗi đêm ta đều ngã xuống giường mấy lần

Ôm nàng, ngửi mái tóc thơm của nàng, trái tim hắn thật sự thỏa mãn

– À, thì ra chàng ngủ quá nghịch ngợm, không liên quan đến thiếp

– Nàng... ta...

Đồ vô lương tâm, nếu không vì nhớ nhung nàng, hắn sẽ trần trọc cả đêm mà mất ngủ sao?

Phát hiện người hắn đang run lên, nàng khẽ rùng mình. Khi này... hình như nàng lại không nể mặt hắn, vậy hình như không tốt. Tuy rằng hắn luôn nói nàng là chính mình là được rồi, không cần học tam tông tứ đức, làm nữ nhân đơn thuần, ôn nhu. Nhưng nói thế nào hắn cũng là một đại nam nhân, nhất định cũng có sĩ diện, nàng vẫn nên để ý một chút đến cảm nhận của hắn. Hai tay hơi dùng sức ôm chặt hắn, một câu “rất nhớ chàng” mới đến môi lại bất ngờ bị nuốt xuống, bật ra là câu:

– Thiếp đói bụng

Nàng thật sự muốn tự tát mình một cái. Tuy rằng đó là sự thật nhưng xa cách mấy ngày, nàng hẳn nên nói mấy lời ôn tồn với hắn mới đúng, sao lại nói những lời mất vui như vậy

– Tiểu Mộng... hẳn thật bất đắc dĩ

– Xin lỗi. Giọng nàng nhỏ như muỗi kêu

– Ha ha ha

Đột nhiên, hắn ngửa đầu phá lên cười. Bởi vì hắn nghe tiếng bụng nàng kêu ọc ọc. Thật rõ ràng, xa cách mấy ngày này, không chỉ hắn khó chịu mà nàng cũng chẳng hơn gì.

– Đi thôi!

Hắn nắm tay nàng, đi đến bên bếp:

– Ta làm đồ ăn khuya cho nàng

– Ừm

Mặt nàng đỏ bừng, thực sự không có cách nào với cái bụng đang biểu tình vì đói. Hắn lấy bột mì, trứng gà trộn lại, bắt đầu làm bánh cho nàng. Nàng ngồi thấy mùi thức ăn, mắt sáng bừng lên, hắn nhìn vậy vừa đau lòng lại vừa buồn cười

– Mấy ngày nay khổ cho nàng quá. Hắn làm cũng nhanh tay hơn

– Đầu bếp bên kia đúng là ngu ngốc, làm đồ ăn đến lợn cũng không ăn nổi.

Nàng bĩu môi

– Chút nữa chàng làm cho thiếp chút lương khô, thiếp mang qua, vừa tìm chút cứ vừa ăn

– Nàng còn muốn đi?

– Thiếp đã tìm được manh mối, sao có thể bỏ giữa chừng

Nhìn hắn vừa làm xong một chiếc bánh, không kịp chờ hắn mang đến nàng đã vươn tay, chiếc bánh bay đến trước mặt, mùi hương thơm phức khiến nàng thèm nhỏ dãi:

– Ừm, đúng là chàng làm là ngon nhất

Hắn há hốc mồm, thì ta cảnh giới cao nhất của võ học – lấy đồ vật cách xa có thể dùng như vậy

– Ăn từ từ

Hắn lấy một mảnh gói, vén lớp tro ra, một mùi hương thơm phức bay ra. Canh này ngày nào hắn cũng hầm, chỉ chờ nàng về là có thể ăn:

– Uống canh đi, đừng để nguội

– A...A... A

Canh gà nhân sâm! Mùi hương thuần mỹ, kì dị là nước canh gà trong suốt không chút vẩn mỡ, vô cùng ngon miệng, thật là lợi hại.

Nhìn nàng ăn lang thôn hổ yết, hắn nhin không được trêu đùa:

– Đêm nay nàng về không phải là đói quá, về tìm đồ ăn chứ?

Nàng cũng thành thực, khoái hoạt nuốt chửng:

– Một nửa thôi. Thứ nhất, ta tìm được trong kho vũ khí bên đó dầu đen của nước Địch. Nó có đặc điểm gì thiếp không nói chàng cũng biết. Thiếp về nhắc chàng cẩn thận. Thứ hai...

Nàng thở dài thật dài:

– Thiếp không ăn nổi đồ ăn bên đó

– Không phải ta nên kiêu ngạo một chút chứ, dùng mấy bữa ăn đã tán đổ cao thủ tuyệt đỉnh?

Hắn làm bánh đầy bàn cho nàng rồi mới dừng tay

– Nhiều nữa đi

Nàng vừa ăn vừa nói. Hắn nhìn bàn đầy bánh lại nhìn nàng:

– Tiểu Mộng. Ăn nhiều quá cũng không tốt cho sức khỏe

– Thiếp muốn mang qua đó ăn

Cách nói này thật có vấn đề, giống như rời khỏi đồ ăn của hắn, nàng sống không nổi. Nhưng sự thực như vậy nàng cũng chẳng biết làm thế nào

– Tiểu Mộng. Nghe ta nói, đã có manh mối, chúng ta cẩn thận phòng bị là được, đừng mạo hiểm nữa

Hắn đi đến, ngồi bên cạnh nàng.

Nàng lườm hắn một cái:

– Chàng có biết manh mối chỉ về phía ai không?

Vừa nghĩ đến thân phận của kẻ thông đồng với địch lưng nàng lạnh toát. Dựa vào quyền cao chức trọng của người đó, chỉ sợ nước Tề sắp bị bán. Nếu nàng không thể tìm ra những manh mối chính xác lật ngược thế cờ thì chỉ sợ mất nước họa không xa.

– Trong kho vũ khí có đầu đen, thân phận của kẻ thông đồng với địch rất rõ ràng, không phải Lí Hữu Hợp, đó là Chu Bằng.

Nàng lắp bắp kinh hãi, nhưng nghĩ lại, nếu điều này hắn cũng không nghĩ được thì sao có thể thống lĩnh đại quân, chinh chiến thiên hạ.

– Là Chu Bằng. Hắn ở Bàn Long quan nhiều năm như vậy, còn từng một đường đánh vào đô thành nước Địch, không thể ngờ được đến khi già lại không giữ được khí tiết như vậy. Chàng biết không, khi biết điều này, thiếp...

Ánh mắt nàng hơi ảm đạm. Nàng buông chiếc bánh, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch, là phẫn nộ, là sợ hãi, cũng là thương tâm. Hắn vươn tay, nắm bả vai nàng rồi kéo nàng vào lòng:

– Nàng sợ Chu Bằng lợi dụng chức vụ trấn quan để cho quân nước Địch xâm nhập nước ta, cũng có thể, Bàn Long quan đổi chủ, nội trong mấy ngày nữa, quân đội nước Địch sẽ tiến vào kinh thành

Trong lòng nàng mê mang, trống rỗng, cảm giác phức tạp nói không nên lời

Nếu đổi làm trước kia, nàng một lòng hướng về võ học, triều đại thay đổi, nàng sẽ có lòng thương hại với dân chúng chịu cảnh binh đao lầm lạc, gặp chuyện bất bình cũng sẽ rút dao tương trợ. Nhưng nàng sẽ chẳng để ý đến ngôi hoàng đế kia do ai ngồi. Chỉ cần người đăng cơ là minh quân, có thể làm dân chúng ăn no mặc ấm thì ai làm hoàng đế có gì đáng phân biệt?

Nàng thừa nhận, nàng không phải là người yêu nước

25. Chương 25

Nhưng nàng yêu Tề Tranh, hắn có huyết thống hoàng thất, nếu không vì nội loạn 20 năm trước giờ hắn đã là thái tử hoặc là hoàng đế, cho dù hắn vô số lần nói mình không có hứng với ngôi vua nhưng giang sơn này cũng là do tổ tiên hắn giành được, hắn có trách nhiệm bảo vệ nó. Mà hắn còn muốn nhất thống thiên hạ, mở ra thời thịnh thế. Nếu nước Địch gây nguy cấp, gần nhất quyết sẽ không bỏ trốn, chắc chắn là chiến đấu đến chết cũng không lùi bước

Mà nàng... nàng có thể đứng ngoài nhìn mọi việc, chỉ có hắn là nàng không thể dứt bỏ. Nếu không thể dứt bỏ thì vĩnh viễn bên nhau đi. Sống cùng hạnh phúc, chết cùng nắm tay. Bất luận là trên đời hay trên đường đến tuổi vàng, bên cạnh nàng nhất định phải có hắn

- Tin tưởng ta, tình huống đó sẽ không xảy ra đâu. Hấn hôn hai má nàng, nhẹ giọng an ủi nàng.
- Tề Tranh, tự tin là tốt, nhưng thái quá sẽ là cuồng vọng
- Nàng rất lo lắng, cho nên nhìn thấy thái độ của hấn thì nổi cơn tức:
- Cho dù thiếp có quyết tâm cùng chàng vượt qua sóng gió nhưng thiếp không muốn chết, hi vọng chàng trầm ổn chút đi
- Nàng thật sự đang cố hết sức dằn kích ta đó!
- Tin hấn thêm chút nữa sẽ chết sao? Thật là
- Chúng ta đánh cuộc nhé! Ta dám lấy tính mạng của mình cam đoan với nàng, thông đồng với địch không phải là Chu Bằng (chả hiểu gì luôn). Nếu ta thắng, mỗi ngày nàng phải nói một câu “Thiếp yêu chàng” với ta trong một năm
- Không nói. Mỗi ngày thiếp viết một lần, viết cả năm
- Ngủ giấc, câu buồn nôn này sao nàng nói ra được.
- Hấn phì cười. Nàng thực sự hành động nhiệt tình nhưng nói năng lại rụt rè, thật sự đáng yêu
- Được. Viết cũng được. Ta sẽ giữ những tờ giấy đó lại, đóng thành sách, truyền cho con cháu đời sau
- Nàng lườm hấn:
- Chàng chắc mình sẽ thắng sao?
- Làm ơn, người đi điều tra tin tức là nàng, phát hiện manh mối cũng là nàng, nàng đoán chuẩn hơn hấn nhiều.
- Nếu ta thua thì sẽ nấu cơm cả đời cho nàng
- Chàng không thắng cũng vẫn phải nấu cơm cho ta. Loại đánh bạc vô duyên này nàng không chấp nhận
- Hấn liếm lỗ tai nàng, nhỏ giọng, cực kỳ ái muội nói:
- Mỗi ngày nói “ta yêu nàng” một lần, nói cả đời?
- Mặt nàng thoáng chốc đỏ bừng, giống hoa đào mùa xuân, phấn khích rục rờ.
- Ừm. Nàng khề lên tiếng
- Hấn buồn cười đến đau bụng. Tiểu nữ nhân đáng yêu này. Tâm tình mình không nói nên lời nhưng lại thích nghe người ta nói, mỗi lần nghe lại một lần xấu hổ, đây là tính cách gì? Nhưng hấn rất thích, rất thích.....
- Mặc kệ thiếp thắng hay thua, ba chữ đó thiếp cho phép chàng nói cả đời?
- Không chỉ mặt nàng đỏ mà lỗ tai cũng đỏ, người cũng nóng lên. Sau đó, hấn phát hiện đôi tay linh hoạt nhỏ bé đang tháo thắt lưng hấn. Hấn biết, nàng động tình.
- Tiểu Mộng, nàng kéo thắt lưng của ta làm gì? Hấn cố ý trêu chọc nàng.
- Nó rất vướng. Giọng nàng rất mất kiên nhẫn.
- Hấn cười:
- Có muốn ta dạy nàng cách tháo không?
- Không cần
- Tay nàng hơi dùng sức, thắt lưng hấn bị đứt làm đôi rồi rơi xuống. Hấn hô hoảng:
- Tiểu Mộng, đây là lụa ngự dụng, đắt lắm
- Vậy sau này chàng đừng thắt đai lưng nữa.
- Bởi vì nàng vĩnh viễn không đủ kiên nhẫn cởi nó, làm đứt là nhanh nhất

Câu này đáng lẽ phải là hần nói với nàng mới đúng, sao giờ vị trí của bọn họ đảo điên như vậy?

– Chờ đã, Tiểu Mộng.

Thấy nàng vừa định véo vạt áo hần, hần vội ngăn cản:

– Chúng ta về soái trưởng đã, ta tự cởi

Nếu sau này mỗi lần bọn họ ân ái đều tổn thất một bộ quần áo thì quá tốn kém, không thể được.

– Ừm. Nàng nói

Sau đó, hần phát hiện mình đang bay trên không, tốc độ rất nhanh, nhanh như hần đang bị người đẩy từ lầu cao xuống, đầu óc hần căn bản không thể phản ứng, sau đó, hần đã ở trong soái trưởng. Hần ôm bụng, hơi buồn nôn. Thì ra làm cái gì nhanh thì sẽ khiến người bị choáng váng. Hần đột nhiên rất bội phục nàng

– Vì sao nàng bay nhanh như vậy mà không choáng váng?

– Người có kinh nghiệm lúc thi triển kinh nghiệm thì bị choáng váng sao? Ít nhất nàng chưa từng nghe nói đến.

Được rồi, sâu mùa hè không thể biết bằng lạnh mùa đông, hần chính là con sâu đó, vô công không đến hàng siêu cao thủ như nàng, vĩnh viễn không biết được cảm thụ của nàng.

– Chàng có định cởi quần áo không?

Hần hơi sững sốt. Có nữ nhân nào thúc giục nam nhân thoát y không? Nàng rốt cuộc là quá thận trọng hay quá phóng khoáng. Nhưng mặc kệ là thế nào, hần đều rất thích.

– Tiểu Mộng.

Hần thở dài mấy hơi, bình ổn cơn choáng váng:

– Nàng cũng biết đó, nhìn ta thoát y là phải trả giá lớn?

– Cái gì?

Sắc mặt nàng không tốt, cảm giác hần đang muốn nàng, sao phải phiền như vậy.

– Ta tự cởi cũng được nhưng nàng phải hôn ta, cởi hết thì nàng phải hôn hết người ta, một tác cũng không được bỏ sót

Nàng theo trực giác gật đầu, không để ý chạm bẫy hần giăng, Cho dù có nàng cũng không để ý, dù sao lần trước nàng cũng đã làm, thêm một lần cũng chẳng sao

– Vậy ta bắt đầu nhé!

Hần nhướn mày, cười vô cùng tà mị:

– Nàng nên mở to mắt mà nhìn, đừng có bỏ sót

– Được!

Hần cố ý không nói “Kiện”.

Kết quả – Tề Tranh là đồ trứng thối, hần dám tháo kim quan cài tóc trước. Trừ Tiểu Mộng trừng mắt, tức giận đến hai mắt bốc hỏa. Tóc hần xỏa ra, tóc đen càng khiến khuôn mặt như ngọc, tuần mỹ vô cùng. Lửa giận trong lòng nàng bỗng dưng biến mất, chỉ có dục hỏa cháy bừng bừng

– Tiểu Mộng.

Hần nhắm mắt với nàng, chỉ vào má. Nàng hiểu ý, miệng khô lưỡi khô, nhẹ nhàng bước đến bên hần, chậm rãi hôn lên má hần. Nàng giương mắt, có thể nhìn thấy cả những sợi lông tơ nhỏ trên mặt hần, còn cổ đôi mắt đầy tình yêu dịu dàng. Tim nàng đập càng lúc càng nhanh, mỗi lần thở dốc đều như có lửa

– Tiếp nhé!

Hần cởi áo ngoài, quần áo bên trong trắng như tuyết hiện ra. Cũng không biết là cố ý hay bất cẩn mà ngón tay khẽ kéo lên quần áo bên trong, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu đồng. Sự phụ của nàng không chỉ vô nghệ

cao siêu mà tử vi, y thuật cái gì cũng giỏi. Nàng theo học võ công nhưng cũng có am hiểu chút ít về y thuật, với thân thể nam nhân nàng không lạ nhưng Tề Tranh thì hoàn toàn bất đồng. Bất kể là sư phụ nuôi nàng khôn lớn hay các sư huynh cùng nàng lớn lên, thân thể bọn họ trong mắt nàng chỉ là một khối thịt. Chỉ có khi nhìn Tề Tranh, nàng cảm giác hần chính là động nhất vô nhị, bảo bối vô giá. Ánh mắt nàng không rời nổi hần, đáy lòng như có tiếng gào thét, nàng muốn chạm vào hần... rất hưng phấn

Khi chiếc áo bào hoàn toàn rời khỏi thân thể hần, nàng chủ động tiến lên, hôn hần từ cổ đến xương quai xanh.

– Còn chưa hết. Giọng hần khàn khàn như có ma lực

Hần ngồi lên giường, bắt đầu thông thả cời quần, còn cả đôi tất trắng thanh khiết. Sau đó, hần chân trần, ngồi lên giường, tay chỉ vào cần cổ cười cười

– Cởi hơi mệt, nghỉ một chút

Nàng cứng lại, không biết là xấu hổ hay là tức giận hoặc là cảm giác kì lạ gì. Tóm lại, cơ thể nàng như muốn nổ tung. Vô tình, nàng bắn một đạo chỉ phong về phía hần, hần lập tức không thể động đậy

– Tiểu Mộng, thể không công bằng

Sao có thể lấy võ trấn áp người? Hần không phục! Nàng không nói lời nào, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng. Ánh mắt nhìn hần chăm chăm, trong đầu trống rỗng. Nàng đi đến bên cạnh hần rồi ngồi xuống, tay khẽ run run, sờ đến lồng ngực nàng khát vọng kia. Thân thể hần như lửa nóng khiến tim nàng đập loạn, không nhận được khe rên rỉ

Hần nhìn bộ dạng điên đảo thần hồn của nàng thì lòng ngập đầy cảm giác yêu thương.

– Tiểu Mộng, giải huyết cho ta, để ta ôm nàng đi. Giọng nói hần có hơi ảm ách.

Nàng nhìn hần đầy kì quái, đang tốt lành sao lại sầu não? Lập tức nàng vung tay giải huyết cho hần. Hần dùng sức ôm nàng, dùng sức lớn như muốn nghiền nát nàng.

– Ta yêu nàng, ngày hôm nay nhiều hơn hôm qua, mỗi ngày càng yêu, thật yêu...

– Thiếp ... cũng vậy...

Hai chữ cuối cùng nhỏ hơn muỗi kêu nhưng hần vẫn hiểu tâm ý của nàng, bởi vì hần nhìn miệng nàng là hiểu. Hần ôm nàng, hai người cùng lăn về phía giường.

26. Chương 26

Tề Tranh không muốn Trữ Tiểu Mộng lại đi làm gián điệp, dù sao cũng có nguy hiểm. Nhưng Trữ Tiểu Mộng rất kiên trì, nàng không có năng lực thống lĩnh quân đội, không thể giúp hần đánh giặc nhưng ít nhất có thể do thám tin tức quân địch cho hần, giúp hần biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Tề Tranh không khuyên được nàng, đành phải theo ý nàng, giúp nàng chuẩn bị lương khô, ít nhất giúp nàng không bị đói khi làm nhiệm vụ

– Nhớ cẩn thận, đừng quá cô gắng, vạn nhất... Hần vừa tiễn nàng ra ngoài vừa lải nhải

– Câu này chàng đã nói 186 lần rồi. Nàng thật ra nhớ rất rõ

– Ta đang lo lắng cho nàng. Nắm tay nàng, nỗi lòng thật phức tạp

Cho tới giờ, hần luôn coi nhất thống thiên hạ là giấc mộng của mình. Có lẽ từ khi hần phát hiện thân phận hoàng tử trưởng của mình, hần đã có khát vọng kế thừa giấc mơ dang dở của tiên hoàng, chinh chiến bốn phương.

Hần quả thật cũng là thống lĩnh trời sinh, tứ thư ngũ kinh, sách trị quốc hần không để mắt nhưng vừa cầm binh thư lên là hần có thể đọc suốt ba ngày đêm, si mê không kém gì Trữ Tiểu Mộng mê võ công. Từ khi bắt đầu có nhận thức, phân nửa thời gian hần đều dùng để gây dựng thế lực của mình.

Giờ, giấc mộng của hắn đã thành sự thật, làm đại tướng quân, đánh trận với Chu Bằng, liên tiếp thắng trận chứng tỏ sự cố gắng của hắn có kết quả, hắn là lúc hắn đến đắc ý nhất nhưng mỗi khi nghĩ đến Trữ Tiểu Mộng ở bên ủng hộ hắn lại không vui nổi

Nếu lý tưởng của hắn phải nhờ đến nàng mạo hiểm mà thành thì đáng sao? Một bên là tình yêu, một bên là mục tiêu sống, hắn luyến tiếc cả hai nhưng hắn không có cả hai

– Chàng không tin tưởng võ công của thiếp như vậy. Trước kia, thiếp cho rằng, chàng thích có thiếp sát cánh bên chàng, chẳng lẽ sai rồi? Nàng nhún mày

– Ta biết nàng giỏi võ nhưng... cuộc đời luôn có những chuyện bất ngờ, bảo ta không lo lắng sao được?

– Theo lời chàng nói, vậy thiếp nên đánh chàng bất tỉnh rồi giam chàng ở Vân Mộng Sơn, tránh chàng đánh nhau trên chiến trường khiến thiếp nóng lòng

– Nhưng khác nhau! Ở chiến trường ta có hàng trăm thân vệ, chúng ta giúp đỡ nhau, hơn nhiều so với nàng một mình mạo hiểm

– Vậy chàng xem lại về tiên hoàng đi rồi đến đây nói cùng thiếp.

Làm ơn đi, khắp thiên hạ ai chẳng biết tiên hoàng bị bắn lên giữa thiên binh vạn mã mà mất mạng. Người hắn cứng đờ lại, cả người phiến não đến xanh mặt

– Tề Tranh, trên đời này không có chỗ nào là hoàn toàn an toàn. Nếu chàng giữ thiếp ở chốn thâm cung thì có chắc rằng thiếp cũng không bệnh tật gì, sống hơn trăm tuổi?

Hắn bĩu môi, không cam lòng nói:

– Ít nhất an toàn hơn xâm nhập quân địch

– Vạn nhất thiếp không cẩn thận luyện công bị tẩu hỏa nhập ma?

– Phi phi phi. Lời nói linh tinh, để gió thổi đi

Hắn lườm nàng một cái. Nàng khẽ lắc đầu:

– Không biết chàng cũng mê tín như vậy

– Có gì thì nói lớn ra, thì thầm vậy ai nghe được?

Nàng lườm hắn:

– Thiếp bảo chàng sắp biến thành bà già lèm bèn rồi

– Nàng...

Ôm lấy khuôn mặt nàng, hắn hung hăng hôn:

– Hôn chết nàng

Hắn ôm nàng, thật sự không muốn buông tay. Nàng có thể cảm nhận được người hắn đang run lên, đó là sự lưu luyến vô cùng

– Yên tâm đi!

Nàng ôm lại hắn, dịu dàng nói vào tai hắn:

– Nhiều nhất 10 ngày thiếp sẽ trở về

– Không thể nào!

– Thiếp nhận được tin, quân địch ở ngoài Bàn Long quan đã tập kết rồi, chúng ta phải mau chóng chấm dứt trận chiến này để chiến đấu với quân thù

Nghĩ như vậy, biết ai là kẻ phản quốc cũng chẳng làm gì. Dù sao, Lí Hữu Hợp và Chu Bằng đều phải chết, tội gì để nàng mạo hiểm

– Tiểu Mộng, ta cảm thấy...

– Dừng ngay

Ngón tay thon ngăn môi hấn:

– Thiếp biết ý chàng, đánh trận thắng thần cùng Chu Bằng, đánh úp đối phương rồi tiến quân ra Bàn Long quan sao?

– Tiểu Mộng, nàng đúng là con sâu trong bụng ta, ta nghĩ gì nàng đều biết (=.)

– Đáng tiếc chàng không biết ý nghĩ của thiếp

Nàng ngăn bàn tay hấn đang nghịch ngợm bên hông mình.

– Quân đội của Chu Bằng cũng là con dân nước Tề, thiếp hi vọng chàng không giết chóc quá nhiều

Bởi vì lẫn lộn ở đó nên nàng cũng hiểu thật ra nhiều binh sĩ không tán thành trận nội chiến này, mọi người đều chỉ muốn đánh giặc ngoại xâm, vì sao phải đuổi tận giết tuyệt? Thật ra những điều nàng nói sao hấn không hiểu, hấn cũng mong như vậy nhưng tất cả lý trí đều không thắng nổi sự quyến luyến với nàng

– Tiểu Mộng, ta...Hấn nhắm mắt lại, thở dài: – nàng nhớ bảo trọng

– Ừm.

Sao nàng có thể bỏ hấn được? Dù chết hồn phách nàng cũng phải trở về bên hấn (Móa, dọa ma à =))

Hấn nhìn nàng, thật lâu sau thật lâu sau, mới hạ quyết tâm.

– Ta có một kế, có lẽ có thể khiến nàng mau chóng tìm được kẻ thông đồng với địch

– Kế gì

– Nàng đem chuyện trong kho vũ khí có dầu đen nói cho Chu Bằng

– Chàng chắc chắn kẻ phản quốc không phải là Chu Bằng như vậy? Nàng nghi ngờ hấn muốn thắng cuộc nàng đến điên rồi

– Nàng thử thì sẽ biết

– Được.

Dù sao nàng cũng hoàn toàn không biết gì về quân sự, chính trị, nếu hấn đã tự tin như vậy, nghe theo hấn cũng có làm sao

– Tiểu Mộng, nhớ phải...

– Bảo trọng

Nàng đã mệt rồi, còn nghe nữa thì tai mọc kén mắt. Chớp mắt, nàng đã phi thân bỏ đi

– Tiểu Mộng...

Bỏ đi bỏ đi, nói cái gì mà nói, tất cả đều là chó má. Đối với nàng, hấn chỉ muốn ôm nàng vào lòng, vĩnh viễn không buông tay, sao có thể rời xa? Không biết tương tư là thế nào, dù hấn đường đường là nam tử hán người cao bẩy thước, trên chiến trường xông pha nhưng đến khi tiễn người tình thì lòng vẫn đau như cắt. Hấn không tin quỷ thần, nay lại hy vọng tượng đất trong miếu này đều có thật, để cho hấn cầu xin cho nàng được bình an vô sự.

27. Chương 27

Khi Chu Bằng phát hiện trên án thư có phi đao truyền thư, nhìn nội dung bên trong nói trong kho vũ khí có dầu đen thì cả người sắp phát cuồng. Hấn xanh mặt, kiểm tra lại kho vũ khí một lượt, xác định không nhầm thì nổi trận lôi đình, đi vào doanh trướng của Lí Hữu Hợp

– Họ Lý kia!

Không để ý Lí Hữu Hợp và người khác đang bàn chuyện, Chu Bằng túm áo hấn, kéo hấn đứng lên

- Nhị đệ ngươi làm gì thế. Lí Hữu Hợp thống khổ giãy dụa.
- Đúng vậy! Đại tướng quân, có chuyện gì từ từ rồi nói, sao phải động chân động tay? Một gã tham mưu khuyển bảo
- Nói cái rắm! Lão tử chỉ muốn chém người
- Chu Bằng đẩy Lí Hữu Hợp ngã xuống đất
- Ngươi nói rõ cho lão tử nghe, trong kho vũ khí có hơn trăm thùng lạ là chuyện gì?
- Cũng may hần dù lỗ mãng cũng có chừng mực, hai chữ “dầu đen” còn chưa nói ra. Lí Hữu Hợp nhú mày, thần sắc hốt hoảng. Chu Bằng thấy hần như vậy thì biết thư nói là thật, Lí Hữu Hợp cầu kết với nước Địch, cho nên mới có nhiều dầu đen sung quân như vậy,
- Các ngươi ra ngoài hết đi, bốn tướng và đại tướng quân có chuyện quan trọng cần nói
- Loại chuyện này không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không chỉ e binh sĩ sẽ làm phản
- Đám tham mưu cho Lí Hữu Hợp chỉ nhìn nhau, tuy rằng lo cho Lí Hữu Hợp nhưng cũng không dám làm trái ý hần, do do dự dự cuối cùng người này tiếp nối người kia mà bỏ đi.
- Trong doanh trường không còn người nào khác, Lí Hữu Hợp vỗ bụi trên áo rồi đứng lên
- Lão nhị, ngươi hãy nghe ta nói, vi huynh tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với nước Tề
- Chẳng lẽ ý ngươi là dầu đen đó là sản vật trong nước ta? Chu Bằng dù hữu dũng vô mưu nhưng không hề ngu ngốc
- Không, đó là nước Địch giúp nước ta bình định nội loạn
- Giặc phương Bắc có lòng tốt vậy sao?
- Năm đó nước Địch xâm lược chúng ta, bị ngươi phản công, một đường đánh thẳng đến kinh thành, nếu không có vi huynh và các đại thần ngăn cản thì chỉ e nước Địch đã sớm diệt vong. Bọn họ cảm phục nhân nghĩa của chúng ta, khi ta vì bị Anh vương mưu phản mà xin bọn họ viện trợ thì bọn họ đã khẳng khái mang dầu đen đến, hơn nữa còn đồng ý nếu chúng ta không thể bình ổn nội loạn thì nước Địch sẽ giúp đỡ chúng ta.
- Chu Bằng nghe xong thì suýt nữa lòi con ngươi
- Ngươi tin chuyện ma quỷ này sao?
- Ta lấy nhân nghĩa đối với bọn họ, lúc này cũng được bọn họ dùng nhân nghĩa đối đãi
- Lí Hữu Hợp liếc Chu Bằng một cái:
- Chuyện này vi huynh cũng không muốn giấu ngươi, thật sự là ngươi quá hiếu chiến, lại có thành kiến nặng nề với nước Địch, vi huynh là bất đắc dĩ mới phải làm như vậy.
- Hiện tại rốt cuộc là ai ngu? Vẫn là người đọc sách nhiều năm đến nỗi óc teo lại? Chu Bằng chưa bao giờ thống hận đám hủ nho miệng đầy “chi, hồ, giả, dã” như bây giờ
- Ngươi tùy tiện hỏi ai chẳng biết, hai nước đối đầu nhau làm gì có chuyện nhân nghĩa, chỉ có lợi ích, ai mạnh hơn thì là kẻ thắng
- Vớ vẩn! Theo lời ngươi thì người và thú có khác gì nhau? Nhị đệ, ngươi thật sự nên đọc nhiều sách hơn mới có thể biết lẽ tiết, biết tiến thoái, đúng sai
- Ngươi...
- Chu Bằng tức giận đến lắp bắp, kéo cổ áo hần
- Ngươi nói nước Địch còn đồng ý đem quân giúp ngươi bình loạn? Vậy làm thế nào?
- Chỉ cần cửa Bàn long quan mở ra, mười vạn thiết kỵ của nước Địch sẽ tràn vào, giúp ta tiêu diệt Anh vương.

– Lão thất phu — Chu Bằng giận dữ rống to: – Ngươi là tội nhân thiên cổ của nước Tề

– Chu Bằng!

Lí Hữu Hợp chuyện gì cũng có thể nhịn nhưng không thể chấp nhận người khác nói hấn bất trung

– Bỏn thừa tướng nếu không nể ngươi vì nước chiến đấu hơn 10 năm thì đã sớm trị ngươi tội làm hỏng kế hoạch, giờ còn dám lỗ mãng? Hay là coi bỏn thừa tướng dễ bắt nạt!

– Ha ha

Chu Bằng ngửa đầu cười lớn, tiếng cười vừa hào hùng lại vừa bi ai:

– Lí Hữu Hợp ơi là Lí Hữu Hợp. Đến tội cùng là ngươi thông minh hay quá ngu xuẩn? Ngươi có thể cho nước Địch lợi ích gì? Bọn họ chịu khổ giúp ngươi vì cái gì? Mỗi ngày ngươi nói nhân nghĩa, nhưng không biết rằng trước nhiều người, những thứ đó chỉ là hư ảo! Một khi thiết kỵ nước Địch vào đến kinh thành thì bọn họ sẽ dễ dàng lui binh sao?

– Văn kiện hai nước trao đổi viết rõ ràng, chỉ cần bắt được Anh Vương thì nước Địch sẽ quay về Bàn Long quan, hai nước vĩnh viễn hòa hảo, không gây chiến. Lí Hữu Hợp rất tự tin.

Chu Bằng cả người lạnh toát, trong lòng đau đớn hơn nhiều so với cảnh năm đó bị Bộ Kinh Vân đánh. Hấn là kẻ thô lậu, bàn về đạo lý đương nhiên không thể nói lại Lí Hữu Hợp. Nhưng hấn ít nhất cũng biết, không có chuyện kẻ thù lại vô tư giúp đỡ nước mình như Lí Hữu Hợp nói.

Hấn đóng quân ở Bàn Long quan mấy năm có năm nào nước Địch không đem quân đến đánh? Bình thường cũng cướp bóc rất nhiều. Mà giờ, Lí Hữu Hợp chủ động mở cửa khẩu thì khác nào buông vũ khí mà bảo đối phương: đến đây đi, đến cướp nước ta đi, ta sẽ không chống đối

Lí Hữu Hợp – hủ nhò hại nước!

– Lí Hữu Hợp, hôm nay Chu Bằng ta và ngươi một đao cắt đứt, về sao ta sẽ không coi ngươi là huynh trưởng nữa. Giờ ta sẽ đi tìm Anh vương đầu hàng, hai bên tập kết rồi đến Bàn Long quan giết địch!

Hấn giơ tay, cắt một góc tay áo, quăng xuống đất rồi xoay người bỏ đi. Lí Hữu Hợp nhìn mảnh vải rơi xuống đất, mặt nhẩn lại

– Phản đồ, ngươi dám?

Chu Bằng căn bản không để ý tới hấn, bước không ngừng.

– Quân bán nước! Thiên lý không dung! Lí Hữu Hợp rống giận.

Chu Bằng đột nhiên cảm thấy ngực đau xót, kinh ngạc, hấn quay đầu đi. Không biết từ khi nào, Lí Hữu Hợp đã cầm một thanh chủy thủ đâm tới hấn. Chu Bằng chưa từng phòng bị nghĩa huynh tóc bạc, chỉ biết đọc sách, đến đi đường cũng không an ổn này. Một tay hấn có thể xách Lí Hữu Hợp lên, một kẻ thư sinh trói gà không chặt có gây hại gì được ột đại tướng quân như hấn? Nhưng quả thực Lí Hữu Hợp đã đâm một đao vào ngực hấn

Chu Bằng há mồm, định nói gì. Lí Hữu Hợp nghiêng răng rút chủy thủ:

– Kẻ phản quốc kia, đáng chết!

Chu Bằng ngửa đầu, phun ra một cổ máu tươi. Chuyện tới nước này còn muốn nói đạo lý, hay là trong suy nghĩ của Lí Hữu Hợp, hấn là thần thánh không thể sai? Những người khác chỉ cần có suy nghĩ khác hấn chính là tội chết không thể tha? Chu Bằng chỉ cảm thấy người càng lúc càng lạnh, bóng đêm dần nuốt chửng hấn.

Ý thức cuối cùng chớp đến, hấn đột nhiên nhớ đến nữ hoàng để mặc nam trang Tề Tuyên. Nàng luôn cười hiền lành mà ổn định triều đình phân tranh, cho dù mình chống đối thế nào nàng cũng chỉ cười, nghe thậm chí có khi còn khen mình tốt

Giờ tiểu hoàng đế Tề Hạo tính rất tốt, dù đám quan lại ở Kim Loan điện có tranh luận đến cỡ nào hấn cũng có thể phân tích, tìm ra hướng đi có lợi nhất. Đã gần một năm, tiểu Hoàng đế cũng rắn đòi thông thương,

cổ vũ buôn bán, đây là điều Lí Hữu Hợp phản đối nhất. Sĩ công nông thương, kẻ buôn bán, dân đen sao đáng nhận ủng hộ?

Mầm mống của nội loạn chính là từ thời điểm đó.

Nhưng trước đó. Chu Bằng cũng không thể nghi ngờ, thực sự tiểu Hoàng đế làm sai? Ít nhất khi hấn đóng quân ở biên quan, thấy đám dân buôn bán rất hưng phấn. Mà quân lương mỗi tháng cũng ngày một phong phú. Binh lính cũng chỉ có yêu cầu như vậy, bình thường không bị nợ tiền lương, trong tiền có mấy đồng bạc, miệng nhát thì có thể đi uống rượu, trên chiến trường dù da bọc thép cũng không sợ thiếu trợ cấp, trong nhà già trẻ không có nơi nương tựa.

Hoàng thượng thực hiện được tâm nguyện của mọi người, rốt cuộc bọn họ còn định làm phản cái gì? Cái gì mà diệt yêu nữ?

Sai rồi! Hấn sai hoàn toàn rồi!

Nhưng mà, ở khắc cuối cùng, hấn còn có cơ hội bù lại lỗi lầm của mình sao? Hấn muốn cử động cũng không được. Chỉ thấy Lí Hữu Hợp đang sờ sờ binh phù trong người hấn, tự mình điều binh, chắc muốn cùng Anh vương phân thắng bại.

Mà quân đội nước Dịch đã tập kết ở ngoài Bàn Long quan, chỉ đợi trận chiến này, thiết kỵ quân Dịch sẽ theo vào, nước Tề diệt vong.

Chu Bằng không cam lòng. Hấn ra sức bảo vệ quốc gia đến hơn nửa đời, mất nửa cái mạng giờ lại thành kẻ đồng lõa bán nước hại dân.

Trời ạ! Hấn chết không nhắm mắt —

28. Chương 28

Cố gắng chốt hạ con bài này :((

Trữ Tiểu Mộng không ngờ Tề Tranh bảo mình thử lại có kết quả như vậy. Lí Hữu Hợp mưu sát Chu Bằng. Nàng thậm chí còn không kịp ngăn cản, Chu Bằng đã ngã xuống đất. Đợi đến khi Lí Hữu Hợp ra khỏi doanh trướng, nàng suy sụp đến bên Chu Bằng, nhìn đôi mắt hấn trợn tròn, chết không nhắm mắt mà trong lòng phức tạp.

Xem ra với thế cục nàng vẫn không thể bằng Tề Tranh. Nàng nghĩ trong lòng, ngồi xổm xuống, nhìn Chu Bằng tóc bạc phở. Năm đó, biết hấn dẫn người ám toán sư huynh Bộ Kinh Vân, nàng cũng tức giận nhưng hôm nay thấy hấn quả thật một lòng vì nước mà lại có kết cục như vậy thì cũng tiếc hận thay hấn

– Sớm biết có ngày này thì trước kia tội gì làm thế

Nàng vươn tay, đang muốn vuốt mắt cho Chu Bằng thì lại hoảng sợ khi thấy hấn chưa tắt thở.

– Sao có thể?

Nàng kiểm tra miệng vết thương của hấn, xác định trúng điểm yếu hại, không thể cứu chữa nhưng hấn lại kiên trì, đại khái là trong lòng còn nguyện vọng chưa thành nên chưa tắt thở đi? Nghĩ nghĩ, nàng tháo trâm cài tóc trên đầu, đâm lên người hấn mấy cái. Mặt Chu Bằng lập tức đỏ lại, hơi thở cũng dần ổn định. Không lâu sau, hấn đã khôi phục thần trí:

– Trữ cô nương...

Nhìn thấy Trữ Tiểu Mộng, nghi hoặc trong lòng hấn cũng tháo gỡ:

– Kẻ phi đao truyền thư chắc hấn là Trữ cô nương?

Nàng gật đầu:

– Ngươi có nguyện vọng gì thì nhanh nói đi? Ta chỉ có thể làm người tỉnh táo trong nửa khắc.

– Trữ cô nương...

Chu Bằng ngậy người một hồi rồi kích động hỏi:

– Hoàng thượng và Anh Vương vì sao trăm phương nghìn kế muốn đẩy ta vào chỗ chết, hay thật sự là có mới nới cũ, thổ chết cung tên cũng bỏ?

Trữ Tiểu Mộng lườm hần:

– Đừng có nghĩ người lợi hại như thế. Tề Tranh muốn giết người tùy tiện nói mấy câu thì đầu người bay rồi. Chẳng qua tâm cơ của hần quá sâu, đôi khi ta cũng không hiểu mục đích hần làm là vì sao? Tóm lại, giờ ta chỉ biết hần muốn nhất thống thiên hạ. Mặt khác, nếu người không có di ngôn gì khác thì ta đi đây

Như vậy đã là hết lòng quan tâm rồi, nàng cũng không quản được việc hậu sự của hần

– Chỉ cần binh sĩ của người chịu đầu hàng thì Tề Tranh sẽ không tạo sát nghiệt, nhưng hần cũng sẽ không gior cổ chịu chết, tất cả chỉ trông chờ vào đám binh sĩ của người thôi

– Binh quân của ta đều đóng tại Bàn Long quan, rất hiểu lai lịch và cách dùng dầu đen. Chỉ cần Trữ cô nương đối kho vũ khí, bại lộ chân tướng thì đám binh sĩ của ta nhất định sẽ nghi ngờ, âm mưu của Lí Hữu Hợp sẽ bị phá hoại, điện hạ sẽ thuận lợi thu nhận đám sĩ tốt đó...

– Ta biết rồi

– Đa tạ..... Cô..... Nương.....

Ánh mắt Chu Bằng dần dần mờ hồ, cuối cùng, mặt như tờ giấy trắng, tựa như cả người không còn chút máu nào. Trữ Tiểu Mộng nhìn hần vẫn trợn mắt như cũ thì biết hần không cam lòng cỡ nào. Nhưng không cam lòng thì thế nào, ai chẳng phải chết, chỉ là sao cho không uống phí mà thôi.

Mà Chu Bằng, hần cũng tung hoành nửa đời, đáng tiếc bước nhầm nên có kết cục này. Trữ Tiểu Mộng không phải thần, không có cách nào lấy lại mạng sống cho hần, cho nên:

– Ta sẽ cố gắng, người không còn sống được nữa, ta cũng không biết làm thế nào.

Người nàng hơi loáng lên, hóa thành làn khói mỏng, đi ra khỏi doanh trướng, phóng hỏa đốt kho vũ khí. Trong lều chỉ còn thi thể Chu Bằng, một mình cô độc, vô cùng oán hận.

Cùng lúc đó, Lí Hữu Hợp đã lợi dụng binh phù của Chu Bằng để điều động đại quân, quyết chiến với Tề Tranh. Khi Tề Tranh đứng đầu thành, nhìn hai mươi vạn đại quân, bộ binh, kỵ binh, cung binh... đứng hỗn độn, sắp xếp dàn hàng ở đó như 20 miếng đậu hũ ngay ngắn. Trong lòng hần thoáng hiểu, hôm nay người thống lĩnh quân đội không phải là Chu Bằng, là tướng quân có chút kinh nghiệm thì sẽ không công thành như vậy.

Dám đem người đến công thành? Chỉ e Chu Bằng đã chết, quân quyền hỗn loạn, hôm nay muốn sống mái với hần chắc chắn là Lí Hữu Hợp.

– Đánh nhau với kẻ như vậy, ai, thắng cũng chẳng vui!

Nói là nói như vậy, hần vẫn hạ lệnh kéo cờ. Đây là lần đầu tiên hần hạ cờ hiệu của mình từ khi nội chiến đến nay, ý rằng hôm nay sẽ chấm dứt nội chiến, khí thế bừng bừng, toàn quân tiến ra Bàn long quan để tiêu diệt quân Địch.

Đầu tiên, cờ đen bốn phía dâng lên, pháp phối bốn chữ: “Phong, Lôi, Vũ, Điện”

Rồi sau đó, trống trận nổi lên, một cây cờ xí màu vàng chậm rãi xuất hiện, khí thế như vô cùng.

Những người trẻ tuổi có lẽ không biết là cờ đó đại biểu cho cái gì nhưng những người từng sống qua những năm tháng thịnh thế của Đại Tề sẽ hiểu, đó là sự kiêu ngạo lớn nhất của nước Tề, đánh tan thiên hạ, ngừ đại binh đoàn vô địch. Biến mất gần 27 năm, giờ đã xuất hiện.

– Tất thắng, tất thắng, tất thắng

Trên trường thành, vô số binh sĩ hét lớn, hùng tráng, tự tin, có khí thế nuốt núi trôi sông. Dưới thành, Lí Hữu Hợp mặt trắng bệch, thiếu chút nữa ngã ngựa.

– Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Ngũ đại binh đoàn hãn là đã tiêu vong! Nhưng khí thế đó là gì?

Lí Hữu Hợp may nhờ một kẻ ở bên đỡ lại:

– Tướng gia, ngài làm sao vậy?

Lí Hữu Hợp giật mình hoàn hồn, giận trừng mắt nhìn hãn:

– Buông tay!

Hãn giục ngựa đi về phía trước.

Chuẩn bị vào trận, Lí Hữu Hợp hô lớn:

– Loạn thần tặc tử, dám sử dụng hoàng kì. Nếu ngươi không mau chóng mở thành đầu hàng, theo bốn tướng tiến diện thỉnh tội thì chờ đến lúc bốn tướng phá thành, ngươi sẽ bị tru di cửu tộc

– Ha ha ha

Tề Tranh cười lớn. Lí Hữu Hợp là kẻ cổ hủ nhất thiên hạ, là kẻ đọc sách ngu ngơ không hiểu đời nhất? Trước trận chiến mà chiêu hàng, còn nói trắng trợn như vậy, hàng có tội, không hàng cũng có tội, ai muốn hàng?

– Chẳng lẽ bốn vương không có tư cách dùng hoàng kì?

Tề Tranh tháo chiếc mặt nạ quý ra, đây là lần đầu tiên hãn lộ diện trước mặt ba quân

Chỉ thấy khuôn mặt như ngọc, mày kiếm uy nghi, mắt phượng nghiêm nghị, vô cùng uy phong, tuấn mỹ. Hãn đứng đầu tường, cuồng phong thổi tung áo choàng màu lửa khiến kim giáp lấp lánh, tựa như cây ngọc trước gió.

Cảnh tượng này với Lí Hữu Hợp mà nói thật sự quá rung động, cũng quá quen thuộc. Để vương một thời thịnh thế Đại Tề, người hãn từng sùng bái, không thích văn chỉ thích võ khiến hãn phải âm thầm rút lui chốn quan trường, chẳng phải chính là như vậy?

– Rốt cuộc ngươi là ai

– Bốn vương Tề Tranh.

Nếu Lí Hữu Hợp từng ảo tưởng chấp chưởng triều đình thì lúc này sẽ phẫn nộ, tuyệt vọng đến chết. Tề Tranh và tiên hoàng giống hệt nhau, đều chỉ thích võ, không thích văn, hoàn toàn không cần đến một bụng đầy chữ của hãn, cũng không để ý đến sự trung thành của hãn?

Trước kia khi hãn bị xa lánh, tiên hoàng chưa từng bảo vệ hãn, giờ Tề Tranh còn đối mặt với hãn, hãn cứ như vậy mà bị khai trừ?

Đột nhiên, có một cỗ nhiệt khí xông lên trong lòng, khi Lí Hữu Hợp còn không phản ứng lại thì hãn đã mở miệng quát mắng

– Phẫn tặc to gan! Dám giả mạo người trong hoàng thất, tội này phải giết! Hoàng tham tướng, nổi trống, công thành!

Thùng thùng thùng, trống trận dồn vang.

– Ngu xuẩn!

Tề Tranh cười lạnh một tiếng, tay phải giơ cao.

– Nổi trống, cung thủ chuẩn bị!

– Tuân lệnh

Trên thành, ngũ đại binh đoàn bố trí phòng tuyến.

Chiến tranh, hết sức căng thẳng

29. Chương 29

Một tiếng ầm vang như sấm động chín tầng mây, cả trời đất đều rung động

Chiến mã chấn kinh, bốn vó đạp loạn, mấy kỵ sĩ ngồi không chắc đều bị ngã ngựa, chưa chiến đấu đã bị ngã mặt mũi bầm dập.

– Ổn định lại mau! Lí Hữu Hợp liều mình hô to.

Nhưng đây không phải là binh sĩ hấn tự tay huấn luyện nên căn bản khống chế không được. Hơn nữa, một đợt khói đen mù mịt dâng lên cùng với mùi gay mũi trần ngập không khí, đám cung binh, bộ binh vốn luôn trầm ổn cũng xôn xao. Những người này từng đóng quân ở Bàn Long quan, với mùi dầu đen gay mũi rất quen thuộc. Nhưng đây không phải đối chiến với quân Dịch, vì sao bên quân mình lại xuất hiện dầu đen cháy?

– Đại tướng quân đâu? Một vị tướng khê hỏi

Đại tướng quân không đến, quân lính bắt đầu nghi hoặc, sự nghi hoặc như viên sỏi ném đá xuống mặt hồ yên tĩnh, dần nổi thành những gợn sóng. Nháy mắt, nhân lúc Chu Bằng không có để Lí Hữu Hợp, sự nghi hoặc bắt đầu bùng nổ. Bắt đầu có mấy tướng quân lớn gan ruổi ngựa về phía trước khỏi Chu Bằng với Lí Hữu Hợp.

Nhưng Chu Bằng đã bị Lí Hữu Hợp giết, lấy đầu ra đáp an? Lí Hữu Hợp chỉ có thể trấn áp, triệu đám thủ hạ của mình để ngăn lại sự ồn ào. Hấn không có kinh nghiệm cầm quân, đương nhiên không biết áp chế bọn họ, hơn mấy chục vạn quân tụ lại một chỗ, ồn ào như bão biển, không thể khống chế.

Khi một gã chém đầu một tiểu giáo đầu, thì Tề Tranh khê chữ một tiếng

– Ngu ngốc! Nghĩ từng đọc qua mấy bản binh thư thì có thể lĩnh quân xung phong liều chết? Dám chém tướng trước trận, tự đi chết đi

Hấn vẫy vẫy tay, để người mở cửa thành, tự tay mang hai vạn binh mã đi ra. Cũng không thể để Lí Hữu Hợp làm hồng tinh binh của nước Tề được. Hấn còn muốn thu nạp bọn họ để đến Bàn Long quan, đánh thiên hạ.

– Lí Hữu Hợp, người ăn hối lộ, phạm pháp, kết bè kết cánh, thông đồng với địch bán nước, lạm sát quân sĩ, người biết tội chưa?

Tề Tranh cầm thương, chỉ ra Lí Hữu Hợp phía xa.

– Muốn gán tội cho người khác thì thiếu gì lí do?

Lí Hữu Hợp ra hiệu cho đám thân cận nhanh chóng áp chế sự ồn ào, đám tử sĩ đó không phải là quân sĩ thực sự, nào biết tốt xấu, lập tức giết hại quân sĩ.

Một kẻ không cam lòng nghển cổ phản kích lại, võ nghệ kém nên chỉ mười chiêu đã bị chém ngã nhưng hành động này đã gây cơn sóng gió trong toàn quân.

Một người, hai người, ba người... Vô số quân sĩ bắt đầu phản kích, trận địa vốn chỉnh tề giờ trở nên rối loạn.

– Lí Hữu Hợp, người định giết người diệt khẩu sao?

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng từ xa bay tới, chữ cuối cùng thốt ra, hai kẻ tử sĩ bên phe Lí Hữu Hợp bị đứt tâm mạch, ngã mà chết.

Một thân ảnh xẹt qua trước mắt mọi người, Trữ Tiểu Mộng như quỷ mỵ, đột nhiên xuất hiện bên Tề Tranh. Tề Tranh vốn đang sáng giọng, trợn mắt, vừa nhìn thấy thân ảnh yếu điệu đó thì bề tình dịu dàng lại nổi lên, trong phút chốc, trước mắt sáng bừng.

Tim Trữ Tiểu Mộng run lên, cả người như tằm trong mật đường, ngọt đến mê say, khiến nàng choáng váng. Nàng kim lòng không đậu, ngửa đầu cười với hấn. Nụ cười đẹp như hoa đào nở rộ, hồng rực khắp núi, khiến lòng người say mê. Nàng cũng không để ý, tay nhỏ bé vươn tới, cầm chặt tay nắm cương của hấn, không chút che giấu tình cảm với hấn.

Hắn nắm chặt tay, nếu không phải đang trên trận chiến, hắn sẽ nhảy xuống chiến mã, ôm chặt nàng vào lòng. Hắn cười vui vẻ. Nàng luôn nhiệt tình như vậy, đương nhiên chỉ là trên hành động, còn lời nói của nàng lại vô cùng rụt rè, có lẽ cả đời này hắn không thể nghe được câu: “Thiếp yêu chàng” của nàng.

Nhưng so với lời ngon tiếng ngọt thì hắn còn thích nàng hơn.

Lí Hữu Hợp tức giận hừ một tiếng

– Gian phu dâm phụ.

Nghe vậy, vẻ mặt Trữ Tiểu Mộng đang dịu dàng đột nhiên thu lại, nàng nhìn về phía Lí Hữu Hợp, vẻ mặt lạnh như băng

– Lí Hữu Hợp, chứng cứ người thông đồng với địch bán nước còn rành rành ra đó, dám chối cãi sao?

Nàng vút một hộp sứt xuống đất, hộp sứt vỡ tan, dầu đen tung tóe

Nháy mắt, quân sĩ hai bên đều ngây ra. Tể tướng một nước, dưới một người trên vạn người, quyền thế, danh lợi vô cùng, người như vậy vì sao phải thông đồng với địch? Chẳng lẽ Lí Hữu Hợp muốn làm hoàng đế?

– Một hộp dầu đen có thể chứng minh cái gì?

Lí Hữu Hợp không thèm quan tâm

– Từ hơn 6 năm trước, nước ta và nước Địch đã liên kết đồng minh, giờ quốc gia có tặc tử làm loạn, nước Địch vì nhân nghĩa mà giúp đỡ, đây là việc thiện. Yêu nữ không biết liêm sỉ, còn nói cái gì?

Lời vừa dứt, ai nấy rớt cằm

Cho dù làm đám dân phu, đầu bếp không biết chữ cũng không tin tưởng chuyện “nhân nghĩa” như vậy. Đám quân lính đó hoàn toàn chỉ vì “nhân nghĩa” không cần lợi ích gì sao? Quân lương ở đâu ra, chết trận tiền trợ cấp ở đâu có?

Chuyện trước mắt thật rõ ràng, rõ là Lí Hữu Hợp ọc bị nước vào. Cho nên khi Lí Hữu Hợp giơ cao tay, lớn tiếng kêu gọi:

– Chúng tướng nghe lệnh, hợp lực bắt tặc tử, bình định loạn quân!

Suốt hai mươi vạn đại quân, ngoài những kẻ tử sĩ dưới quyền hắn, không một ai động đậy.

Tề Tranh mắt lạnh nhìn hắn biểu diễn, cảm giác như xem hài kịch

– Đủ rồi, Lí Hữu Hợp, đừng làm mất mặt nữa

Rốt cục, Lí Hữu Hợp phát hiện điều khác lạ, cũng không hiểu vì sao mình một lòng vì nước, luôn nghe lời thánh nhân dạy, vì sao lại rơi vào kết cục này, hắn sai lầm rồi sao? Ngược lại, đám tử sĩ hắn nuôi nhân lực cao hơn, 40 người giục ngựa đỡ hắn trốn chạy

– Tướng gia, đi mau!

Hai trăm tử sĩ còn lại gắt gao che chắn, không cho bọn họ truy kích Lí Hữu Hợp.

Thiết vệ thống lĩnh Nhạc Minh Phong quát:

– Các người vẫn còn khăng khăng, kiên trì giúp Trụ làm chuyện xấu sao?

Đám tử sĩ này mặt không đổi sắc. Nhạc Minh Phong còn muốn khuyên can, Tề Tranh khoát tay.

– Những người này đều là những cô nhi Lí Hữu Hợp tìm về tự tay nuôi, chỉ trung thành với Lí Hữu Hợp, sẽ không đầu hàng đâu

Tuy rằng hắn cũng thấy tiếc cho đám tử sĩ này, mỗi người đều có thể làm hảo hán thiện chiêns, nhưng đáng tiếc lại bị Lí Hữu Hợp dạy thành những kẻ chỉ biết nghe lời một cách mù quáng.

– Nhạc Minh Phong, bọn họ giao cho người. Tề Tranh nói

– Mạt tướng lĩnh mệnh.

Nhạc Minh Phong giơ ã tấu, dùng sức vung lên, hai ngàn kỵ binh bao vây đám tử sĩ

Tề Tranh lại nói:

– Lâm Dục nghe lệnh, ra lệnh cho người chiêu hàng địch, chỉ cần bọn họ chịu buông vũ khí thì chuyện trước sẽ không truy xét.

– Mặt tướng lĩnh mệnh. Lâm Dục cũng thống lĩnh một đội nhân mã, chấp hành nhiệm vụ.

Hắn nhìn Trữ Tiểu Mộng cười:

– Nàng có muốn cùng ta truy kích Lí Hữu Hợp?

Nàng không nói gì, eo nhỏ uốn éo, xoay người lên ngựa lưng, cùng hắn cười chung một cơn

Tề Tranh lập tức ôm chặt nàng, cảm nhận hơi ấm và hương thơm quen thuộc, sự bình thản lại dâng đầy, lúc này mới phát hiện, hắn đã yêu nàng đến độ khắc cốt铭心.

Nàng lấy được chứng cứ thông đồng với giặc của Lí Hữu Hợp, trong lòng hắn rất hiểu, với võ công của nàng, trên đời không có mấy người có thể làm nàng bị tổn hại. Nhưng hiểu là một chuyện, áp lực trong lòng là chuyện khác.

Hắn không thể không lo lắng cho nàng, ngày ngày đêm đêm, lúc nào cũng lo lắng, luôn chỉ nghĩ đến nàng. Hắn thậm chí còn có ý nghĩ cùng nàng ẩn cư rừng núi, nhưng ý nghĩ này lại hoàn toàn trái ngược với giấc mộng của hắn.

– Tiểu Mộng, về sau đừng tùy tiện rời khỏi ta nữa. Hắn khẽ nói vào tai nàng

– Ừm. Nàng gật đầu.

Hắn cười khổ.

– Nàng không hiểu đâu

Nàng quay đầu lườm hắn một cái:

– Không hiểu được chàng

– Tiểu Mộng, ta...

– Nếu không đuổi, Lí Hữu Hợp sẽ chạy.

Thậm chí nàng còn bình tĩnh hơn hắn, chẳng lẽ thật sự là anh hùng khó vượt ải mỹ nhân?

– Nhanh lên! Nàng thúc giục hắn!

Tề Tranh thở dài một tiếng, chọn lấy hai trăm thân vệ, đuổi về hướng Lí Hữu Hợp đào vong.

30. Chương 30

Đời này Lí Hữu Hợp chưa từng phải chạy trốn chật vật như vậy bao giờ. Mất thấy những kẻ hộ vệ lần lượt ngã xuống, hắn đột nhiên nhớ tới hơn 20 năm trước, mình và Chu Bằng, Bộ Kinh Văn thành lập Nghĩa Dũng quân, tiêu diệt các chư hầu, khôi phục Đại Tề, lúc đó binh đao nguy hiểm còn gấp trăm lần bây giờ nhưng hắn chưa bao giờ khốn đốn mà đào vong như vậy

Trên chiến trường, bất luận thắng thua luôn có Chu Bằng chống đỡ, Bộ Kinh Văn cũng bảo vệ hắn. Đến khi kẻ tử sĩ cuối cùng ngã xuống, Lí Hữu Hợp không nhận được ngựa mặt lên trời thở dài:

– Nếu có Nhị đệ, tam đệ thì ai dám coi thường ta?

Tề Tranh để cho đám thân vệ lui ra, chỉ mang theo Trữ Tiểu Mộng đi về phía Lí Hữu Hợp. Hắn vẫn để cho kẻ từng là công thần chút tôn nghiêm cuối cùng. Trữ Tiểu Mộng nghe thấy lời cảm thán của Lí Hữu Hợp thì đảo mắt:

– Đáng tiếc, tay trái, tay phải của người đều bị người hủy rồi

Lí Hữu Hợp cười lạnh:

- Yêu nữ đắc ý, định làm nhục lão phu, đừng mơ!
- Người dám nói Chu Bằng không phải do người tự tay giết?

Tề Tranh cả kinh. Hắn sớm đoán được Lí Hữu Hợp lấy được binh phù, điều động đại quân, tất là Chu Bằng đã gặp chuyện bất trắc nhưng không thể tưởng tượng được Lí Hữu Hợp lại tàn nhẫn như vậy, tự tay sát hại nghĩa đệ.

Sắc mặt Lí Hữu Hợp xám như tro tàn:

- Yêu nữ, đừng dùng những lời lẽ đó mà mê hoặc người khác!
- Ta tận mắt nhìn thấy, người nhân lúc Chu Bằng không đề phòng, đâm chủy thủ vào ngực hắn, chặt đứt mạng sống của hắn

Lí Hữu Hợp lùi về sau vài bước:

- Không phải..... Ta bất đắc dĩ..... Thật sự..... Ngoài ý muốn, đó là chuyện ngoài ý muốn.....

Trữ Tiểu Mộng nhìn mắt hắn như nhìn phải thứ gì đó ghê tởm:

- Người là kẻ vô sỉ nhất ta từng gặp, miệng lúc nào cũng nói nhân nghĩa đạo đức nhưng lòng dạ không ra gì
- Nếu tiếp tục cãi lí với Lí Hữu Hợp thì nàng đến nôn mất. Nàng đẩy Tề Tranh:
- Này! Chàng nhanh giải quyết đi, Bàn Long quan còn nhiều chuyện phải lo lắm đó
 - Tự mình làm loạn thì không thể sống

Tề Tranh lắc đầu, nhớ tới lúc trước Trữ Tiểu Mộng còn cầu tình cho Lí Hữu Hợp với hắn giờ lại giục hắn giết người, cò thể thấy nàng chán ghét Lí Hữu Hợp đến mức độ nào. Lí Hữu Hợp lùi về phía sau:

- Nếu người giết ta không sợ người trong thiên hạ mắng người có mới nói cũ?
- Ta chính là loại người như thế. Giờ người mới nhìn ra? Ngu xuẩn

Tề Tranh một kiếm đâm tới, trực tiếp kết thúc mạng sống của Lí Hữu Hợp. Trữ Tiểu Mộng nhìn cũng không buồn nhìn. Từ lúc Chu Bằng tắt thở, nàng đã coi Lí Hữu Hợp như kẻ chết.

- Nội loạn đã xong, chúng ta đi Bàn Long quan thôi.

Vừa nghe nàng nói như vậy, Tề Tranh sắp khóc đến nơi

- Tiểu Mộng, chiến trường hung hiểm, nàng ở lại kinh thành chờ ta được không?
- Không được. Dường như nàng còn kiên quyết hơn hắn
- Bằng không nàng về Vân Mộng Sơn, chờ ta bình định nước Địch sẽ về tìm nàng?

Trong lòng thật không muốn xa nàng nhưng thà chịu tương tư dày vò hắn cũng không muốn để nàng gặp bất kì chuyện nguy hiểm gì

- Không cần

Nàng không muốn một mình lo lắng suốt được

- Nàng bắt buộc phải theo ta đi Bàn Long quan?
- Đúng.

- Vậy nàng phụ trách hậu cần nhé

Để nàng ở sau quân, phụ trách lương thảo, không ra tiền tuyến thì hắn cũng yên tâm hơn

- Không được!
- Tiểu Mộng...

Sự ngoan cố của nàng khiến hấn đau đầu

- Rốt cuộc nàng muốn thế nào?
- Chàng ở đâu, thiếp ở đó thì có làm sao
- Nàng... Hấn chịu thua: – Được, ta ở lại kinh thành, không đi Bàn Long quan, thế là được chứ gì
- Không được
- Tiểu Mộng, nàng rất tùy hứng.

Mà nàng cũng là người đã xác định được mục tiêu thì sẽ dũng cảm tiến tới

- Hai chúng ta cùng đến Bàn Long quan, cùng nhau đánh địch.

Được rồi! Hấn cắn răng:

- Quên đi, chúng ta về báo tin thắng lợi với Hoàng thượng đã, sau đó thống lĩnh binh mã đi Bàn Long quan
- Được

Nàng không quan tâm làm gì, chỉ cần hai người có thể bên nhau là đủ. Tề Tranh cùng nàng cưỡi ngựa, cùng hơn 200 thân vệ tiến về kinh thành.

Một lần truy kích này đã mất nửa ngày, màn đen dần bao phủ.

- Tiểu Mộng, uống nước không? Hấn tháo yên ngựa, đưa một túi da trâu lớn cho nàng
- Ừm. Chàng uống không? Nàng đón lấy, mở ra uống mấy ngụm rồi hỏi:
- Được

Một tay giữ cương ngựa, một tay đón lấy túi nước, hỏi lại:

- Tiểu Mộng, nàng về Vân Mộng Sơn đi, coi như ta cầu xin nàng
- Thiếp... Ừm...

Đột nhiên, mắt nàng tối sầm, ngã vào lòng hấn

- Nàng không đáp lời ta coi như là nhận rồi nhé!

Hấn tiện tay vứt túi nước đi. Đùa sao, mộng hấn được (thuốc mê) hấn sao dám uống? Sớm biết nàng không phải là loại nữ nhân ngoan ngoãn nghe lời, hấn đã chuẩn bị trước, bất kể là gian kế hay cưỡng ép đều phải khiến nàng được an toàn. Tuy rằng sau khi tỉnh lại nàng sẽ tức giận nhưng...

- Tiểu Mộng. Ta không thể mất nàng...

31. Chương 31

Bàn Long quan —

Nhạc Minh Phong huých Lâm Dục:

- Này, lão Lâm, người phát hiện không, tâm tình của Vương gia rất không ổn.
- Minh chủ không ở bên, tâm tình Vương gia sao có thể tốt? Lâm Dục nhỏ giọng nói.
- Cho nên chúng ta lên cứu tỉnh minh chủ, để nàng cải trang ẩn trong đội thiết vệ, cùng đến Bàn Long quan là đúng chứ?
- Nói nhỏ thôi, người –
- Lúc tuần tra ban đêm không được nói chuyện, các người không biết sao?
- Cùng với tiếng quát là khuôn mặt tối sầm của Tề Tranh,

– Vâng thưa Vương gia!

Nhạc Minh Phong và Lâm Dược ủy khuất cúi đầu, trời mới thấy bọn họ nói chuyện còn nhỏ hơn muỗi kêu, sao lại nói là ồn ào?

Tề Tranh tức giận hừ một tiếng đi vào soái trường. Trên đời này làm gì có chuyện vẹn cả đôi đường, Tề Tranh rất rất hiểu. Hắn không cho Trữ Tiểu Mộng đến chiến trường vì sự an toàn của nàng nhưng đồng thời cũng phải chịu nỗi sầu tương tư

Trước khi hắn làm nàng hôn mê rồi nhờ người đưa nàng về Vân Mộng Sơn, hắn đã tự nhủ vô số lần, chia lìa chỉ làm tạm thời, tất cả vì ngày sau tươi đẹp.

Hắn có thể nhẫn nại, tạm thời không gặp nàng, hắn có thể, hắn có thể.....

Nhưng đến khi thực sự chia tay nàng, ngày đầu tiên, hắn đã cảm thấy buồn bã, mất mát, ngày hôm sau, ăn không biết ngon, ngày thứ ba, ngủ không yên, ngày thứ tư, ngày thứ năm..... Đến bây giờ, ước chừng sáu mươi lăm ngày, lúc nào hắn cũng thấy như không thở nổi, không biết liệu có không thở nổi mà chết không?

Tính cách hắn càng ngày càng nóng nảy, thường thường, luôn có xúc động muốn hủy diệt mọi thứ

Ngay ba ngày trước, hắn hạ lệnh diệt một bộ lạc của nước Địch, chỉ vì đối phương hạ độc vào nước uống khiến mấy trăm binh sĩ của nước Tề bị trúng độc, một người chết. Nghiêm khắc mà nói, hai nước giao chiến, không từ thủ đoạn là đương nhiên, hắn căn bản không cần phải quá tức giận. Nhưng hắn không không chế được, lo âu, ưu phiền, phẫn nộ, cuối cùng hắn hạ lệnh giết không cần hỏi.

Khi máu tươi nhuộm đỏ thảo nguyên, hắn lại hối hận. Hắn muốn là nhất thống Trung Nguyên chứ không phải chia rẽ dân tộc, khiến các nước khác thống hận nước Tề, cuối cùng, gió lửa khắp nơi

– Bình tĩnh, bình tĩnh, ta phải bình tĩnh.....

Đi vào trong trường, ngã lên giường, hắn ôm đầu, đau khổ thở dài

– Tiểu Mộng, Tiểu Mộng... nàng ở đâu?

Sớm biết tương tư đau khổ, hắn đã giữ nàng ở lại:

– Không được, chiến trường rất nguy hiểm, ta không thể để nàng bị thương tổn.

Nhưng bản thân mình khó chịu, hắn nên làm gì bây giờ

– Tiểu Mộng... a!

Cảm giác thật quen thuộc, hắn bị người đá lăn xuống giường

– Thiếp đói bụng

Ngữ điệu trong trẻo mà lạnh lùng, lại có cả sự quyến luyến. Nháy mắt, hốc mắt Tề Tranh cay cay. Hắn kinh ngạc ngồi dậy, ánh mắt si mê nhìn dung nhan như hoa đào kia. Mày liễu mắt phượng, quần áo thanh nhã, như là tiên tử vừa từ rừng sâu đi ra.

– Tiểu Mộng! Hắn mơ sao?

Nàng tiện tay vứt một bao gì đó cho hắn

– Thiếp chạy suốt ba ngày, đói lắm rồi

Hắn yên lặng nhìn nàng, chỉ cảm thấy chính mình vĩnh viễn không chán dung nhan tú lệ này.

– Này, chàng ngây người ra cái gì?

Nàng mất kiên nhẫn đẩy hắn ra, rất nhẹ, không dùng lực nhưng hắn lăn trên đất ba vòng. Nàng nhìn tay mình, không thể tin được.

– Thiếp... thiếp không dùng lực...

Tình tiết đối thoại quen thuộc này khiến hắn kích động.

- Thật là nàng, thật sự là nàng... Hấn tiến lên, nắm chặt tay nàng
- Vô nghĩa.

Nàng hừ nhẹ một tiếng, trước khi gặp hấn, nàng tích một bụng lửa giận cho nên vừa vào đã đá hấn. Nhưng thấy hấn như si như cuồng thì cũng mềm lòng.

Hấn nhìn gương mặt xinh đẹp đó, nàng lườm hấn:

- Rốt cuộc chàng có định làm cơm không?
- đương nhiên làm.

Hấn kéo nàng ra khỏi soái trường, ngay ở ngoài có một bếp hành quân:

- Nàng muốn ăn gì, ta làm ngay
- Cái gì cũng được, chỉ cần no là được

Nhìn cái bếp lửa, ánh mắt nàng có hơi nóng bừng. Hấn nhớ nàng đến mức như vậy nên dù ở chỗ nào cũng làm một bếp hành quân ở bên soái trường sao? Lòng hấn vẫn khát vọng nàng nhưng hấn lại ngốc đến độ tự tay đẩy nàng đi. Bọn họ có phải là rất giống nhau không? Nàng thương hấn nhưng vĩnh viễn nói không nên lời, hấn muốn nàng ở bên nhưng lại mâu thuẫn đẩy nàng đi xa chỉ vì lo lắng cho nàng

Thật ra chỗ nào không có nguy hiểm? Trong hoàng cung lục đục, giang hồ đao quang kiếm ảnh, chỗ nào mà chẳng vậy. Trở về Vân Mộng Sơn luyện võ cũng không chắc không bị tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch đứt đoạn, hồn về địa phủ.

Nàng nhìn hấn ở bên kia bận rộn, cảm thấy hấn thật ngốc. Trên đời đầy chuyện xấu, cớ thể ở bên nhau thì nên trân trọng thời gian đó, sao phải chờ đến bao giờ mới được gặp lại? Tề Tranh chuẩn bị rồi bắt đầu nấu cháo.

- Để ta làm cho nàng mấy chiếc bánh cho no bụng rồi làm thêm mấy món điểm tâm cho nàng. Nàng thích ăn gì, ngọt hay mặn?
- Đều ăn hết. Nhưng mà...

Nàng giả hoạt trường mắt nhìn hấn

- Thiếp đã ba ngày không ăn gì, chàng cứ làm cho thiếp bát cháo là được, đồ ăn cũng không cần xa hoa, đậu phụ thôi là được.

Khuôn mặt tuần tú nhẵn lại:

- Tiểu Mộng, chỗ này không phải kinh thành, ta làm sao tìm được đậu hũ thôi đây, cứ ăn bánh tạm đi

Hấn đột nhiên nhảy dựng:

- Nàng ba ngày chưa ăn cơm
- Lớn tiếng như vậy làm gì? Thiếp đi ám sát Ngột Hạ Nhi, mai phục ba ngày mới tìm được cơ hội, một đao cắt đầu hấn

Nàng bĩu môi:

- Hay là nàng cho rằng trước khi ám sát được, thiếp lúc nào cũng có thể ăn thịt cá?
- Ngột Hạ Nhi không phải là quốc sư nước Dịch sao? Nàng... giết hấn?
- Vừa rồi thiếp ném túi đầu cho chàng, chẳng lẽ là giả?

Túi khi nãy nàng quăng vào trường là đầu của Ngột Hạ Nhi? Đáng tiếc trong trường hấn vừa thấy nàng tâm thần đã hoảng hốt, trong mắt chỉ còn nàng, sao có thể để ý đến cái gì. Giờ nghe nàng nói vậy, hấn cảm thấy tim lạnh toát.

- Không có việc gì nàng đi ám sát hấn làm gì? Chuyện nguy hiểm như vậy ... nàng, nàng, nàng...

Hắn lập tức kéo nàng, nhìn từ đầu đến chân, một tác cũng không tha. Nguy hiểm thật, nàng vẫn bình yên, nếu không hắn sợ mình không khống chế được mà giết cả nước Dịch mất.

– Trước đó quân lính uống nước trúng độc, thiếp phân tích chất độc, đúng là Cửu U Thất Hồn tán của Ngột Hạ Nhi chế ra. May mà mọi người uống không nhiều, trong quân có cao tăng Thiếu Lâm mang hoàn đơn giải độc, nếu không hậu quả khó lường. Để ngừa chuyện tương tự, thiếp một đao giết hắn cho xong.

Hắn không biết nên nói gì? Cảm động ư? Đúng vậy, nàng vì hắn mà trả giá rất nhiều. Nhưng trong lòng hắn lại càng sầu lo:

– Tiểu Mộng, nàng cứ lỗ mãng như vậy bảo ta làm thế nào yên tâm đây?

– Bằng không chàng nói nên làm thế nào? Để Ngột Hạ Nhi sống, mặc hắn ám toán sao? Chỉ có trăm ngày làm giặc chứ làm gì có trăm ngày phòng cướp được?

Nàng vừa nói vừa đẩy hắn:

– Nói chuyện thì nói nhưng đừng có ngừng tay, thiếp đói lắm.

– Ừm

Hắn gặt đầu, sau đó làm bánh nướng:

– Một người trên chiến trường cũng không đại biểu được cái gì, chỉ có toàn quân đánh thắng mới là chiến thắng chân chính, cho nên...

Làm xong một chiếc bánh, đưa đến trước mặt nàng, hắn kéo tay nàng:

– Tiểu Mộng, đồng ý với ta, đừng tùy tiện mạo hiểm nữa.

– Sức một người có lẽ không là gì nhưng có thể giúp chiến thắng được thì càng thoải mái, sao không làm?

Hơn nữa, nàng cũng ít khi làm chuyện ám sát này, trừ phi đối phương ra tay trước, muốn dùng thủ đoạn để mưu hại Tề Tranh.

– Nàng đi ám sát quốc sư nước khác, bọn họ cũng có thể đến ám sát nàng, nàng có thể đề phòng bao lâu?

– Phòng đến khi chàng đánh bại nước Dịch

Nàng liếm ngón tay, ăn xong một chiếc bánh như chưa no

– Đây, thiếp còn đói.

Hắn tức điên người:

– Tiểu Mộng, nàng có biết là nàng đang chơi với lửa không?

– Sao thiếp cảm thấy cơn tức của chàng còn lớn hơn lửa trong bếp lò. Nàng thấp giọng lầm bầm.

– Tiểu Mộng! Đừng tưởng hắn không nghe được

– Có bản lĩnh chàng lại đánh mê thiếp đi, đưa về Vân Mộng Sơn

– Nàng nghĩ ta không dám? Hắn phụ trách ăn uống của nàng, muốn đánh mê nàng quá dễ

– Thử xem nào!

Nàng nhún vai, căn bản không để ý sự uy hiếp của hắn:

– Nếu chàng không còn gì để nói thì mau nấu cơm đi, thiếp sắp chết đói rồi

Cả người hắn bốc hỏa, vừa cố tỏ vẻ hiền lành vừa cắn răng:

– Chờ xem!

Hắn thực sự không tin, hắn dùng thuật hành quân ẩn xem nàng không thông quân sự có thể đuổi kịp hắn không. Nói tóm lại. Nàng đừng mơ mà mạo hiểm thêm lần nữa.

32. Chương 32: Kết Thúc

Ba năm sau, Tề Tranh đã bình định nước Địch, nước Trần, nước Tề... một đường đánh thẳng đến Nam Cương. Giờ hai phần ba Trung Nguyên đều thuộc về nước Tề. Vị Hoàng đế giả trên danh nghĩa Tề Hạo vẫn là Chu Chính Hạo, hắn theo sách trị quốc Tề Tuyên để lại mà xử lý chính vụ. Hơn nữa, Hoàng đế thật Tề Hạo đi khắp thiên hạ, không ngừng bổ sung ngân khố quốc gia khiến nước Tề phát triển vô cùng, thiên hạ nhất thống cũng chỉ trong vài năm tới.

Vẫn như cũ là một đêm không trăng không sao, trong soái trường, Tề Tranh đang ngủ say, đột nhiên ngực hắn có gì đó chạm vào, thiếu chút nữa không thở nổi. Sau đó, lưỡi đinh hương liếm qua môi hắn, mùi hương quen thuộc tràn ngập, người hắn lập tức nóng bừng

– Tiểu Mộng, sao nàng lại tới đây

Hắn vừa bắt đắc dĩ, vừa vui mừng.

Ba năm qua, bọn họ vẫn như thế. Hắn nghĩ mọi cách làm Trữ Tiểu Mộng hôn mê rồi đưa nàng trở về mà nàng lại luôn có cách đuổi kịp quân đội của hắn, trà trộn vào quân ngũ ra vào soái trường như đến chỗ không người

– Đương nhiên đi bằng hai chân

Nói xong, nàng bò xuống khỏi người hắn, đưa một bao gì đó cho hắn

– Cho chàng

– Đây lại là kẻ xui xẻo nào đây?

Hắn cảm thấy rất kỳ quái, những người đó sao không thể đường hoàng giao chiến, ám sát hư chiêu chỉ càng khiến âm mưu, thù oán tích tụ, ảnh hưởng đến đại cục, để đến nỗi người giàu lòng nhân ái như nàng cũng căm tức.

– Động chủ của 18 động Nam Cương

Bởi vì đối phương phái người ám sát Tề Tranh. Có nàng ở đây, âm mưu của bọn họ còn lâu mới thành công nhưng lại khiến nàng tức giận muốn giết người

– Lần sau xin nàng để “lễ vật” ở trên thư án là được rồi, đừng mang vào đây

Hắn không có hứng thú với việc sưu tập đầu người

– Ý này là không hoan nghênh thiếp lại đến?

Nàng vứt “lễ vật” ra ngoài, sau đó cởi thắt lưng, cởi áo ngoài, nửa thân trần chui vào chăn hắn. Hắn vươn tay, ôm lấy nhuyển ngọc ôn hương, ấm áp đến mê hồn.

Hắn thân thủ, liền ôm một mảnh nhuyển ngọc ôn hương, ấm áp ấm áp, dạy hắn cân tởm cốt ma.

– Ta không hoan nghênh thì nàng sẽ ngoan ngoãn trở về sao?

Hắn hỏi ngược lại nàng rồi lại tiếp:

– Ăn no chưa

Nàng gật đầu:

– Um, Phật nhảy tường (chắc tên 1 món ăn) ngon lắm. Còn nữa, chàng có thể đưa thiếp về nhưng thiếp không chắc là mình lại không theo đến

Vô nghĩa, hắn mất 12 canh giờ để làm mà có thể không ngon sao? Ai. Hắn cũng là ngục quân tử nói năng bất nhất, vừa lo lắng cho nàng lại vừa nấu đồ ăn ngon cho nàng, âm thầm chờ mong mỗi đêm, nàng như tiên tử rơi vào lòng hắn

Hắn..... Sợ là không có thuốc chữa.

Bàn tay nhỏ bé của nàng tiến vào vạt áo hắn, xoa lồng ngực rắn chắc:

– Tề Tranh, lần sau thiếp muốn ăn canh thịt dê

– Nàng cho rằng lần nào cũng có thể đuổi kịp đại quân của ta?

Cho dù đây là sự thật, cũng không cần nói trước mặt, làm cho hấn rất khó xử.

Người nàng quần quýt lấy hấn, môi hồng hôn lên miệng hấn đang nhếch:

– Mặc kệ thế nào, chàng đều phải làm một cái bếp hành quân ở sau soái trưởng, ngày ngày nấu cơm cho thiếp, thiếp thích ăn món gì cũng phải có

Nàng đang định ăn hấn sao? Thật đáng giận.

Hấn xoa người, sờ lấy nàng, có chút xấu hổ, phiền muộn, nhìn thấy vẻ vui sướng của nàng thì hung hăng hôn nàng

– Ừm...

Nàng yêu kiều hơi cong lưng:

– Tề Tranh....

Tiếng gọi khê như ngọn lửa tình, thiêu đốt đến tim hấn. Trong lòng bọn họ đều hiểu, mình không thể rời khỏi đối phương, chỉ là một người không nói nên lời, còn một người luôn lo lắng mà thôi

Chuyện đưa nàng về Vân Mộng Sơn rồi nàng trở lại bên hấn đã thành trò chơi, khiêu khích bọn họ, kích thích tình dục vô tận khiến hai người càng ngày càng gắn kết. Có lẽ bọn họ sẽ truy đuổi cả đời. Vừa nghĩ đến kết cục đó, hấn và nàng đều vui mừng vô cùng.

Hấn cởi áo ngủ, thân thể trần trụi dán sát lên người hấn, sự tê dại lan khắp cơ thể hai người

– Tiểu Mộng, Tiểu Mộng... Hấn yêu nàng, thực sự rất yêu nàng.

Nàng cũng ôm chặt hấn

– Tề Tranh.....

– Vì sao nàng luôn có thể theo kịp?

Hấn thật sự không hiểu:

– Chẳng lẽ 10 cao thủ nhất lưu không giữ nổi nàng?

Nàng tức giận lườm hấn:

– Vô lâm cao thủ đó là ai mời đến cho chàng?

Đúng thế. Nàng là vô lâm minh chủ, người giang hồ đương nhiên là nghe lời nàng, nhưng là

– Còn cả được quân đội che chở nàng nữa là thế nào?

– Thủ hạ của chàng nghe lời ai nhất?

– Ta. Điểm ấy không cần phải bàn

– Đúng vậy, các binh sĩ tôn sùng nhất là Anh Vương gia nhưng thiếp là Anh Vương Phi, bọn họ dám đắc tội sao?

– Không dám

Đáng giận

– Sẽ có ngày bốn vương thắng được nàng

– Chờ chàng đó, Vương gia!

Nàng dùng sức kẹp hông hấn.

– Ừm!

Đổi lại là hấn rên rỉ, bị khoái cảm đột ngột vây đánh khiến hấn hôn mê, kim lòng không đậu mà nhanh chóng động thân

– A...

Nàng cũng yêu kiều rên rỉ, mặc hấn đưa lên đỉnh cao hạnh phúc.

Trong lúc mơ hồ, khi thân thể nàng như bay trên mây, trong lòng hạnh phúc thỏa mãn vô cùng, chỉ nguyện mãi mãi được như vậy

– Tề Tranh, thiếp sẽ không rời khỏi chàng

Đây có lẽ là lời nói gần nhất với từ “yêu” mà nàng có thể nói

Lời cuối sách

Giờ đã chính thức kết thúc Hoàng triều diễm sử truyền hệ liệt

Trong tình yêu, mỗi người cảm thấy cần nhiều sự bao dung và thỏa hiệp mà hôn nhân, càng có nhiều lúc muốn lùi một bước để biển rộng trời cao

Nhưng đôi khi, tôi cũng sẽ nghĩ, có thể có chuyện mặc kệ là yêu đương hay kết hôn đều cứ làm theo ý mình, không cần thay đổi mình mà tình cảm vẫn bền lâu? Tề Tranh và Trữ Tiểu Mộng là từ ý tưởng này mà ra. Một người là Vương gia một người là minh chủ võ lâm, bọn họ đều rất mạnh mẽ, mạnh đến độ sẽ không chịu thỏa hiệp, mạnh mẽ đến độ đủ hào phóng mà đi cùng người không chung quan điểm.

Tôi thích sự kiên cường, gian trá và âm thầm sắp đặt của Tề Tranh, mất mấy năm trời đẩy hai đối thủ vào đường cùng (Trong đó một kẻ là hấn dùng kế mượn dao giết người mà hại chết)

Tôi cũng thích sự bối rối của hấn. Rõ ràng rất yêu Trữ Tiểu Mộng nhưng vẫn muốn đẩy nàng đi, trong lòng lại không nỡ, bất kể đi đến đâu cũng làm một chiếc bếp hành quân phía sau soái trưởng cho người phụ nữ hấn yêu (Có thể nói như nắm bắt dạ dày của nàng thì có thể đi thẳng đến tim nàng)

Nhưng tôi lại càng thích Trữ Tiểu Mộng. Nàng hành động dứt khoát, cởi mở nhưng vĩnh viễn không thể nghe được từ “yêu” từ miệng nàng. Vì yêu, nàng có thể ngàn dặm truy đuổi kẻ muốn ám hại người trong lòng nàng, vì yêu, nàng có thể bỏ mặc võ công bí kíp mà bầu bạn bên hấn. Nàng là người rất chung tình, cũng khó hiểu.

Hai người khó hiểu, một đường đầu đá đến cùng, chẳng ai thay đổi được ai

Thứ duy nhất bọn họ học được chính là hưởng thụ chuỗi ngày tranh đấu này

Viết về chuyện đầu đá của bọn họ cũng thành nghiệm. Điều duy nhất khiến tôi thấy khó là hình như tôi càng già càng mềm lòng, chỉ nhắc đến chiến tranh hay người chết thì đều khó chịu mà đẩy nhanh nó qua.

Tất cả câu chuyện xưa, điều thực sự tôi không thể không làm chính là việc miêu tả diễn biến cái chết của Chu Bằng, bởi vì nếu hấn dứt khoát chết ngay sẽ không thể chỉ điểm Trữ Tiểu Mộng cách lật tẩy Lí Hữu Hợp, để Tề Tranh tiếp nhận binh lính của mình mà nhanh chóng chấm dứt nội chiến.

Về phần Lí Hữu Hợp, ngược lại tôi giải quyết rất nhanh

Tuy rằng từ khi bắt đầu viết “Tuyệt thế hôn quân” tôi ghét nhất là kẻ này, đọc nhiều sách, miệng đầy đạo lý nhưng không hợp thời thế, cho rằng chỉ có hấn là đúng, người khác đều sai, đến chết vẫn đổ tội cho người khác

Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy?

Hấn hành thích vua trong “Tuyệt thế hôn quân”, khi quân trong “Phong lưu diễm chủ” đến “Tiêu Dao Bá Vương” thì dám làm phản.

Tôi không chắc rằng Hoàng đế thì phải luôn đúng, nhưng bất kể là thờ chủ nào thì hấn cũng có lòng riêng, loại thần tử này không chết thì thật bất công.

Về phần tranh đoạt trong hoàng cung, ba trăm thân vệ của Tề Tranh đấu với năm ngàn cấm quân của Chu Bằng và đám mật thám của Lí Hữu Hợp mà vẫn có thể đuổi bọn họ ra khỏi thành

Có lẽ có người sẽ nói chẳng phải là quá khoa trương?

Lịch sử như vậy lại càng khoa trương.

Nam Tống, ba trăm quân của Nhạc Phi có thể đuổi đánh vạn quân Kim đến rơi mũ giáp, hốt hoảng chạy trốn.

Một hồi chiến tranh thắng bại, số lượng người đương nhiên là điều kiện đầu tiên nhưng sự tinh nhuệ và dũng mãnh lại là yếu tố quan trọng nhất

Huống chi Tề Tranh có có được thiên thời (Trận đánh này là hấn thiết kế để người ta đánh), địa lợi (hoàng cung là nơi hấn quen thuộc nhất) và nhân hòa (Hoàng đế giả vờ phe hấn nên dù Lí Hữu Hợp và Chu Bằng nói hấn không tốt cỡ nào thì trong mắt người đời hấn vẫn là phía chính nghĩa). Nếu dựa vào đó mà còn không thắng thì quá uổng rồi.

Cuối cùng “Hoàng triều diếm sử truyền hệ liệt” đã kết thúc, Đại Tề cũng coi như xong

Nói thật ra, tôi không phải là người rất mực trung quân ái quốc, ai có thể cai quản thiên hạ tốt thì ngôi vị Hoàng đế để hấn ngồi cũng có sao? Đó là ý nghĩ của tôi

Cho nên khi Tề Tranh để Chu Chính Hạo lên làm Hoàng đế thì thiên hạ Đại Tề đã thay đổi

Nếu muốn đem đạo lý cha truyền con nối mà nói, bất luận Tề Tuyên, Tề Hạo, Tề Tranh, bọn họ đều thất bại. Bọn họ một người có khả năng trị quốc, một người có khả năng làm giàu cho đất nước, một người có khả năng bảo vệ mở mang bờ cõi nhưng đáng tiếc không hoàn hảo. Bọn họ đều có nhược điểm của mình, không thể thành minh quân

Giữa tình cảm và đại nghĩa, bọn họ chọn tình cảm nên bọn họ không tốt nhưng ít ra bọn họ không ích kỉ, ba huynh đệ bọn họ đồng tâm tạo nên một Chu Chính Hạo, triều đại sau này hấn nên đổi thành Đại Chu đi? *Cười*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-dao-ba-vuong>